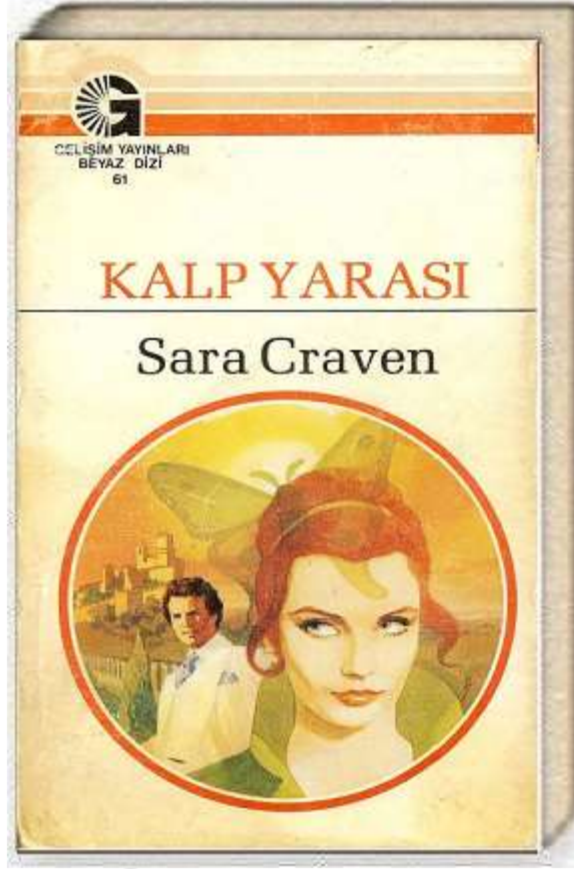
Sara Craven - Kalp Yarası

BİRİNCİ BÖLÜM

Seni anlayamıyorum, dedi Mrs. Laurence yakınarak. Pek çok kız Romada bir hafta geçi-rebilmek için her şeyini verirdi. Üstelik bütün masrafları da ödenecekse...

Juliet Laurence içini çekti ve sevgi dolu bir uysallıkla annesine baktı. Bu kadar basit mi? dedi.

Evet, basit, dedi annesi.

Ve tabii ki Jan da, kendisi için casusluk etmeye gönderildiğimden haberi bile olmaksızın kollarını açıp beni karşılayacak.

Hiç de hoş olmayan bir şekilde ifade ettin. Mrs. Laurence yatıştırıcı bir bakışla kızına bak-tı. Benim amacım kesinlikle bu değil. Endişe-lendiğimi kabul ediyorum ama...

Ama onun neler yaptığını ve neredeyse bir aydır niçin sana yazmadığını bilmek istiyorsun ve bunu doğrudan doğruya ona sormadan öğ-renmek istiyorsun, diye onun cümlesini tamamladı Juliet.

Ama mektubu hiç bu kadar gecikmezdi dedi Mrs. Laurence kendini savunurcasına. Yolunda gitmeyen bir şeyler var, bunu biliyorum; Önse-zilerim bana...

Oh, anne! Juliet gülümsedi. Sen ve senin şu önsezilerin, onların yarattığı panik! Eğer o denli merak ediyorsan niye Jana telefon etmiyorsun? Beni Romaya göndermekten daha ucuza gelir Ona telefon edemem. Aşırı koruyucu, küçük kuşuna hep kol kanat geren o korkunç annelere benzerim o zaman, dedi Mrs. Laurence sinirli bir şekilde. Jan bundan nefret eder. Ve ben de hiçbir zaman sizi sıkmadım ve işlerinize karışmadım, öyle değil mi?

Juliet onun eline dokundu. Hayır anne, canım benim, tabii ki yapmadın.

Juliet birdenbire binlerce kilometre uzakta, Romada olan kız kardeşi değil de kendisi olsaydı, annesinin antenlerinin bu denli hassasiyetle çalışmayacağını düşündü. Ama bu düşüncesini hemen bastırdı. Ne de olsa Jan onun küçük çocuğuydu ve Juliet her zaman, ta kız kardeşinin doğumundan beri biliyordu ki, Jan ailenin gözde çocuğuydu, Juliet bunu içgüdüsel olarak hissetmiş ve biraz incinmekle birlikte kabullenebilmişti, çünkü kendisini de sevdiklerini ve değer verdiklerini biliyordu. Annesinin Janı ön planda tutması ise tamamiyle bilinçsizce yaptığı bir şeydi.

Jan hemen hemen bir yıldır Romada yaşıyor, en ünlü moda evlerinden birinde çalışıyordu. Juliet bu olağanüstü başarısından ötürü kardeşini hiç kıskanmamıştı. Uzun bir süre önce anlamıştı ki, çok istese bile hiç kimse ona mankenlik teklif etmezdi, olsa olsa külotlu çorap veya tırnak cilası reklamında rol verirlerdi. Julietin bacakları uzun ve biçimli, elleri de küçük ve bakımlıydı. Ama vücudu, ince ve gerekli kıvrımlara sahip olmasına karşın hiçbir şekilde dünyayı birbirine katacak güzellikte değildi. Juliet bunları biraz da kıskançlıkla düşünüyordu. Renk olarak Janla birbirlerine benziyorlardı, ancak kardeşinin saçları kızılımsı altın rengiydi, kendisininkiler ise daha çok bakıra çalıyordu, gözleri ise griydi. Yüzü daha zayıf, çene kemikleri daha çıkık, ağzı daha inceydi.

Kız kardeşinden yalnızca on sekiz ay büyüktü. Ama çocukluklarında Jana karşı hep koruyucu bir şekilde davranmış, onun başına tehlike açabilecek yaramazlıklarını önlemeye çalışmıştı. Jan çevreden gördüğü hayranlığı nasıl tabii olarak kabul etmişse, ablasının bu koruyucu tutumunu da çok tabii bulmuştu. Ama aynı zamanda sanki daha doğduğu günden ne yapacağını, hayattan neler istediğini biliyor gibiydi, oysa Juliet hiçbir zaman hayatın kendisini nerelere sürükleyeceğini bilememişti. Sonuç olarak öğretmenlik eğitimi yapmış ve deneme yılını da tamamlamıştı. Bir ilkokulda çalışıyordu ve ha yatından da memnundu. Ama acaba yirmi iki yaşında bunları mı hissetmeliydi? Geçmişte Jan ona hep bir mıymıntı gözüyle bakmış, onun için endişelenmişti, ama Juliet bunu asla önemsememişti. Çünkü o, kardeşinin yaşama amacı gibi görünen ilgi çekmek ihtiyacını hiçbir zaman duymamıştı. Ancak son zamanlarda Janın eleştirilerinin haklı bir nedene dayanıp dayanmadığını, böyle ciddi ve değişmez bir düzende yaşamasının kendisi için tehlikeli olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Bir de Barry Tennent vardı. Aynı okulda öğretmenlik yapıyordu ve birçok kez birlikte çıkmışlardı. Juliet onun arkadaşlığından hoşlandığını kabul ediyordu. Barry hırslıydı, henüz otuzuna bile gelmemişti ama, gözü müdürlükteydi. Juliet onu sevimsiz bulmuyordu. Ama gerçekten bu yeterli miydi, bir erkekle gelecek için tasarıları iyi diye ve sevimsiz değil diye evlenilir miydi? Annesi de Barryyi beğenmişti. Onun güvenilebilir biri olduğunu söylemişti. Sanki tek ölçü buymuş gibi... Ama Juliet bundan pek o kadar emin değildi. Evet, Barry güvenilir bir insandı, ama güvenilir olduğu kadar da can sıkıcıydı.

Annesi uzanıp onun elini tuttu. Lütfen Juliet, git ve onu gör. Benim içim rahat etsin. Eğer önemli bir şey varsa, sana benden daha çok güvenir.
Ben buna inanmıyorum. Julietin sesi kup kuru çıkmıştı. Kime güveneceğini öğrenecek kadar büyüyemedi, biliyorsun.
Ama sen onun ablasısın. Sana güvenmeyip başka kime güvenecek? Mrs. Laurence biraz kırılmış gibi baktı.
Juliet, az önce sanki... sanki Janı sevmiyormuşsun gibi konuştun.
Oh, onu seviyorum, dedi Juliet sakin bir şekilde. Onun büyüsüne kapılan herkes gibi ben de büyüleniyorum, aklım başımdan gidiyor, gözlerim kamaşıyor. Dürüst olmak gerekirse anneciğim, gerçekten de ondan fazla hoşlanmadığım anlar oluyor, özellikle seni böylesine üzdüğü zamanlar... Ama eğer istiyorsan ve seni rahatlatacaksa, okul biter bitmez Romaya giderim. Ama Jana yazıp geleceğimi bildirmen gerekiyor. Hiç haber vermeden gidemem. Ve eğer Jan gelmemi istemezse, o zaman İtalya yakınlarında canımın çektiği yere tatile giderim, sen de bunu kabul edersin.
Kabul, dedi Mrs. Laurence neşeyle. Ve tabii ki seni isteyecek hayatım. Her şeyden uzaklaşmak senin için de çok iyi olacak. Son günlerde yorgun görünüyorsun, güzel bir yaz tatili sana da çok iyi gelecek. Niye olmasın, belki de Jan daha uzun süre kendisiyle kalmanı bile isteyebilir.
Yola çıkmadan bir gece önce Juliet valizini yerleştirirken, son anda Jandan bu seyahati iptal edebilecek bir cevap gelirse, bunun büyük bir düş kırıklığı olacağını düşünüyordu. Kendisine yeni bir şeyler almıştı, bir iki pamuklu blucin, Roma kiliselerini gezerken giymek üzere uzun kollu birkaç gömlek, dayanamayıp aldığı uzun bir elbise gibi... Ama yine de yanma fazla giysi almıyordu. Annesinin daha uzun kalabileceği konusundaki iyimser düşüncelerine karşın Juliet, Romada bir haftadan daha fazla kalabileceğini hiç sanmıyordu.
Janm, annesinin mektubuna da cevap vermemiş olması gerçekten de iyiye işaret değildi. Juliet, hiç değilse rasgele çiziktirilmiş iki satırlık bir notla Janın kendisini beklediğini bildirme sini çok isterdi.
Janın devam eden sessizliği annesini iyice endişelendirmiş ve Juliet, gittiği ilk akşam ona telefon edip neler olup bittiğini öğreneceğine söz vermek zorunda kalmıştı.
Bu arada bir davet daha almıştı. Okuldan bir grup öğretmen ülke içinde bir vapur seyahati yapacaklardı. Bir an bu, yaz sıcağında Romaya gitmekten, inatçı ve belki de dargın bir kız kardeşle uğraşmaktan daha cazip görünmüştü Juliete.
Valizini kapatırken, eve yazmaması kötü bir şey olduğundan değil, yalnızca düşüncesizliğin den, diye geçirdi aklından, ama hiçbir şekilde annesini buna ikna edemezdi.
Havaalanında inip de hiç kimseyi göremeyince ve Janın apartmanına nasıl gideceğine dair kendisi için bırakılmış bir not bile bulamayınca bazı kuşkuları daha güçlü olarak yeniden duydu. Tabii ki yanında adres vardı, kente giden otobüse binebilir, daha sonra da bir taksi tuta bilirdi, ama önemli olan bu değildi. Kente giderken yolda biraz kırgınlık duymaktan kendini alamadı.
Başka koşullar altında olsaydı dikkatle etrafını seyrederdi herhalde. Oysa şimdi oldukça gergin bir şekilde taksinin bir köşesine büzülmüş, çantasının sapıyla oynuyordu. Janın, kendisinin gelişiyle ilgili mektuba cevap vermemesi için mutlak bir neden olmalıydı, bunu ilk kez fark ediyordu. Belki de uzun bir seyahate çıkmıştı ve annesinin mektubu eline bile geçmemişti. Annesi de, kendisi de hep onun Janın yanında kalacağını düşünmüşler, seyahat

bedeline oteli dahil etmemişlerdi. Gerçi bu mevsimde otellerde yer bulunabilirdi, ama zaten bütçeleri kısıtlıydı ve masrafları düşük tutmak zorundalardı. Juliet annesinin seyahat masrafının tümünü ödemesi ne izin vermemiş, yalnızca uçak biletinin bir kısmını karşılamasını kabul etmişti. Eğer Jan bura da değilse/ büyük bir dikkatle yaptığı bütün o hesaplar boşa gidecekti.
Taksi şoförü omuzunun üzerinden, Geldik bayan, diye seslendi.
Juliet öne doğru eğildi ve inanamayan gözlerle taksinin önünde durduğu yüksek binaya baktı. Hayalinde hiç de böyle bir yer canlandırmamıştı. Jan önceki mektuplarından birinde bir başka kızla paylaştığı evini anlatmıştı.
Bir meydanda, bir manav dükkanının üzerinde küçük bir daireydi bu. Daha sonra taşındığını bildirmişti ve Juliet nedense bunu hep öncekinin ben zeri küçük bir daire olarak düşünmüştü. Ne denli yanıldığını şimdi anlıyordu.
Giriş çok geniş değildi ama, havalandırma sistemiyle soğutulmuştu ve yerler seramik döşeliydi. Koyu kırmızı üniformalı esmer bir adam cam bir bölmede oturuyordu, Juliet elinde valiziyle asansörü aranarak duraklayınca adam kesin bir tavırla elini kaldırıp durdurdu onu. Yap makta olduğu telefon görüşmesini bitirinceye kadar beklemesini işaret ediyordu. Sonunda işini bitirip Julieti tepeden tırnağa süzdü. Si, signorina? Juliet ses tonunda hafif bir küstahlık sezmişti.
Sakin bir şekilde, Scusi, signore, non parlo İtaliano. dedi.
Ben çok iyi İngilizce konuşurum sinyorina, sizin için ne yapabilirim?
Juliet oldukça tereddütlü bir şekilde, Kız kardeşimi arıyorum, dedi. Bana verilen adres bu, ama pek emin değilim...
Kız kardeşinizin adı nedir ve hangi dairede oturuyor?
Juliet ona adresin yazılı olduğu kağıdı uzattı.
Adam aldı, bir iki saniye inceledi, sonra hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı. Tabii sinyorina, İngiliz bayan dördüncü katta oturuyor. Geleceğinizi bana bildirmemişti. Şimdi telefon ederim. Bekleyin.
Juliet onun dahili bir telefon sisteminin başına geçtiğini gördü, emniyet için olsa gerek, diye düşündü. Böyle bir çevrede yaşayabildiği için Janın şanslı olduğunu geçirdi aklından.
Şimdi yukarı çıkabilirsiniz. Kapıcı, kulübesinin içinde hafif bir reverans yaptı. Asansöre binin.
Asansör dövme demirden kapılarıyla eski stil görünüyordu ama, işleyişi ultra moderndi, dördüncü kata baş döndürücü bir hızla çıktılar. Juliet seramik döşeli bir koridora çıktı ve daire numarasını arayarak koridor boyunca yürüme ye başladı. Topukları seramik zemin üzerinde ritmik bir ses çıkarıyordu.
Aradığı numarayı koridorun sonunda buldu ve Janın, taksiden indiği zaman gördüğü ön cephedeki balkonlu dairelerden birinde oturduğunu tahmin etti. Kapının yanındaki zile basarken zilin hemen üzerindeki küçük mikrofonu fark etti. O nedenle de mikrofondan Janın tanıdık sesini duyunca şaşırmadı. Kim o?
Ben Juliet. Juliet biraz şaşırmıştı. Kapıcı kendisinin geldiğini haber vermiş olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki?
Oh, Juliet! Kız kardeşinin sesi rahatlamış gibiydi. İçeride bir zincir sesi duyuldu ve sonra kapının kanadı açıldı. Jan gülümseyerek kapı da duruyordu. Hayatım, bu ne güzel bir sürpriz!
Beni beklemiyor muydun? Juliet içeri girdi ve valizini yere bıraktı.

Jan omuz silkti. Annem mektuplarının birin de öyle bir şeyler yazmıştı ama, samimi söyleyeyim, senin bu işi gerçekleştireceğini pek sanmıyordum. Ama şimdi seni burada görmek çok güzel. Ne kadar kalacaksın?

Bir hafta, eğer sence uygunsa. Juliet çevre sine bakındı, iki kademeli geniş bir salondu. Şu anda üst tarafta duruyorlardı, iki geniş basamakla alt salona iniliyordu, burası apartmanın tüm cephesini kaplıyor olmalıydı. Geniş cam kapılarla balkona çıkılıyordu. Duvardan duvara uzun tüylü, krem ve altın renklerinde bir halı döşeliydi. Altınımsı kahverengi geniş bir divan, pencereye arkası dönük iki koltuk, bir duvarı olduğu gibi kaplayan çok kaliteli bir müzik ve televizyon seti vardı. Juliet salonun karşı tarafında beyaz bir piyano, üzerinde mermer bir vazo ve içinde uzun saplı sarı güller gördü.

Evi beğendin mi? Jan tuvalet masasının önündeki pufa oturdu, eğlenerek ona bakmaya başladı.

İnanılmayacak gibi. Juliet sözcükleri dik katle seçmişti. Peki ama Maria nerede? Onunla aynı daireyi paylaştığını sanıyordum.

Oh, o iş yürümedi, dedi Jan. Ama burada da geçici olarak kalıyorum. Henüz milyoner olmadım. Birisi süresi dolmadan kontratını iptal etmiş, ben de geçici bir süre sonra çıkmayı kabul edince ucuz bir kirayla tutabildim. Sonbahar da daimi bir kiracı bulduklarında taşınmak zorundayım, ama yine de, o zamana kadar lüksün doruğunda yaşamak oldukça zevkli.

Konuşurken gülümsüyordu, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerle çevrili yeşil gözlerini Juliet in yüzüne dikmişti. Niçin olduğunu bilmiyordu ama Juliet aniden ve kesin olarak onun yalan söylediğini anladı. Bu hep böyle olmuştu, çocukluklarından beri Jan gerçeği söylemediği zamanlar Juliet bunu hemen hissederdi. • Hafifçe kaşlarını çattı. Sonra kendini topladı. Artık çocuk değillerdi. Jan şimdi bir yetişkindi, kendi hayatını yaşamaya,

bazı şeyleri gizlemeye hakkı vardı. Bütün mesele, annesinin hiçbir şey bil memesi gerektiğiydi, Julietin yapmak zorunda olduğu tek şey annesine telefon edip Janın iyi ve mutlu olduğuna onu inandırmaktı. Kuşkula rını kendine saklamalıydı.

Bir şey mi var? Jan başını arkaya attı. Çok durgunsun sevgili ablacığım. Uçak mı sarstı? Yorgun musun?

Belki, biraz. Juliet valizden çıkardığı elbise yi silkeledi ve dolapların birine astı. Sanırım, bir duş almak iyi gelecek.

Burası evin sayılır. Jan rahatsız bir şekilde ayağa kalktı. Gidip kahve yapayım. Hazırlandığında terasa gel.

Duş alırken Juliet düşünceliydi. Janın davranışında bir gariplik olduğu kesindi. Evet, kendisini yeterince sıcak karşılamıştı, umduğundan daha da sıcak, ama yine de gizlediği bir şey vardı. Meraklı davranmamdan korkuyor galiba, diye düşündü havluya sarınırken. Özel yaşamıyla hiç ilgilenmediğimi ona anlatmalıyım.

Yeşil ketenden klasik bir gömlek giydi, topuksuz sandaletlerini ayağına geçirdi, saçlarını ensesine topladı ve giysisinin rengine uygun bir eşarpla bağladı. Hazırlandığında, Janla boy ölçüşemese bile, yine de oldukça iyi göründüğü ne karar verdi. Yatak odasından çıktı ve terasa doğru yürüdü, uzun tüylü halı ayak seslerini boğuyordu. Janın bir yerlerde alçak sesle konuştuğunu duydu, bir an durakladı, kendisi duştayken konukları gelmiş olabilirdi, sonra saçmalama, dedi kendi kendine. Kendisi de Janın konuğu değil miydi, kararlılıkla ilerledi. Jan yalnızdı ve telefonla konuşuyordu. Elindeki sigaradan çabuk çabuk nefesler çekiyor, sinirli bir şekilde dumanını savuruyordu. Aniden uzandı, telefonun yanında duran siyah mermer tablaya

sigarayı bastırdı. O sırada Julieti gördü. Gülümsedi, el salladı ve sesini biraz daha alçalttı. Sonunda, Ciao, caro. deyip alıcıyı yerine bıraktı.
Afedersin. Juliet merdivenleri indi. Bir şeye engel olmadım ya?
Jan gülümseyip omuz silkti. Yok canım, yalnızca telefonla konuşuyordum, dedi yavaşça, önemli değildi. Haydi şimdi gel, şu güneş ışığının tadını çıkar biraz ve bana evde neler olup bittiğini anlat.
Günün geri kalan bölümünde ve o akşam Jan her zamanki iddialı tavırlarından vazgeçip da ha tabii davranmaya çalıştı ve Juliet de biraz rahatladı. Soğuk kavun ve kremalı pastadan oluşan akşam yemeklerini salona açılan yemek odasında yediler.
Juliet o gece, bir süre yatağına uzanıp yandaki yatakta uyumakta olan Janın düzenli soluklarını dinledi, yorgundu ama hemen uyuyamayacak kadar da heyecanlıydı, Romada iyi vakit geçireceğini düşünüyordu. Jan çoğunlukla çalışıyor olacaktı ama serbest zamanlarında kız kardeşini çevrede gezdirmeye, alışveriş ettirme ye söz vermişti, gecelerin ise çok değişik geçeceğini söylemişti.
Ertesi sabah uyandığında, vakit oldukça erken olmasına karşın Janın yatağı boştu. Kalktı, sabahlığını giydi, dışarı çıkmak üzereyken banyo dan duyduğu seslerle hemen geri döndü, kapıyı tıklattı.
Jan, hayatım, ne oldu? Hasta mısın? İçeri gelebilir miyim?
Kısa bir duraklamadan sonra Jan kapıyı açtı. Ah, merhaba, Sesi oldukça kötü çıkmıştı. Gerçekten merak edecek bir şey yok. Yediğim bir şey dokunmuş olmalı. Belki de kavun, bazen böyle bozuyor.
Kahve yapayım. Juliet ona endişeyle baktı. Yatmak ister misin? Çok solgun görünüyorsun.
Tabii ki solgunum. Az önce kusuyordum. Tanrı aşkına telaşlanma, anneme benziyorsun, dei Jan sabırsızlıkla.
Kahve hazırlayıp taze ekmeklerle tereyağdan oluşan kahvaltılarını etmek üzere balkondaki masaya oturduklarında Janın rengi yerine gelmişti, oldukça neşeliydi de.
Juliet hiçbir şey söylemeksizin taze sıkılmış portakal suyunu ona uzattığında, Harika, di ye bağırdı. Sen bir meleksin. Seni çok daha önce davet etmeliydim. Julietin gergin yüzüne dikkatle baktı. Hadi hayatım, doğru olup olmadığını da sor bana.
Juliet onun yüzüne baktı. Annemin ve benim kesinlikle bilmememiz mi gerekiyordu?
Jan omuz silkti. İstersen şöyle söyleyelim, şu sıra gelmen biraz zamansız oldu.
öyleyse niçin bana gelmememi söylemedin? Juliet ne denli üzüldüğünü sesinden belli etmemeye çalışmıştı ve sonuç olarak bunu başarmıştı da.
Çünkü eğer önemsiz bahanelerle gelmeni engellersem, senin yerine annem kendisi gelmeye kalkabilirdi. Seni belki kandırabilirdim, ama onun o keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Ve tahmin edebileceğin gibi, bu durumu öğrenmesini isteyeceğim en son insan o. Yani en azından her şey çözümleninceye kadar.
Ne yapacaksın? diye sordu Juliet üzüntüyle. Bebeği aldıracak mısın?
Jan gözlerini iri iri açtı. Kürtaj mı? Hem de İtalyada. Şaka ediyor olmalısın. Hayır, çok daha alışılmış bir şekilde çözümleyeceğim bu sorunu. Evleneceğim. Hatta bir iki hafta sonra gelmiş olsaydın, belki evlenmiş bile olurdum. Her şey halloldu, annemin benimle ilgili o romantik hayalleri gerçekleşti, kısa bir süre sonra da ilk torununu kucağına alacak. Harika değil mi?
Anlıyorum, dedi Juliet oldukça kuru bir sesle. Madem durum böyle, niye daha önce evlenmeyip kendinizi bu sıkıntılara soktuğunuzu sorabilir miyim?

Jan kendisine kahve doldurdu. Bazı nedenler vardı, dedi kaşlarını çatarak. Aslına bakarsan hala da var. Planlarımızı gizli tuttuğumuz tek akraba annem değil. Marionun bizi epey üzen bir erkek kardeşi var.
Nasıl üzüyor? Juliet bir parça ekmeğe tereyağı sürüp ısırdı, oysa hiç iştahı yoktu. Janın verdiği haberle midesi ağrımaya başlamıştı. Annesinin önsezileri doğruydu galiba.
Jan yeniden omuz silkti. Ağabeyi, Marionun evliliğinde söz hakkının kendisine ait olduğunu düşünüyor ve tabii söylemeye gerek yok, ben den de hiç hoşlanmıyor, dedi, önemsemezcesine. Tanışmış falan da değiliz.
Peki Mario onun etkisi altında kalıyor mu? Juliet ses tonundaki endişeyi gizleyememişti. İtalyanlarda aile bağlan inanılmaz derecede güçlüdür ve...
Her şeyden önce parasal yetkiler ağabeyin elinde. Ve aile bağları konusunda da haklısın. Onlar Güney Calabrlalılar, şimdi orada yaşamıyorlar ama, oralarda bu tür konular çok önemli. Santino, ağabeyi yani, şimdi kuzeyde iş adamı ya da bir tür sanayici, turizm dahil aklına gelebilecek pek çok konuya el atmış durum da. Jan sandalyesinde geriye yaslandı ve yüzünü güneşe kaldırdı. Sanıyorum, daha doğrusu sanmıyorum da çok iyi biliyorum, Marionun iyi bir evlilik yapmasını, yani bir başka sanayicinin kızıyla evlenip servetlerin birleşmesini ümit ediyor.
Ama bu korkunç bir şey, dedi Juliet öfkeyle. Ne olursa olsun, ısmarlama evlilikler geçmişte kaldı.
Jan kaşlarını kaldırdı. Görünüşe göre güneydekiler hala geçmişte yaşıyorlar. Santinonun fikirleri senin düşündüğün kadar garip karşılanmıyor oralarda.
Peki... peki bebeği biliyor mu?
Jan abartmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Tanrıya şükürler olsun ki bilmiyor. Aslını istersen onun açık düşmanlığı karşısında faz la bir şey söyleyemedik. Mario alttan almanın ve evlendikten sonra onu oldu bittiye getirmenin en iyisi olduğunu düşünüyor. Sesi adeta sıkılmış gibiydi. Biz evlendikten sonra yapabileceği pek bir şey kalmıyor ve tehditlerini gerçekleştireceğinden de oldukça şüpheliyim.
Tehditlerini mi? Juliet elindeki yiyemediği ekmeği bıraktı ve kız kardeşine baktı.
Jan güldü. Saçmalama, geçmişte hiç de hoş olmayan bazı şeyler söylemiş olmasına karşın son tehditleri bana yönelik değil. Marioya tek bir kuruş dahi vermeyeceğini söylemiş ve sanırım bunu yapar. Ama kısa süre sonra yumuşayacaktır. Her şeyden önce Mario onun mirasçısı ve Santino da evli değil, evlenmeye de hiç niyetli görünmüyor. Para kazanmakla çok meşgul, Allanın belası iki yüzlü. Ahlak konusunda ki fikirleri kendi yaşamı için pek geçerli olmuyor. Janın sesi oldukça ters çıkmıştı.
Onu tanımadığını sanıyordum.
Yalnızca şöhretini biliyorum, dedi Jan. Ve bir kez gördüm de, bir gece kulübünde onun beni göremeyeceği bir mesafeden. Ve bir kez gör dükten sonra unutmaya olanak yok.
Nasıl biri? İstememesine karşın, Julietin merakı gitgide artıyordu.
Çok uzun boylu, herkesin tepesinden bakıyor ve iblis gibi de kapkara. Jan bir an duraklayıp düşündü. Yalnızca bir anda görebildiklerim bunlar. Mario apar topar kaçırdı beni oradan. Jan yavaşça güldü. Aslında sanırım Mario onu biraz kıskanıyor. Onun çekici olduğunu söylediğimde, Mario adeta bir bomba gibi patladı. Aslanla ininde mücadele edip, onu benim Vallone ailesi için güzel ve uygun bir gelin olduğuma ikna etme tekliflerimi de kesinlikle kabul etmiyor.

Juliet merakla ona baktı. Sesi oldukça rahattı. Müstakbel kayınbiraderinin kendisine karşı tutumunun küçümseyici ve hakaret edici olma sına aldırmıyor gibiydi. Tek söylediği, onun çekici bir adam olduğuydu.
Niye olmasın? dedi Juliet biraz sertçe.
Jan tekrar gülümsedi. Söyledim ya, sanırım zavallı Mario hep onun gölgesinde yaşamış. Belki de Santinonun, parasını şimdiden kesmesinden korkuyordur.<
Anlıyorum, dedi Juliet. Sanırım eşinle gelecekteki ilişkilerin karşılıklı güvene dayanacaktır.
Tanrı aşkına, bu kadar geri kafalı olma. Senin o romantik hayallerin geride kaldı artık. Düğünlerde hep Mükemmel Aşk şarkısını söylerler, ama bu, öyle bir aşkın gerçekten var olduğu anlamına gelmez. Mario birçok bakımdan bana çok uygun ve artık evlenmeyi düşünme zamanım da geldi. Mankenlik gençken güzel, ama yirmiyi geçtin mi kimse yüzüne bakmaz olur. Çünkü senin yerini almak için bekleyen yüzlerce kız vardır. Bu mesleğe elveda diyebilmek aylarca şişman gezmeye bile değer.
Juliet ona baktı. Mesleğini sevdiğini sanıyordum. Annem ve ben, senin dünyanın, yaşamak istediğin hayatın bu olduğunu düşünmüştük hep. İstediğin an eve dönebilirdin.
Ne yapmaya? Bildiğim tek şey bu. Başka bir şey öğrenmedim ki ve Londrada her şeyin buradan farklı olduğunu sanmıyorum. Yoksa ikinci sınıf bir iş bulup bir konfeksiyoncu da modellik mi yapacaktım? Hayır, teşekkürler. Bunun yerine Mario ile evlenip elimden geldiğince aile sine tahammül etmeye çalışırım. Jan sade ama çok pahalı görünen kol saatine baktı. Acaba Marionun hediyesi mi? diye düşündü Juliet. Aman Tanrım, uçarak gitmeliyim, yoksa o Di Lorenzo şıllığı kafamı kıracak. Hamile elbiselerinin mankenliğini yapmayı teklif etsem suratı ne hale gelir acaba. Hoşçakal canım, akşama görüşürüz.
Evi toplayıp kahvaltı bulaşıklarını yıkarken Juliet çok düşünceliydi. Romadaki ilk gününde duyacağı sevinç ve heyecan, Janın verdiği haberle uçup gitmişti, olayın kendisinden çok Jan in o konudaki tutumu da çok önemliydi.
Belki de, diye düşündü Juliet üzüntüyle, geçmişte bana güvenmesini sağlayabilseydim, şimdi neler düşündüğünü hissedebilirdim. Eğer Marioyu sevmiyorsa korkunç bir hata yapıyordu, bu durumda ne kadar zengin olursa olsun onunla evlenmemek daha iyiydi. Bu düşüncesi ne annesi bile katılırdı.
Janın sırf evli olmak için evleneceğine de hiç inanamıyordu. Jan eskiden beri böyle şeylere önem vermezdi. Öyleyse onu seviyor olmalıydı, her şeyden öte onun çocuğunu taşıyordu.
Ön kapının ziliyle düşünceleri yarıda kaldı. Tereddütle mikrofona doğru yürüdü ve düğme ye bastı.
Alo, dedi, sonra bunun uygun bir kelime olmadığını düşündü.
özür dilerim sinyorina, dedi şaşırmış bir er kek sesi. Çiçek getirmiştim, lütfen açar mısınız?
Juliet zinciri çözdü ve kapıyı açtı. Yeşil üniformalı adamın elindeki kutuda jelatinden göre bildiği kadarıyla uzun saplı kırmızı güller vardı.
Adam ona baktı. Sinyorina Laurence mi? diye sordu, küçük bir kağıt uzatıp imzalaması gereken yeri eliyle işaret etti. Juliet bir an durakladı, kendisinin Sinyorina Laurence olduğu nu, ama güllerin gönderildiği asıl Sinyorina Laurencein burada olmadığını nasıl söyleyebileceğini düşündü, ama bunları İtalyanca anlatamazdı, adam da İngilizce anlayamayacağına göre, en kolayı gülümseyip kendisine gönderilmişler gibi gülleri kabul etmekti. Adamın gösterdiği yeri J. Laurence, diye imzaladı.
Teşekkürler. Adam şapkasını giydi, ona hayranlıkla bakıp uzaklaştı.

Juliet kapıyı kapadı ve elindeki çiçeklere baktı. İçinde kart yoktu, ama Mariodan olmalı diye düşündü. Janın o saatte Di Lorenzoda çalış tığını bildiği halde eve çiçek göndermesi garip ti. Ama en azından sevgisini kanıtlayan güzel bir jestti. Eğer gülleri kutuda bırakırsa, Jan akşam eve gelinceye kadar solabilirdi.
Mutfakta uygun bir vazo buldu, gülleri yerleştirdi ve kapıdan girenin hemen görebileceği bir yere, pencerenin önündeki küçük masanın üzerine koydu. Jan eve geldiğinde güzel bir sürpriz olacaktı.
Biraz dolaşmak üzere dışarı çıkarken kapıda biraz durakladı, Janın bir akşam önce vermiş olduğu anahtarı çantasına koyup koymadığını kontrol etti, her şeyi emniyette bıraktığından emin olmak için eve tekrar bir göz attığında güllerin görkemli güzelliği gözlerini kamaştırdı. Geleneksel aşk sembolü, diye düşündü asansörde, ama öyle olmasına karşın güllerin görünüşü niye ürpermesine neden olmuştu bilemiyordu.
Konu Başlığı: Ynt: Kalp Yarası - Sara Craven

İKİNCİ BÖLÜM

İlk kez Romada bulunmanın verdiği neşe, duyduğu rahatsızlıkları unutturmuştu Juliete. Nereye gideceğine karar vermekte hiç güçlük çekmedi, önce St. Peteri gezdi. Sonra kendisini, planlarını asırlar önce Berninin yaptığı ünlü Piazzada buldu. Bu meydanı yortular ya da başka bayramlarda defalarca televizyonda görmüştü. Televizyonda gördüğü kalabalığın tersine meydan bugün adeta terk edilmiş gibiydi. Fotoğraf çeken tek tük turistin dışında hiç kimse yoktu.
Apartmana döndüğünde kapıcı kulübesine bir göz attı. Sabah çıkarken kendisine güler yüzle ve nazik bir şekilde iyi gezintiler diyen kapıcıyı selamlamak istiyordu, ama kulübede bir başka adam vardı. Nöbet değiştirmiş olmalılardı. Asansörle yukarı çıkarken de aptallığına kızdı, Herhalde İtalyaya kapıcılara selam vermeye gelmemişti.
Saatine bir göz attı, kız kardeşinin çalışma saatlerini bilmiyordu ama, hala gelmemiş olsa gerekti. İçeri girdiğinde daireyi boş buldu, ama birdenbire bir değişik olduğunu hissetti. Gözlerini etrafta dolaştırdı, kırmızı güllerin durduğu vazoya dayanmış uzun, beyaz zarfı görünce kalbi çılgınca atmaya başladı. Sakin ol dedi kendi kendine. Şu önsezilerle annemden beter olmaya başladın.
Zarf kendi adına yazılmıştı ve Janın el yazısıydı. Zarfı yırtarken duyduğu korkuyu bastırmaya çalıştı.
Hayatım, seni yalnız bıraktığım için bağışla, ama birkaç günlüğüne uzaklaşmak zorundayım. Ağabey problem yaratmak üzere ortalıkta dolaşıyor, daha fazla beklemeyi göze alamam. Bir dahaki görüşmemizde Sinyora Vallone olacağım. Bana şans dile. Sevgiler. J.
Kararsız bir şekilde etrafına bakındı. Evde bol miktarda yemek olduğunu biliyordu. Bütün yapacağı, bir şeyler hazırlamaktı. Her şey daha kötü de olabilirdi, dedi kendi kendine. Evet, kız kardeşinin alelacele ve gizlice evlenmesinden düş kırıklığına uğramıştı, ama bunun için geçerli nedenleri vardı Janın. Şimdi onun yokluğun da evi kendisi idare edecek, kendi hayatını yaşayacaktı.
Geceyi evde oturup düşünmekle geçirmemeliydi. Duş alacak, giyinecek ve dışarıya yemeğe çıkacaktı. Bu kararı alınca biraz neşelendi. Bura da daha az kalacağına göre günlük harcamalarını da biraz artırabilirdi. Yatak odasından geçip duşa girdi.

Günün tozunu ve sıcağını vücudundan atmak çok iyi geldi. Banyodaki cam rafta bir yığın losyon ve pudra vardı, onlardan birkaçını kullandı. Bir havlu alıp ıslak saçlarını kuruladı. Kapının zilini duyduğunda banyodan çıkmak üzereydi.
Kapının arkasında bir bornoz asılıydı, onu alıp sırtına geçirdi ve alelacele kuşağını bağladı. Jan olmalıydı, hatta belki de bizzat Mario idi, düğüne kendisini de davet edeceklerdi her halde. Çıplak ayaklarla kapıya doğru yürürken bornozun kendisine çok büyük olduğunu fark etti, Jana da çok büyüktü, birdenbire Marioya ait olduğunu anlayıp hafifçe kızardı. Belki de Mario da burada kalıyordu da, kendisinin rahat etmesi için birkaç günlüğüne uzaklaşmıştı. Her neyse, onu ilgilendirmezdi.
Zil yüksek sesle ve uzun uzun tekrar çaldı ve Juliet aceleden dahili mikrofon sistemini kullanmayı unuttu.
Kapıyı açtığı anda bunu akıl etti ama artık çok geç olmuştu. Çünkü sabırsız bir ifadeyle kapıda bekleyen adam çoktan içeri girmişti bile.
Juliet çok öfkelendi. Bu adam kendini ne sanıyordu, içeri girmiş, salona doğru yürümeye başlamıştı, eğer bu Mario ise, birisinin ona biraz akıl vermesi gerekiyordu. Birden Juliet, Mario nun daha genç birisi olması gerektiğini düşündü ve zorba ziyaretçisini incelerken hiç de hoşuna gitmeyen bir düşünce kafasında belirginleşme ye başladı.
Oldukça kötü bir durumdaydı, saçları ıslaktı ve üzerinde de kendisine ait olmayan bu bornozun dışında hiçbir şey yoktu. Sanki burası kendi eviymiş gibi davranan bu yabancı bir yana, hiç kimseyle karşılaşacak halde değildi.
Adamın alnından geriye doğru taranmış siyah, gür saçları, kemerli bir burnu, sert çizgilere sahip bir ağzı vardı.
Cildinin koyu rengine karşın gözlerinin ela olması şaşırtıcıydı. Ve bu adam çok öfkeliydi, buna hiç kuşku yoktu.
Juliet sebebini bilmeksizin o aptal bornozun kuşağını habire sıkmakta olduğunu fark etti. Adam birdenbire İtalyanca bir soru sordu. Juliet başını salladı.
Üzgünüm. Sesinin titrediğini fark edip utandı. Ben İngilizim, İtalyanca bilmiyorum. Siz İngilizce biliyor musunuz?
Tabii ki İngilizce biliyorum, diye öfkeyle konuştu adam. Gerçekten biliyordu da, aksanından İngiliz olmadığı zor ayırt edilirdi. Sizin çok iyi İtalyanca konuştuğunuzu sanıyorum sinyorina. Yoksa bu da, benim o hemen etkilenen kardeşimin uydurduğu hikayelerden biri mi?
Juliet yutkundu. Yanılmamıştı. Yalnızca boyu bile onun kim olduğunu anlamasına yeterdi aslında. Çok uzun boyluydu, inceydi de, ipeğimsi bir kumaştan koyu renk pahalı bir takım elbise giymişti. Ceketini geriye atmış, ellerini kalçalarına dayamış, ayakta duruyor ve Julieti seyre diyordu. Bir dağın tepesinde durmuş, kükremek üzere olan bir aslanı hatırlatıyordu.
Düzgün bir sesle konuşmaya çalışarak, Sanırım sinyor, bir yanlışlık yapıyorsunuz, dedi.
Santino gaddarca gülümsedi. Tam aksine sinyorina, yanlışlığı yapan sizsiniz. Size kardeşimi yalnız bırakmanızı emretmiştim ve buna karşılık da oldukça cömertçe olduğuna inandığım bir teklifte bulunmuştum. Oysa siz mektubumu yok saydınız ve emirlerimi küstahça çiğnediniz.
Julietin dudakları aralandı, ama bir şey söylemedi. Jan, onu yalnızca bir kez ve uzaktan gördüğünü söylemişti, acaba o Janı görmüş müydü? Galiba görmemişti, yoksa kendisini kardeşiyle asla karıştırmazdı.
Birdenbire Janın bu ziyareti beklediğini ve kasıtlı olarak ortadan yok olduğunu düşündü ama bu düşüncesini hemen aklından uzaklaş tırdı. Jan evlenmek üzere gitmişti ve bu adam, eğer

başarabilirse, onların evlilik planlarını bozmak üzere buradaydı. Yalnızca kendisini Jan sanıyordu ve onların evliliklerinin bu kadar ya kın olabileceğini de bilmiyordu.
Yapacağı tek şey ona durumu anlatmak, ya tak odasındaki çantasından pasaportunu getirip göstermekti. Ama o zaman Jan ve Marioyu ara maya başlayacak, muhtemelen bulacak ve evliliğin gerçekleşmesini engelleyecekti. Galiba Jan onun yapabileceklerinden çok korkuyordu, öyle olmasa, niçin öyle alelacele ve gizlice kaçsındı?
Ama eğer... eğer kendisinin Jan olduğuna inanmaya devam ederse, belki onu birkaç gün oyalayabilir, o arada evlilik gerçekleşir, o da hiçbir şey yapamazdı. En azından Jan ve Mario ya bu şansı verebilirdi Juliet.
Başını geriye attı ve çenesini havaya kaldırdı. Gözlerini ona dikti. Emirler mi sinyor? Bana emir verme hakkını kimden aldınız?
Santino sabırsız bir hareket yaptı. Haklarımızı tartışmak için buraya gelmedim sinyorina, dedi soğuk bir sesle. Size mektubumda teklif ettiğim şartları son kez teklif etmeye geldim. Bana cevabınızda bu konuyu düşüneceğinizi yazmıştınız, ama bu tür yalanlarla oyalanmaya daha fazla tahammül edemem.
Juliet onun söylediklerini kafasında toparla maya çalıştı, beyni büyük bir süratle çalışıyordu. Galiba çoktan bir batağa girmişti. Adam ire demek istemişti? Jan ona gerçekten yazmış mıydı ve eğer öyleyse, yalnızca zaman kazanmak için teklifini kabul ediyor mu görünmüştü? Mut laka böyle olmalıydı, Jan, onun kendisini satın alma teklifine hiçbir zaman ciddi olarak evet demezdi. Kız kardeşi zaman kazanmak için oyun oynamış olmalıydı.
Juliet hafifçe omuz silkti. insanların en küçük bir isteğinizi bile anında yerine getirmelerine öyle alışmışsınız ki sinyor, gerçekten ne düşündüğümü söylersem, bunun size bir şok etkisi yapacağından korkuyorum.
Öyle mi sinyorina? dedi Santino kelimeleri uzatarak. Benim sistemlerim sorunları çözer. Teklifimde ne gariplik vardı? Para mı yeterli değildi yoksa?
Juliet buz gibi bir öfkenin her yanını sardığım hissetti. Jan ne hata yapmış olursa olsun, onun kardeşiydi ve hiçbir kendini beğenmiş, küstah İtalyan erkeği, ne denli zengin olursa olsun, kardeşini bir miktar nakit paraya satın alınabilecek ucuz bir servet avcısı olarak göremezdi.
Konuştuğunda ses tonu yumuşak, ama gülümsemesi tehlikeliydi. Yeterince paranız yok sinyor. Benim istediğim Mario. Ve sizin verebileceğiniz hiçbir rüşvet bunu değiştiremez, onun için lütfen denemeye kalkmayın.
Santino dudaklarını büktü. Kesin inancınıza hayranım sinyorina, ama doğruluğunu kabul etmiyorum. Benimde bazı inançlarım vardır ve bunlardan biri de erkeklerin pek çoğunun bir fi ı yatı olduğudur, kadınların ise hepsinin. Ben yalnızca sizin fiyatınızı öğrenmek istiyorum.
Ona gülümsedi Juliet, uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Tartışmanız Mario ile olmalı sinyor. Her şeyden önce, bana evlenme teklif eden o.
Bu konuda yalnızca senin sözüne güveniyorum, cara. Ses tonu oldukça yumuşaktı, ama her kelimenin altını çizerek konuşmuştu. Juliet güldü. Oh, oyunu çirkin oynuyorsunuz sinyor, bu da kurallara aykırıdır.
Ben kendi kurallarımı kendim koyarım, dedi Santino. Juliet bunun doğru olduğunu biliyordu. Elinde olmaksızın, kendisinin onu aldattığını düşündü. Jan olmadığını öğrendiğinde nasıl bir tepki göstereceğini merak etti, ama sonra o zamana kadar kendisinin İngiltereye dönmüş, Jan ve Marionun da evlenmiş olacaklarını düşünüp rahatladı. Ayrıca da Jan kendisinin

yokluğunda ablasının ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi ki gerçek de buydu. Sinirli görünüyorsunuz.
Nedeni açık değil mi? Kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı. Bunu tahrik etmek amacıyla yapmamıştı, dudakları genellikle kuru olurdu, ama Santinonun tepkisini fark etti ve kendine olan güveni arttı. Siz... siz beni altüst ettiniz.
Bundan onur duydum cara. Sesi eğleniyor gibiydi. Ve, oldukça zor ama söylemem gerekiyor, sen de damarlarında kırmızı kan akan her erkeği altüst edebilirsin.
Kendinizi de bu kategoriye dahil ediyor mu-sunuz? diye sordu Juliet küstahça.
Sormana ne gerek var?
Yalnızca merak ettim. Kabul edilmediğim Vallone ailesinin damarlarında mavi kan aktığını sanıyorum da.
Juliet yalnızca bir deneme yapmıştı, ama he defi vurduğunu anlamıştı. Sakin bir şekilde ona baktı ve onun açıkça güldüğünü gördü.
Zavallı Mario, dedi Santino. Sahi, o nerede? Belki de görünmekten korkup yatak odasında bir yerlerde saklanıyordun
Oh, hayır, Juliet bu soruyu hiç beklemediği için şaşırmıştı ve neredeyse bir hata yapacaktı. Tabii ki Santino, onun, Marionun nerede olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu, acaba kandırabilecek miydi? Onu... onu bugün hiç görmedim.
Santino artık gülmüyordu, kaşlarını çatmıştı. Bu ilginç. Bürodan kayboldu ve buraya sana geleceğini söylediler.
Şey, Juliet omuz silkti, Belki de fikrini değiştirmiştir.
Juliet uzaklaştı ve amaçsızca çiçeklerle oynamaya başladı. Belki de her konuda fikrini değiştirmiştir, böylece de daha fazla endişelenmenize gerek kalmaz. Bunu hiç düşünmediniz mi sinyor?
Sanmam. Her şeyden önce yeterince endişeli değilsin. Hiçbir kadın muhtemel geçim kaynağının ortadan kaybolduğunu görüp eli kolu bağlı oturmaz, en azından onu yeniden kazanmak için bir şeyler yapar. Marionun seni terk edeceği konusunda herhangi bir korkun olsaydı, be nim teklifimi çok daha önceden kabul ederdin.
Her neyse, muhtemel geçim kaynağı şu anda bir başka yerde sinyor. Ve öyle olması da çok yazık, çünkü açlıktan ölmek üzereyim, şimdi eğer izin verirseniz...
Santino kol saatine baktı. Juliet ipek gömleğinin kol düğmeleri gibi saatinin de platin olduğuna dikkat etti.
Git ve hazırlan cara, dedi Santino sert bir şekilde. Seni yemeğe götüreceğim.
Juliet gerçekten çok şaşırmıştı. Böyle -bir şeyi amaçlamamış, onun artık bırakıp gideceğini ummuştu.
Ama benimle yemek yemek istemezsiniz, dedi kararsızlıkla. Şimdi artık Juliet konuşuyordu, takındığı o küstah tavır uçup gitmiş, cesaretin den eser kalmamıştı.
Evet istemezdim, bu gerçek. Ama bu fikir gitgide daha cazip görünmeye başlıyor bana. Hemen giyin, bella mia, bu arada ben telefon edip bir masa ayırtacağım.
Juliet tekrar itiraz etmek üzereydi, ama duraksadı. Onunla birlikte olmak istemiyordu. Evet, karnı açtı, ama bunu evde biraz meyve yiyerek halledebilirdi. Zaten bir lokanta masası başında onunla geçireceği birkaç saati düşünmek bile bütün iştahını kesmişti. Jan herhalde böyle bir daveti korkusuzca kabul ederdi, zaten aslanla ininde mücadele etmek istediğini söylememiş miydi, ama kendisi, kendisinin tek istediği birazcık huzurdu. Bu rolü birkaç gün

daha oynayabileceğini hiç sanmıyordu. Eğer buna mecbur kalırsa, daireden ayrılır, Santino Vallo nenin kendisini bulamayacağı ucuz bir otele taşınırdı.
Kirpiklerinin arasından endişeyle ona baktı, o korkunç öfkesi şimdilik geçmiş gibiydi, ama Juliet o öfkenin onun içinde her an ayaklanma ya hazır beklediğini biliyordu.
Son bir gayretle hafifçe güldü. Teşekkür ederim sinyor. Ama dedikodu yazarları sizin müstakbel yengenizle başbaşa yemek yediğinizi görünce ne yaparlar merak ediyorum doğrusu.
Santino telefonu eline almış, numaraları çeviriyordu, ama yavaşça döndü ve omuzunun üzerinden ona baktı.
Sanırım doğru sonucu çıkarabilirler, dedi yumuşak bir sesle. Ve yine hatırlatmama izin ver Janina mia, sen benim yengem olmayacaksın. Tekrar telefona döndü ve Juliet de çıktı.
Yatak odasında elbiselerini gözden geçirdi ve başını iki yana salladı. Bunların hepsi kendi elbiseleriydi ve hiçbiri oynamakta olduğu rol için uygun değildi. Bu tatil için satın aldığı, in çeliğini ve narinliğini iyice ortaya çıkaran yeni elbisesini inceledi bir süre.
Ama seçkin bir Roma lokantasında Santino Vallone ile yiyeceği yemekte bırakmak istediği en son izlenim narinlikti. Janın gardırobuna gitti. Burada uygun bir şey olmalıydı. Santino nun kendisini nereye götüreceğini merak ediyor ve Janın tanındığı bir yer olmamasını diliyordu.
Janı tanıyan birisiyle karşılaşırlarsa bu oyunu daha fazla sürdüremezdi, gerçi belirli bir mesafeden ve loş bir ışıkta kendisini Jan zannedebilirlerdi. Boyları, vücut yapılan ve renkleri benziyordu, bu nedenle de Santino Vallone eve geldiğinde kendisine kim olduğunu sormamıştı. Çünkü kızıl saçlı bir İngiliz kızıyla karşılaşmayı bekliyordu ve öyle de olmuştu.
Rastgele bir elbise çekip üzerine tuttu ve aynaya bir göz attı. Siyah, ipek krepten bir elbiseydi bu, uzun kolları siyah danteldendi. Julietin bugüne kadar giydiği en açık elbiseden daha da açıktı, ama istediği havayı sağlayabilirdi.
Saçları da bir başka sorundu. Neredeyse kurumuşlardı, ama her zaman yaptığı gibi saçlarını ensesinde bağlamak pek uygun olmayacaktı, en iyisi ensesinde gevşek bir topuz yapmaktı.
Makyaj konusunda ise Janı taklit etmesine imkan yoktu. Gözlerinin yeşilini ortaya çıkaracak hafif bir far ve yanaklarına da solgunluğunu giderecek biraz allık sürdü. Bitirdiğinde sonuçtan memnundu. Ne denli korkarsa korksun, kendin den emin ve duruma hakim olmalıydı.
Kendine son bir kez göz atıp yatağın üzerinde duran elbiseye uzandı.
Kapıdan Santinonun soğuk sesi duyuldu. Çok çekicisin. Marionun zevkine saygı duymalıyım Juliet şaşkınlıkla bağırmaktan kendini alamadi. Üzerinde yalnızca siyah dantel bir külot ve göğüslerini kapatamayan bir yarım sutyen vardı, Santinonun gözleri bütün vücudunda dolaşıyordu. Juliet elbiseyi kapıp onunla kendisini örtmeye çalıştı.
Kapıyı Vurmadan içeri girmeye nasıl cesaret edebiliyorsunuz?
Santino kaşlarını kaldırdı. Bu mutaassıplık da nereden çıktı cara? Eminim, Di Lorenzonun podyumunda her gün bundan çok daha çekici iç çamaşırları sergiliyorsundur, hem de kaç kişi seni seyrederken. Birkaç ay önce Kontes Leontananın partisindeki çok daha özel gösteriden ise hiç söz etmiyorum.
Juliet bu sözlerden çok utandığını hissediyordu. Janın böyle bir şeye aldırmayacağını biliyordu, her gün Akdeniz ve Adriyatik kıyılarında kızların daha minicik bikiniler giydikleri de bir gerçekti, belki kendisi de üzerinde bikinisiyle güneş banyosu yapıyor olsaydı, onun bakışlarına katlanabilirdi. Ama burası plaj değildi, bir ya tak odasıydı ve kendisi de daha önce

böyle yarı giyinik durumda bir erkeğin karşısına çıkmamıştı. Bu devirde ve Julietin yaşında bu çok saçmaydı, ama gerçekti. Kendisi de annesi gibi bu konularda biraz geri kafalıydı. Mümkün olabildiğince soğuk bir sesle, Özel yaşamım ve mesleki yaşamım tamamiyle ayrı şeylerdir sinyor. Şimdi lütfen salona dönüp beni orada bekleme nezaketini gösterebilir miydiniz? demeyi başarabildi.
Santino şaşırmış gibi hafifçe kaşlarım çatarak bir an onun yüzüne baktı, sonra güldü ve arkasını döndü, öyleyse, acele et dedi uzaklaşırken. Di Lorenzoda üzerini bu kadar uzun zamanda değişmediğine eminim.
Julietin elleri öylesine titriyordu ki, elbisenin fermuarını güçlükle çekebildi, sonunda hazırdı. Aynada kendine bakıp elbisenin ne denli kışkırtıcı olduğunu görünce dudaklarını ısırdı. Ama tekrar değişmeye vakti yoktu, ayrıca bu da tam Janın giyebileceği türde bir elbiseydi.
Santino Vallone .salonda oturmuş bir dergi karıştırıyordu. Juliet bir an çok korktu. Ya elin deki Janın defilelerinden birini gösteren bir der giyse, diye düşündü. Kendine hayran olan kız kardeşinin, resminin basıldığı dergilerle evi doldurması son derece doğaldı. Juliet merdivenlerin başında duraksadı, ya şimdi Santino vahşi bir yüzle ayağa fırlayıp üzerine saldırırsa, kendini kurtarmak için ne yapabilirdi? Ama böyle bir şey olmadı, Santino dergiyi bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Uzun bir süre Juliete baktı, ela gözlerinin derinliklerinde garip bir ifade vardı. Gidip vazodaki güllerden birini sapından kopardı.
Yavaşça merdivenleri çıktı. Gözleri Julietin gözlerindeydi. Juliet ipnotize olduğunu sandı, gözlerini ondan ayıramıyor, başka tarafa bakamıyordu. Yine utandığını ve kızardığını hissetti, böyle kızarmaya devam ederse yakında kendini ele verecekti. Santino yanına geldi, eğildi, gülü elbisenin açık yakasına, iki göğsünün arasına taktı, Juliet bir an onun parmaklarının tenine değdiğini hissetti ve kalbi şiddetle çarpmaya başladı.
Santino geri çekildi, bir süre eserine baktı, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. Büyüleyici bir tezat, dedi. İpek cildinin üze-rinde kadife bir gül. Beklememe değdi Janina mia. Koluna girdi ve onu kapıya doğru götürdü.
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Santino mükemmel bir sürücüydü, alçak spor araba akşam trafiğinde sessizce kayıyordu. Juliet nereye gittiklerini sormak istedi, ama sonra biliyor görünmenin daha iyi olacağını düşündü. Daha önce hiç görmediği yerlerden ge-çerken çevreye fazla dikkatle bakmamaya çalıştı. Jan buraları çok iyi biliyor olmalıydı.
Santino arabayı hiç konuşmadan kullanıyor-du ve Juliet bunun için ona minnettardı. Daha önce hiç düşünmediği muhtemel aksilikler teker teker aklına geliyordu. Bunların en önemlisi de, Marionun nişanlısı olduğuna göre, arkadaşları bir yana, Marionun kendisi ve ailesi konusunda pek çok şey bilmesi gerektiğiydi. San-tino ona bu konularda soru sormaya başlarsa ne diyecekti? Kendini hemen ele verebilecek bir yı-ğın hata yapabilirdi. Romada çalışan bir kızın hiç İtalyanca bilmemesini bile Santino oldukça garip karşılamış olmalıydı, tabii eğer bunu tem-belliğine yormadıysa.
Keşke kimliğimi en baştan açıklayıp Mario ve onun kız kardeşimle ilişkisi konusunda hiçbir şey bilmediğimi ısrarla belirtseydim, diye düşündü. Janın daireyi kendisine kiraladığını da söyleyebilirdi. Şimdi aklına bir sürü açıklama ve mazeret geliyordu. Hepsi de, diye düşündü üzüntüyle, şu anda içine saplandığım bataktan çok daha iyiydi. Yanındaki düşünceye dalmış adamın akıllıca soracağı birkaç soru her şeyi ortaya çıkarmaya yeterdi.

İçinden restoranın çok lüks olmamasını diledi. Ne kadar az kişi tarafından görülürse o kadar iyiydi. Loş olması da çok iyi olur, diye düşündü. Kız kardeşini iyi tanıyan bir kişi tarafından uzak bir köşede, mum ışığı altında görülürse belki Jan sanılabilirdi.
Sonunda vardıklarında bütün umutlarının boşa çıktığını gördü. Santino şehrin dışında bir restoran seçmişti, çok büyük, popüler ve görünüşe göre çok da pahalıydı, masaları ise umduğu gibi karanlık bir köşede değil, tam aksine çok büyük bir terasın tam ortasındaydı.
Masalarına doğru yürürlerken Juliet herkesin kendisine baktığını sandı, Akdeniz erkeklerinin samimi bakışlarına alışacak kadar uzun süre kalmamıştı Romada. Masaya vardıklarında adeta rahatladığını hissetti, utancını gizleyebilmiş olmayı umuyordu. Menüyü alıp arkasına gizlendi, o sırada Santinonun garsona iki martini ısmarladığını duydu.
Santino sandalyesinde geriye yaslandı ve ona baktı. Ne yemek istersin Janina? Yalnızca ızgara et ve salata belki de, öyle mi?
Juliet garsonun masalar arasında dolaştırdığı nefis mezelerle dolu tekerlekli arabaya bir göz atıp, Tabii ki hayır, dedi.
Santino hafifçe kaşlarını kaldırdı. Sürekli kilonu kontrol etmek ihtiyacını duymuyorsun ha? Harika.
Juliet birdenbire kilo konusunda Janla konuşmalarını hatırladı, aradan bir asır geçmiş gibiydi. Bu konuşmayı gerçekten de yirmi dört saat önce mi yapmışlardı, inanamıyordu. Hafifçe kızardı.
Hayır, dedi. Şu anda kilomu düşünmüyorum. Konuyu değiştirecek bir şey bulabilmek amacıyla çevresine bakındı. Görüntü ne kadar muhteşem.
Daha önce buraya hiç gelmedin mi?
Juliet omuz silkti. Sanmıyorum, pek hatırlamıyorum...
O kadar çok yere gidince insan hatırlamaz tabii. dedi Santino alayla. Sen gerçek bir Romalısın Janina. Gökyüzünü hala romantik bulman beni şaşırttı.
Ben böyle bir şey söylemedim, dedi Juliet sert bir şekilde.
Evet söylemedin. Ama muhteşem derken gözlerinde gördüğüm hülyalı bakış bunu anlatmaya yetti.
Juliet utanarak başını önüne eğdi. Demek ki yalnız konuşmalarına değil, bakışlarına da dikkat etmesi gerekiyordu.
Aynı manzarayı ben de görüyorum, ama be nim gördüklerim damlar, kuleler, kiliseler. Ve benim fikrimce de bunlar muhteşem olarak tanımlanamazlar.
Neyi muhteşem olarak tanımlarsınız?İçkileri gelmişti, parmaklarının arasında bardağın serinliğini duymak Juliete bir çeşit rahatlama hissi verdi.
Santino omuz silkti. Pek çok şeyi, ama hiç biri, de kentin içinde olmamak kaydıyla, örneğin, bir uçurumun kenarında, harabelerin eteğinde, lacivert denize ve yemyeşil bir adaya bakan bir kale.
Özel bir yer mi?
Evet, özel bir yer. Bardağını kaldırdı. Buna içelim mi?
Juliet ondaki bu ani yumuşamadan cesaret alıp, Birbirimizi daha iyi anlamamıza içsek? dedi utanarak.
Ben böyle düşünmüyorum. Sesi yine soğuk ve sertti. Ben seni çok iyi anlıyorum cara.
Juliet çok kırıldığını hissetti, zaten başka ne bekliyordu ki? Kadehini kaldırdı. Pekala sinyor, burada olmayan dostlara içelim.

Bu hoşuna gidiyor gibi. Gözlerini kısmış onu seyrediyordu. Ama yine de Marioyu kastettiğini sanıyorum. Bizim burada birlikte olduğu muzu bilseydi ne derdi?
Juliet içkisinden bir yudum alıp kadehi masa ya bıraktı. Bu özel bir randevu değil, dedi. İtiraz etmezdi.
Etmez miydi sanıyorsun? Gülümsedi. Marionun da benim gibi Güneyli olduğunu unut tun galiba. Bugünkü anlayış ve ahlaki değerleri benimsemiş görünebiliriz, ama o yalnızca dış görünüşümüzde öyledir. Oysa, eski, katı geleneklere yürekten bağlıyızdır. Biz, Güneyli erkekler kıskanç oluruz, hem kendi namusumuza, hem de kadınımızın namusuna düşkünüzdür.
Ama bu bizim durumumuz için geçerli değil. Sen onun kardeşisin.
Peki, bu sana bir ayrıcalık mı veriyor? Dudaklarını büktü. Kendi kendini aldatıyorsun mia. Ama Marioyu aldatamazdın. Uzun uzun onun yüzüne baktı. Belki bunu unutmasan iyi olur.
Juliet, Janın tehditlerden söz ettiğini hatırladı, haklıydı da. Çünkü bu adamın her davranışı bir tehditti. Juliet bu adamın işine karıştığı için çıldırmış olmalıydı. Her an basma bir daha kurtulamayacağı bir bela açılabilir, bu adama karşı hiçbir şekilde kendini savunamazdı.
Sonunda yemek geldi ve Juliet düşüncelerini bir süre için bir kenara bıraktı. Bu, seçkin bir Roma lokantasındaki ilk ve galiba da son yemeğiydi, her anının tadını çıkarmalıydı.
Tabağı, üzerinde domates dilimleri ve biberler bulunan sardalya, karides, ançüez ve parlak zeytinlerle doluydu. Tüm bu güzel yiyeceklerden sonra da bol krema soslu lazanya vardı. Hiç iştahının olmayacağını sanmıştı ama temiz hava karnını acıktırmış, kuşkularını da azaltmıştı. Kadifemsi alacakaranlık inmeye başlamıştı, garsonlar masaların arasında dolaşıyor, şamdanları yakıyorlardı.
Mezelerden sonra gelen yemek, mantarlarla süslenmiş ince dana eti dilimleri, derin kaseler içinde yeşil fasulye ve kıvırcık salataydı. Juliet yemeği büyük bir zevkle yedi, yanı sıra içtikleri şarap da son derece nefisti.
Santinonun çok az yediğine dikkat etti, uzun adaleli vücudunda tek bir gram bile fazlalık olmaması belki de bu yüzdendi.
Juliet meyve yeme isteğine karşı koyamadı. Garson iri şeftaliler, kirazlar ve kara üzümlerle dolu kaseyi getirdiğinde bu isteğine karşı koymadığı için çok memnun oldu. İri yuvarlak kadehlerdeki konyak ve sert bir siyah kahveyle yemeği tamamladılar.
Ve şimdi, dedi Santino son derece sakin bir sesle. Ve şimdi cara, konuşacağız.
Juliet konyağının son yudumunu genzine kaçırdı ve görünmez bir melek onu öksürük nöbetine tutulup rezil olmaktan kurtardı.
Sonunda kendini toparlayabildiğinde çok zayıf bir sesle, Konuşacak bir... bir şey yok ki, diyebildi.
Olmadığını mı düşünüyorsun? Cebinden gümüş bir tabaka çıkarıp içinden bir puro aldı ve dalgın bir şekilde yaktı. Öyleyse sana teklif ettiğim şartlan tartışmadan kabul ediyorsun. Bu iyi.
Hayır. Juliet çabuk çabuk başını salladı. Hayır, şartlarını kesinlikle kabul etmiyorum. Bunu daha önce açıkladığımı sanıyordum.
Hiçbir şeyi açıklamadın. İstediğin nedir? Daha çok para mı? Düş kırıklığına uğrayacaksın. Erkek kardeşimin geleceğini seninle pazarlık konusu yapmayacağım, teklif ettiğim miktar herhangi bir avukatın sana tavsiye edeceğinden çok daha cömertçe.

Juliet soğuk bir sesle, Sizin cömertlik anlayışınızla benimki birbirinden çok farklı sinyor, dedi ve onun kelimelerindeki demir gibi soğukluğu fark etmemiş olmasına çok bozuldu.
Santino inanmıyormuşçasına kaşlarını kaldırdı, sonra da alayla güldü. Buna inanmak çok güç, dedi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Yüzü ve vücudu Botticellinin meleklerinden biri, oysa ruhu ucuz bir servet avcısı. Sana acıyorum mia, çünkü sen mutsuzluğa mahkûmsun.
Juliet duyduğu öfkeyi belli etmemek için gözlerini yere indirdi ve masa örtüsüne bakmaya başladı. Jan olsaydı herhalde güler ve alaylı bir cevap verirdi. Santinonun saatine baktığını gördü, sabırsızlandığı belli oluyordu.
Hadi Janina, dedi sonunda. Buraya benimle pazarlık etmek için gelmediğini söyleyemezsin. Yoksa akşamı senin güzelliğini seyrederek geçirmenin benim için, yeterli olacağına inanacak kadar gururlu musun?
Gerçekten de gözleri okşuyor, duygulara hitap ediyorsun cara, ama benim kalbim sana karşı buz gibi. Teklifim hala geçerli, kabul et veya reddet.
Juliet sanki bir rüyadaymış gibi onun Jana teklif ettiği miktarı tekrarladığını duydu. Tabii ki söylediği rakam İtalyan Lireti idi ve Janın böyle büyük miktarları anında İngiliz parasına çevirecek tecrübesi henüz yoktu, ama buna rağmen yaptığı rastgele bir hesaplama başını döndürmeye yeterliydi. Piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şey, diye düşündü şaşkınlıkla. Santinonun birisine bu miktarı yalnızca kişisel nedenlerle ödemeyi teklif etmesi inanılmaz gibiydi. Ancak ilk şaşkınlığı geçmeye başlamıştı, yavaş yavaş yerini bir öfke alıyordu. Bu para neyi ifade ederdi ki, yalnızca Jana hakaretti.
Evet, cevabın nedir? Bu sert, acımasız sesle düşünceleri yanda kaldı.
Kendini gülmeye zorladı. Hiçbir şey sinyor. Niente. Söyleyeceğiniz ya da yapacağınız hiçbir şey Mariodan vazgeçmemi sağlayamaz. Görüyorsunuz, onu seviyorum.
Sevmek mi? Bu kelimenin anlamını bildiğin den bile şüphe ederim. Mario ile veya bir baş kasıyla olan hiçbir ilişkini bu kelimeyle tanımlayamam. Mario bir aptal sinyorina ama emin olabilirsin ki bu aptallığının cezasını ömrü boyunca çekmesine izin vermeyeceğim.
Juliet konyak bardağını şu kara surata fırlatmamak için kendini güç tuttu.Soğuk bir sesle, Her şeyi büyütmek ve abartmak Güneylilerin bir başka özelliği olsa gerek, dedi. Marionun ilişkimizi sizin kadar hafife almadığını biliyorum.
Ama alacak. Son derece yumuşak bir şekil de konuşmuştu, ama buna karşın ses tonunun taşıdığı anlam, bu sıcak akşamda. Julietin titremesine neden oldu. Titreyen elini kaldırdı ve beyaz cildi üzerinde bir kan lekesi gibi duran güle dokundu.
Santino onun bu sinirli halini seyrediyordu, gülümsemesi genişledi.Konuştuğunda sesi adeta bir fısıltı gibiydi. Bunu ona ben göstereceğim cara, seninle ilgili gerçeği kuşku duyulmayacak bir biçimde kanıtlayacağım ve o da buna inanacak. Hala şansın var, parayı al, bunu bir daha teklif etmeyeceğim.
Cehenneme git, dedi Juliet kararlı bir biçimde. Ve paranı da birlikte götür.
Santino başını salladı ve onunla göz göze geldi, gözlerinde hiçbir heyecan yoktu ama öylesine güçlü bir kararlılık vardı ki bu da Julieti korkutuyordu.
Eğer ben cehenneme gidersem cara, dedi sakin bir şekilde. Seni de yanıma alırım, bundan emin ol.
Juliet titreyen elleriyle fincanına biraz daha kahve koydu, kahveyi dökmeden bunu başarabil-mesi bir mucizeydi. Bu sırada yüzünün önünden bir şey geçti ve Juliet hafif bir çığlık attı. Neydi o?

Yalnızca bir pervane, dedi Santino sabırsızlıkla. Işığa geliyorlar.
Juliet şimdi onu görebiliyordu, gri renkte büyük bir pervaneydi, mum ışığını koruyan camın etrafında umutsuzca uçuyordu. Sonunda bunun üzerindeki açık kısma yaklaştı.
Oh, lütfen bir şey yap, dedi Juliet yalvarırcasına. Kendine zarar verecek.
Santino ona uzun bir süre inanamıyormuşçasına baktı. Sonra uzandı ve böceği avucuna hapsetti.
Şimdi ne yapayım? diye sordu. Öldüreyim mi yoksa bırakayım gitsin mi?
Bırak gitsin. Başka ne yapılabilir ki? Santino kalktı, diğer masaların arasından terasın ucuna doğru yürüdü. Orada avucunu açtı ve korkmuş böcek karanlığa doğru uçup gitti. Santino gelip tekrar karşısına otururken ılımlı bir sesle, Böcekler aptal yaratıklardır, dedi. Sanki tehlikede yaşamaktan zevk alırlar, ve tabii bu nedenle de çok kısa süre yaşarlar. Bundan biraz ders al mia. Bu gece mum alevinden uzak dur. Bir başka gün yine ateşle oynayarak yaşayabilirsin.
Juliet aniden başının ağrımaya başladığını hissetti, tansiyonu yükselmişti ve damarları uğulduyordu. Onun neler ima ettiğini düşünmek istemiyordu, yoksa gerçekten korkabilirdi. Ne denli acımasızdı bu adam ve istediği şeyi elde etme ye karar verdiğinde ne denli güçlüydü.
Eğer beni korkutmaya çalışıyorsanız, dedi bezgin bir şekilde, Bu bir işe yaramaz. Ve şimdi, ben eve gitmek istiyorum, lütfen. Birbirimize söyleyecek başka hiçbir şeyimiz yok.
Yeterince cesaretle konuşmuştu, ama gerçekte içinde, milyonlarca pervanenin panik içinde uçuştuklarını hissediyordu. Aniden, sükûnetini tekrar kazanabilmek için şiddetle yalnız kalma ihtiyacını hissetti ve tuvalete gitmek istediği konusunda aptalca bir şeyler mırıldandı.
Son derece lüks döşenmiş tuvalette makyaj masasının önünde durdu ve aynadaki görüntü süne baktı. Santinbnun kendisi ve böcek arasında çizdiği benzerlik hiç de hoş değildi. Kendisinin de aynı o böcek gibi onun avucu içinde olduğunu ve onun merhametine kaldığını çok iyi biliyordu.
Elbisesinin göğsünde duran alev rengi güle tekrar bir göz attı ve gülü yerleştirdiği sırada onun parmaklarının cildine temasını hatırlayıp titredi. Onunla bu kadarcık bir fiziksel temas bile bütün sinir uçlarını yalayıp geçen bir elektrik akımı gibiydi. Öyleyse onun kollarında olmak, onun tarafından öpülmek nasıl olurdu?
Düşüncelerinin akışını birdenbire fark edince öfkeyle kızardı.
İnanmıyormuşçasına başını salladı. Ona neler oluyordu? Tatmaya başladığı bu yeni duygular tüm önemli prensiplerini bir anda silecekti neredeyse. O, bir erkekten neler istediğini biliyordu, ya da hep bildiğini sanmıştı. Tamamiyle yabancı biriyle geçirdiği yalnızca birkaç saat bütün düşüncelerini, bütün prensiplerini altüs edebilir miydi, bu mümkün müydü?
Terası geçip masaya doğru yürürken dudaklarını ısırdı, Santino oturmuş sigara içiyordu. Niçin kendine karşı dürüst davranmıyor, aralarındaki korkunç uçuruma karşın onunla biraz daha fazla beraber olmak istediğini neden kabul edemiyordu? Ayrıldıklarında onun kendisi için şu anda düşündüğü kadar kötü düşünmemesini ve bu akşamı hatırladığında pişmanlık duymasını istiyordu.
Aptal romantik, dedi kendi kendine. Ne yaptığımı öğrenince herhalde boynumu kırmak isteyecektir.
Juliet yaklaşırken Santino nazik bir şekilde yerinden kalktı ve oturması için sandalyesini çekti. Ayakta dururken inanılmaz derecede uzun boyluydu ve hafifçe gülümsemesine karşın her zamankinden daha korkutucu görünüyordu.
Kahvelerimiz soğumuştu, tazesini söyledim dedi.

Juliet fincanındaki kahveye bir göz attı. Aslında daha fazla kahve istemiyordu. Akşamları çok kahve içerse uykusu kaçıyordu. Gerçi bu akşam pek uyuyabileceğini de sanmıyordu ya, fincanını kaldırıp dudaklarına götürdü.
Taze kahve sıcaktı ama yine de hafif bir acılığı vardı, bir yudum aldıktan sonra hafifçe yüzünü buruşturup fincanı masaya bıraktı.
Artık gidebilir miyiz? diye sordu. Ben çalışan bir kızım, hatırladın mı? Çok geç saatlere kadar uykusuz kalamam.
Santino sigarasının dumanını havaya savurup, Görünüşüne bakılırsa uykusuz geceler seni hiç de etkilememişe benziyor, dedi.
Juliet kızardı ve utandığını gizlemek için biraz daha kahve içti. Santino karşısında oturmuş, kırık, düşünceli gözlerle kendisini seyrediyordu.
Sana son kez soruyorum Janina, dedi. Juliet, onun dudaklarından kız kardeşinin değil de kendi adını duyabilmeyi birdenbire çok istedi. Sana teklif ettiğim parayı kabul edip ülkene dönecek ve kardeşimi rahat bırakacak mısın? diye devam etti Santino.
Sesi adeta yorgun gibiydi, bu da Julieti şaşırttı, belki de keyfi yoktu. Belki, ister kişisel nedenlerle, ister iş için olsun yaptığı tekliflerin reddedilmesine alışık değildi.
Juliet bir yudum daha kahve içti ve çabucak, Yapamam, dedi. Artık... artık çok geç. Lütfen bana inan.
Sana inanmak mı? Sesi yine o hakaret dolu alaylı ifadeyi almıştı. Kahveni bitir cara, gidiyoruz. Konuşacak başka bir şey olmadığı kesin.
Yan camların açık olmasına karşın arabanın içi çok sıcaktı. Dayanılmaz bir esneme ihtiyacı duyuyor, kendini güç tutuyordu. Herhalde Santino Vallone yanında uyuklayan kadınlara hiç alışkın değildir, diye düşündü.
Ani ve anlayamadığı bir uyku hali bütün vücudunu sarıyor, bununla güçlükle mücadele ediyordu.
Santino öne doğru eğildi ve kumanda tablosundaki bir düğmeye dokundu, arabanın içine yayılan hafif müziğin uyutucu etkisi gitgide artıyordu. Ağırlaşan göz kapaklarını açık tutmaya çalıştı ve koltuğunda daha dik oturdu. İçinde bulunduğu durumda asla, asla uyumamalıydı.
Etrafını saran sislerin arasından Santinonun yumuşak ama alaylı bir sesle, Niçin mücadele ediyorsun cara, yalnızca gözlerini kapa ve yolculuğun tadını çıkar, dediğini duydu.
Son gücüyle bir şeyler anlayabildi, sanki kendisine ait değilmiş gibi hissettiği dudakları aralandı ve çok uzaklardan gelen kendi sesini duydu. Kahve, o kahvenin içine ne koymuştun?
Uykuya dalmadan önce duyduğu son şey onun düşmanca ve alaylı gülüşüydü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yavaş yavaş uyanmaya başladı, otomatik bir hareketle çalar saati kapamak üzere elini uzattı. Güneş hala kapalı göz kapaklarının içinden süzülüp geçmeye başladığında, Ne aptalım, di ye düşündü. Tabii ki hala Romada Janın dairesindeyim. Ama rüyamda evde olduğumu görüyordum.
Sonra göz kapaklarını açtı ve ilk anda hala rüya gördüğünü sandı, içinde bulunduğu odanın Janm dairesiyle en küçük bir benzerliği yoktu. Tamamiyle yabancı bir yerdi.
Oturdu, başında garip bir ağrı vardı, araştıran gözlerle odaya baktı, içinde duyduğu korku gitgide büyüyordu. Burası çok büyük değildi ama hemen göze çarpan korkutucu bir havası vardı. Taş duvarlar doğal halindeydi, ne bir şeyle kaplanmış, ne de boyanmıştı. Masif mobilya bir önceki nesilden kalmış gibiydi. Pencereler derin girintilerin içindeydi. Başının üzerindeki

brokar kaplı yüzey, yanlardan uzanan perdelerle içinde bulunduğu yatak daha çok bir müzeye aitti sanki. Perdelerin gece yatağın etrafına çekilmek için yapıldığını düşündü, ama dün gece kimse onları çekmemişti. Simli kordon ve püs küllerle süslü bu garip perdeler yatağın dört ta rafındaki sütunlara yine simli iplerle bağlanmışlardı. Keten yastık kılıfları ve çarşaflar öylesine inceydi ki, Juliet cildinde ipeğin temasını duyuyordu. Ne denli tecrübesiz olursa olsun, çarşaf ve yastık yüzlerinin kenarına-geçirilmiş dantellerin el örgüsü olduğunu anlayabiliyordu.
Birdenbire üzerinde, işli yatak örtüsünün dışında hiçbir şey olmadığını fark etti. Yüzü aniden kıpkırmızı oldu.
Biri onu buraya getirmiş, soymuş ve yatağa yatırmıştı, ama olanların hiç birini hatırlayamıyordu. Belleğini zorlayarak hatırlayabildiği son şey hafif bir müzik, bir arabanın kayar gibi gidişi ve bir erkek sesiydi.
Belleği yavaş yavaş açıldı ve olanları hatırlamaya başladı, ne zamandı? Dün akşam mı? Buna inanmak çok güçtü, ama daha uzun süre de uyumuş olamazdı.
Ağzında hoş olmayan bir tat vardı, yatağın yanındaki komodinin üzerine konmuş meyva suyu sürahisine uzandı, bardağı doldurdu ve son yudumuna kadar içti. Meyva suyu buz gibi ve çok güzeldi, geçen her dakika biraz daha kendisine geliyordu.
Umutsuzca çevresine bakındı. Dün gece üze rinde olan giysiler neredeydi acaba? Bulunduğu yer her neresi olursa olsun, buraya kendisini Santino Vallonenin getirdiğinden hiç kuşkusu yoktu. Onun alaycı bakışlarla çıplak vücudunu seyretmiş olabileceğini düşününce utançla kıvrandı.
Yataktan kalkmak ve bir duvarı kaplayan büyük gardıropta giyecek bir şeyler bulup bulamayacağına bakmak istiyordu, ama çıplak olduğunu düşününce tereddüt etti. Sonra yatak örtüsünü çekti ve egzotik bir Rönesans pelerini gibi omuzlarına sardı. Üzerimde hiçbir şey olmamasından iyidir, diye düşündü, yüksek yataktan atladı, ahşap zemine serilmiş keçi derisi postun üzerinden yürüdü.
Yatak örtüsü hiç de uygun bir pelerin değildi, saçakları her yere takılıyor, örtü ikide bir omuzlarından kayıyordu, ayrıca da çok ağırdı, ama Juliet ona sıkı sıkı sarınmıştı, çünkü üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Ne yazık ki koskocaman gardırop tamamiyle boştu.
Juliet şaşkınlıkla kalakaldı. Orada bir yığın gündüz elbisesi bulmayı beklememişti, ama hiç değilse dün gece giydiği siyah dantel elbisenin orada olacağını umuyordu.
Süratle geri döndü ve yatağın başucundaki komodinlerin çekmecelerini açtı, bütün çekmecelerin içinde işli, çok güzel keten örtüler yayılıydı, ama hepsi o kadar. Odanın içinde elbiselerini koyabilecekleri başka bir şey de yoktu.
Juliet en alt çekmeceyi çarparak kapattı ve öfkeyie dudaklarını ısırdı. İçinde bulunduğu durum ne kadar saçmaydı. Yatak örtüsünü daha dikkatle sardı ve kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Bütün vücudunu müthiş bir öfke sardı. Kapıyı çılgınca yumruklamaya başladı, bu sırada pelerininin kayıp yere düştüğünü fark etmemişti bile. Burası bir kaleye benziyor, diye düşündü ve aniden Santinonun dün akşam söylediği bir şeyi hatırladı. Çıplak ayaklarının altındaki yatak örtüsünü sabırsızlıkla tekmeledi, pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı.
Aşağısı sarp bir uçurum ve tabii ki önüde denizdi. Güneşe bakıp vaktin öğle sıralan olduğunu fark etti. Saati gece durmuştu. Bulunduğu yerden bir kara kütlesinin sınırlarını da açıkça görebiliyordu, belki de Santinonun sözünü ettiği adaydı bu. Titreyerek aşağıya baktı ve

pencereden kaçmasının mümkün olamayacağını anladı, çarşafların birinden kendine tüniğimsi bir şey uydurabilseydi bile, bu kayalıklardan inmek onun kesinlikle yapamayacağı bir şeydi. Sessizce inledi. Bütün bunlar imkansızdı. Uyuyor ve rüya görüyor olmalıydı, şimdi kendini çimdikleyip uyanacak ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını görecekti. Oh, Tanrım, ne olur öyle olsun, diye dua etti içinden, ama aklından bu duayı geçirirken bile her şeyin ger çek olduğunu çok iyi biliyordu.
Dışarıda duyduğu kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri, katı gerçeğin bu olduğunun kesin kanıtı oldu.
Yatak örtüsünü almaya vakti yoktu, adeta uçarak yatağa gitti, uzanıp çarşafı boynuna kadar çekti. İncecik ketenin altında bütün vücut hatlarının belli olduğunu biliyordu, ama bu konu da bir şey yapmak için artık çok geçti, çünkü kilidin içinde bir anahtar dönmüş ve kapı açılmıştı.
Santino Vallone odaya girdi. Blucin pantolon, düğmeleri yarıya kadar açık koyu renk bir gömlek giymişti. Juliet bu rastgele giyinmiş, saçı başı dağınık, balıkçıya benzeyen adamla bir akşam önce yemek yediği kusursuz giyimli iş adamının arasında hiçbir benzerlik olmadığını düşündü. Ona karşı duyduğu o inanılmaz fiziksel ilgi hala vardı ve hatta belki daha da güçlenmişti.. Juliet örtünün altında titreyen vücudundan bunun anlaşılabileceğini düşünüp kendinden nefret etti.
Santino Vallone, hiç kımıldamadan yatan, çarşafı çenesinin altına iyice sıkıştırmış, gözleri öfke saçan Juliete baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi her şeyi açıklıyordu. Bu gülümseme, Santinonun o incecik örtü altında onun çıplak olduğunu bildiğini, o örtü hiç olmasa da nasıl görüneceğini bildiğini, çünkü birkaç saat önce onu çırılçıplak gördüğünü anlatmaya yetmişti. Janın odasında üzerini değişirken içeri gelmesi bile yeterince kötüydü.
Çık dışarı, dedi Juliet dişlerinin arasından.
Santino kaşlarını kaldırdı. Az önce çıkardığın patırtıyı duyunca, bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu sanmıştım. Sana değil, dedi Juliet öfkeden titreyen bir sesle. Asla sana değil.
Santino yine gülümsedi, ama bu kez gülümsemesinde ne eğlenceline de gizli bir anlam vardı. Ama ne yazık ki burada bir süre birbirimizden başka hiç kimseyi göremeyeceğiz, dedi. Ses tonunda Julieti korkutan bir kesinlik vardı.
Bu insan kaçırmaktır, diye itiraz etti Juliet, Bu, İtalyada çok ciddi bir suçtur. Öyle olduğunu biliyorum. Yakalanacaksın, er veya geç birisi beni zorla burada tuttuğunu fark edecek ve o zaman...
Tabii ki birisi fark edecek, dedi soğuk bir sesle. Burada bulunmanın tek nedeni de bu zaten, birisinin fark etmesini istiyorum. Durdu, gözlerini Julietin hiçbir şey anlamamış gibi bakan gözlerine dikti ve son derece yumuşak bir sesle, Mario, dedi.
Julietin beyninde ışık yanması için aradan saniyeler geçmesi gerekti. Bir gün önce düşüncesizce giriştiği tehlikeli oyunu neredeyse unutmuş gibiydi. Ama Santino hala kendisinin Jan olduğunu sanıyordu.
Neredeyse inanamıyormuşçasına, Bütün bunları yalnızca beni Mariodan uzaklaştırmak için mi yapıyorsun? diye sordu. Kalbi çarpıyor, için den bir nakarat gibi, O hiçbir şey bilmiyor. O burada olduğumu bilemez, diye tekrarlıyordu.
Santino kadife kaplı sandalyelerden birini çekti, ters çevirip oturdu ve kollarını sandalyenin arkalığına doladı.
Tam olarak öyle sayılmaz, dedi sakin bir şekilde. Eğer hatırlıyorsan, başlangıçta düşüncem buydu. Ama sen yaptığım teklifi reddedince şiddete başvurmak zorunda kaldım. Ayrılma

kararını Marionun vermesini sağlamak zorundayım. Anlıyorsun, değil mi? Dudakları alayla büküldü. Senin burada, benimle olduğunu öğrenmesi istediğim sonucu sağlayacak. Onun kıskançlığını sana anlatırken abartmamıştım, inan bana.
Juliet yavaşça, Ama ben burada, seninle değilim ki, yani o anlamda değil.
Orası doğru. Ama Marionun senin nerede olduğunu öğrendiğinde buna inanacağını sanıyor musun?
Evet, inanacaktır. Eğer senin kardeşinse, senin, istediğin şeyi elde etmek için ne yollara başvurabileceğini çok iyi biliyor olması gerekir. Ona her şeyi anlatırım. Senin söylediğin, yaptığın her şeyi aynen anlatırım. O zaman kime inanacağını görürüz.
Göreceğiz tabii. Santino hafifçe gülümsedi. O zamana kadar Mario gazeteleri de görmüş olacak.
Juliet ona baktı. Gazeteleri mi?
Santino başını salladı. Kameralara senin kadar alışkın birinin, dün gece lokantada resmimizin çekildiğini fark etmemiş olmasına çok şaşırdım cara. Lokantadan ayrılmadan önce de gerekeni yapıp tanıdığım bir gazeteciye birkaç haftalığına deniz kenarına gidip başbaşa bir tatil yapacağımızı söylemeyi ihmal etmedim. Bir an durakladı. Beni kıskandığı açıktı. Çok ünlü oldun Janina. Sabah gazetelerini henüz görmedim, ama benimle olduğun haberinin şu ana kadar yayılmış olduğuna eminim.
Juliet dudaklarını ısırdı. Sesine alaylı bir ton vermeye çalışarak, Sen bir kez bir kadını damgaladın mı, artık söylenecek fazla bir şey yoktur, öyle mi?
Bunu üzerine basarak söylüyorum, dedi Santino yumuşak bir şekilde. Seni isteğin dışında burada tuttuğuma hiç kimse inanmayacaktır mia, ama böyle bir iddiada bulunmanın ardında yatan nedenleri anlayacaklardır. Ama inan bana, benimle bir tatil geçilmek için buraya gelen ilk hanım sen değilsin.
Sen aşağılık bir herifsin, diye fısıldadı Juliet. Daha önce sık sık kızaran yüzü şimdi bir ölününki kadar beyazdı.
Santino gözlerini kıstı. Birbirimize bazı isimler yakıştırmayalım. En azından, bunun bir yararı yok. Ayrıca da, senin benim için söyleyebileceklerinden çok daha fazlasını ben senin için söyleyebilirim. Ayağa kalktı ve gözlerini ondan ayırmaksızın durdu. Juliet çarşafın kıvrımlarını yakaladı ve eklem yerleri bembeyaz oluncaya dek sıktı. Santino bunu görmüştü, oldukça acımasız bir şekilde gülümsedi.
Hiç merak etme cara, bu durumda sana dokunup ellerimi kirletmem. Yani korkacağın hiç bir şey yok. Arkasını dönüp uzaklaştı. Ve şimdi Annunziataya sana biraz kahve getirmesini söyleyeceğim. Görünüşe göre, uyarıcı bir şeylere ihtiyacın var.
Ağzı kupkuru olan Juliet, Bu kahveye güvenebileceğimden nasıl emin olabilirim? dedi.
Güvenebilirsin. Yüzünü madeni bir gülüm seme kapladı. Ben Borgia kanı taşımıyorum mia. Ve gözden kayboldu.
Juliet çılgınca onun uzaklaşan siluetinin arkasından söyleyecek bir söz aradı, ama bulamadı. Aradan bir iki saniye geçip onun dönmeyeceğine emin olduktan sonra yüzüstü dönüp yüzünü yas tıklara gömdü ve duyduğu aşırı duygu fırtınasını dindirmeye çalıştı.
Tüm bunlardan gerçek kimliğini söylemek suretiyle kolaylıkla kurtulabilirdi. Kimin suçlu olduğunu araştırmak için artık çok geçti. Buradaydı ve o istediği sürece ya da yaptığı hatayı anlayıncaya dek burada kalacaktı.

Kapıya bir göz attı, Santino kazandığına öylesine inanmış olmalıydı ki, değil kilitlemek, kapıyı kapatmamıştı bile. Neyse, nasıl da yanıldığını yakında anlayacaktı. Kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca bir an kaskatı kesildi ama sonra bunların Santinonun geniş adımları olmayıp, bir hanım terliğinden çıkan sesler olduğunu anlayınca rahatladı.
Az sonra kapıda tombulca bir kadın belirdi, siyah bir elbise giymiş, gür, gri saçlarını ensesin de topuz yapmıştı. Elinde bir kahve tepsisi vardı. Yatağa yaklaşırken, kara gözleriyle Julieti tepeden tırnağa inceledi.
Günaydın sinyorina, nasılsınız? dedi İtalyanca.
Çok çok iyi, dedi Juliet alayla, o da İtalyanca konuşmuştu. Ama kadın sesindeki alaylı ifadeyi anlamazdan geldi, başını sallayıp gülümsedi, tepsiyi komodinin üzerine koydu ve ince Çin porseleninden fincana kahve doldurdu.
Buyrun, deyip Juliete uzattı ve Juliet yaşlı kadının dikkatli bakışları karşısında kızardığını hissetti. Teşekkürler, dedi italyanca.
Juliet kahvesini bitirip fincanı tabağa bıraktı. Şimdi yapması gereken, üzerine giyecek bir şeyler bulabilmekti. Bildiği birkaç İtalyanca kelime ve el işaretleriyle kadına giysilerinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sormayı başarabildi. Kadın başını sallayınca da oldukça rahatladı.
Az sonra odaya dönen Annunziatanın elinde kendi bavulunu görünce çok sevindi. Ama tekrar yalnız kalıp da bavulu açtığında içindekilerin kendi eşyalarıyla Janın eşyalarının tuhaf bir karışımı olduğunu gördü. Dün akşam giydiği elbise bir yana, Janın günlük kıyafetlerine bir göz atmak bile iki kardeşin giyim zevklerinin ne denli farklı olduğunu göstermeye yeti yordu. Kendi sade giyimine karşın Janın giysileri çok daha şık ve dekolteydi. Juliet bu birkaç gün içinde giymek zorunda kalacağı giysilerinin bazılarını eline aldığında hafifçe bağırmak tan kendini alamadı.
Giysileri umutsuzca karıştırdıktan sonra sonunda canlı renkte bir pantolon ve ona uygun bir gömlek seçebildi. Valizden çıkan ve kendisine ait olan hafif sabahlığı sırtına geçirdi ve banyoyu aramak üzere odadan çıktı.
Bulmakta da fazla güçlük çekmedi. İki kapı ötede, eski stil masif mermerden bir banyo vardı. Sıcak su ve yumuşacık uzun tüylü havluların dışında banyodaki tek modern şey bir köşedeki duş kabiniydi ve Juliet bundan alabildiğince yararlandı, soğuk suyun vücuduna teması çok güzel ve rahatlatıcıydı. Yavaş yavaş ve iyice kurulandı. Lavabonun üzerindeki geniş rafa her çeşit parfüm, kolonya ve tuvalet suyu sıralanmıştı. Juliet hafif kokulu bir losyonu omuzlarına ve kollarına sürerken, ne kadar da çok çeşit var, diye düşündü. Sonra birden durakladı, bu parfümler ve pudralar buraya, Santinonun eve gelen hanım arkadaşlarını etkilemek için konmuşlardı, bunu fark edince kızardı.
Aceleyle şişelerin birine saldırması ve hemen sürünmesi ne denli çirkindi, elindeki şişenin kapağını kapattı ve yerine koydu. En küçük bir şüphesi yoktu ki Santino bu kokuları hem kendi zevkine, hem de hanım arkadaşlarının zevkine göre bizzat kendisi almıştı. Umarım onun için koku sürdüğümü düşünmez, dedi içinden.
Giyinirken de, Keşke asit fenik sürseydim, di ye mırıldandı.
Giyindi, yatağın üzerinden bir örtü aldı, yere yaydı, bavulu üzerine boşalttı ve daha düzgün olarak tekrar yerleştirdi. Santino o öfke içinde her şeyi üst üste tıkıştırmıştı. Buruşuklarının açılması için pek çoğunu asmak gerekiyordu, ama Juliet buranın Santinonun odası olduğunu düşünüp bunu yapma cesaretini bulamadı.

Juliet bir an duraksadıktan sonra aşağı indi. Burası çok geniş, yüksek tavanlı bir salondu, yerler kiremit rengi seramikle döşenmiş, taş duvarın içinde oyulmuş geniş bir şömine ve önünde bir masayla koyu kırmızı renkte, yüksek ar kalıklı sandalyeler vardı. Uzun ve alçak üç tane divanın ortasındaki alçak antika masa üzerinde gazete ve dergiler duruyordu. Pencereler, manzarayı tümüyle gösterecek şekilde genişletilmişti. Juliet merdivenin altındaki kapıdan mutfağa geçildiğini tahmin etti.

Ne kadar uzun süredir yemek yememiş olduğunu hatırlayınca midesinin guruldadığını hissetti. Annunziatanın getirdiği kahve çok hoşuna gitmişti, ama şimdi bir şeyler yemek ihtiyacındaydı. Artık odaya kapatmadığına göre Santino onu açlıktan öldürmeyi de düşünmüyordu herhalde. Divanların birine oturup düşünmeye daldı, Jan ve Marionun şu anda nerede olduklarını merak ediyordu. Umarım mutludurlar, diye düşündü, çünkü bütün bu sıkıntılara değebilecek tek şey buydu. Birden gözlerine yaşlar hücum etti, ama öfkeyle ağlamasına engel olup tuttu gözyaşlarını. Kendine acımanın bir yararı yoktu. Bu belanın içine kendisi girmişti ve yine kendisi kurtulacaktı, bu sırada fazla yara almamayı diledi.

Yastıklara dayanıp gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı, az sonra artık odada yalnız olmadığını hissetti. Yavaşça gözlerini açtı ve Santinonun karşısında durduğunu gördü. Aniden ayağa fırladı, saçlarını geriye attı ve güçlü görünmeye, zayıflığını belli etmemeye çalıştı.

Bir iki dakikalık gergin bir sessizlikten sonra Santino, Hala içeride olman beni şaşırttı, dedi. Yoksa o güzel cildinin Akdeniz güneşiyle yanıp su toplamasından mı korkuyorsun?

Juliet omuz silkti. Santino, nemli İngiltere güneşinin verdiği normal solukluğu bir mankenin cildine dikkat etmesi olarak nitelendirdiği için müteşekkirdi.

Alçak sesle ve oldukça soğuk bir şekilde, Her şeyden öte, bu benim geçim kaynağım sinyor, dedi.

Santino divana yanına oturup, uzun bacaklarını öne doğru gerdi, kendisine bakarken dudakları alayla büküldü. Hem de bildiğimizden çok daha değişik yollarla, dedi yumuşak bir şekilde ve sonra Julietin hırsla solumasına bakıp güldü.

Juliet onu tokatlayıp bu alaycı ifadeyi sura tından silmek için öfkeyle elini kaldırdı, ama Santino ondan çok daha süratliydi. Vahşi parmaklar Julietin bileğini yakaladı ve soluğunu kesip acı verinceye dek sıktı.

Böyle şeyler yapmasan iyi olur bella mia. de di Santino dişlerinin arasından. Yoksa sana hiç de hoşlanmayacağından emin olduğum karşılıklar vermek zorunda kalabilirim.

Juliet beyaz cildi üzerinde onun parmaklarının bıraktığı kıpkırmızı izlere bakarak, Sizinle aynı odada olmak bile yeterince büyük bir ceza sinyor, inanın bana, dedi.

Santino alayla kaşlarını kaldırdı. Gerçekten mi? Bunu İtalyanca söylemişti, öyleyse evimdeki zorunlu misafirliğini bir ceza olmaktan çıkaracak bir şeyler yapmalıyım.

Juliet ters bir şekilde, Bunu kendiniz için yapacaksınız kuşkusuz, dedi.

Santino gülümsedi. Oh, ben seni bir ceza olarak görmüyorum Janina. Senin kadar güzel bir kadının yanında olmak bir erkek için daima kazançtır. Uzanıp Julietin hala ovuşturduğu bileğini tuttu, nazik bir hareketle dudaklarına götürdü. Cildin çok çabuk çürüyor cara, diye mırıldandı. Bunu unutmamalıyım.

Bana dokunmamanızı tercih ederim, dedi Juliet yeterince soğuk bir sesle.

Niye olmasın? dedi Santino eğleniyormuş gibi. Burada fotoğraf makinaları, kameralar, bir yandan esneyen hırslı alıcılar yok, o nedenle de süslenmek, vücuduna parfümler sürmek

zorunda değilsin, öyle olunca da ipeğimsi cildin güneşin hafifçe ısıttığı güller gibi kokuyor. Tek seyircin ben olduğuma göre, bu güzellikten yararlanabilirim diye düşünmüştüm.
Juliet bu sözlerle istemeden kızardığı için kendinden nefret edip sert bir sesle, Hayır, hiç de değil, dedi.
Yapılan iltifat ne kadar kişisel olursa olsun Janın asla kızarmayacağını acı acı düşündü.
Santino yumuşak bir şekilde güldü. Gözlerin de, sanki karşılaştığı tepkiden şaşırmış gibi hafif meraklı bir ifade vardı, Juliet gerginleştiğini hissetti. Şimdi, oyunun bu aşamasında kimliğiyle ilgili bir kuşku uyandırmak istemiyordu. Hala Jan ve Marioyu tuzağa düşmekten ve evliliklerinin engellenmesinden kurtarabilirdi.
Arkasındaki yastıklara yaslanıp rahat bir pozisyon aldı ve hatta gülümsedi bile.
Ben bir mankenim, dedi. Ve sanırım o parfümler ve losyonlar oraya kullanılmak üzere konmuş. Yanılıyor muyum?
Tam aksine cara. Santino ellerini ensesinde kavuşturup geriye yaslandı. Kısık gözlerle Julieti seyrediyordu. Umarım seçtiğim giysiler uygundur, dedi.
Juliet onun bakışlarının farkında değilmiş gibi omuz silkti. İdare ederim. Nasıl olsa fazla uzun sürmeyecek, değil mi?
Kimbilir. diye mırıldandı Santino. Belki de Roccaforte çekici gelir ve burada daha uzun süre kalmaya karar verirsin.
Roccaforte mi yoksa sahibi mi? dedi Juliet içinden. Onun bu küstahça varsayımı öfkelen mesine neden olmuştu.
Hiç sanmıyorum, dedi soğuk bir şekilde.
Gerçekten de sizinle zorunlu olduğumdan daha fazla süre kalmak isteyebileceğimi düşünmüyorsunuz ya sinyor?
Benim neler düşündüğümü bilsen çok şaşırırdın bella.
Eğildi ve Julietin gömleğinin üst düğmesini çözdü. Sanırım modelist de bunun böyle giyilmesini düşünmüştür, dedi.
Julietin ilk düşüncesi, açık düğmeyi hemen iliklemek ve göğüslerinin tahrik edici görüntüsünü kapamak oldu, ama yine tereddüt etti. Kabul etmek zorundaydı ki böyle bir davranış Jan in karakterine uymazdı. Ama Juliet rol yapamıyordu. Onun parmaklarının cildine dokunduğu anı hatırlayınca kalbi çarpıyor, yanakları alev alev yanıyordu.
Çılgınlık bu, dedi kendi kendine. Daha önce kendisine başka erkekler de dokunmuş ve hatta öpmüşlerdi bile. Peki, bu adam nasıl bir güce sahipti ki bir anlık teması vücudunda böyle bir uyarı yapabiliyordu? Bildiği tek şey, onun varlığını tüm vücuduyla hissettiği, akıl, mantık ve hatta ahlaki değerlerinin altüst olduğuydu. Onun tarafından öpülmek nasıl bir şey, olurdu acaba, bu sert ağız, sık sık takındığı o alaycı ifa deyi kaybetse ve... ve yumuşacık bir şekilde kendisini...
Umutsuzca bir çabayla bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.
İsteklerinle öyle mücadele etme cara, dedi yanındaki soğuk ve alaycı ses. Marioyu nasıl olsa kaybettin. Vücudunu benden esirgemekle artık kazanabileceğin bir şey yok. Elini uzattı, Julietin çenesinden tutup başını çevirdi ve kendisine bakmaya zorladı. Annunziataya ayrı bir oda hazırlama zahmetine girmemesini söyleyeyim mi Janina mia? Eli yavaşça boynuna doğru kaydı ve omuzunu okşamaya başladı, sonra aşağılara doğru kaydı ve gömleğin bir düğmesini daha çözdü. Juliet boğuk bir sesle bağırdı.Bütün düğmeleri çözülmüş olan gömleği önünde kavuşturup göğüslerini örtmeye çalışarak, Hayır, dedi öfkeyle.

Niye olmasın? O akılsız kardeşim gibi sana evlenme teklif etmeyebilirim, ama beni çok cömert bulacaksın, buna söz veriyorum. İkimizin de kaçınılmaz olduğunu bildiğimiz şeyi niçin daha fazla geciktirelim?
Juliet şiddetle başını salladı, çenesini havaya kaldırıp ona baktı, gözlerinde meydan okuyan pırıltılar vardı.
Bütün bunları önceden planlamış olduğunuzdan hiç kuşkum yok sinyor, dedi hafifçe titreyen bir sesle. Olayı ve kendi duygularını tam olarak kontrol altına alamadığı, sesinin titremesinden anlaşılıyordu. Yalnız önceden hesaplayamadığınız tek şey var, o da sizi ve sizin bu adi planlarınızı son derece iğrenç bulmamdır.
Yani beni iğrenç buluyorsun, öyle mi cara? dedi Santino kelimelerin üzerine teker teker basarak. Bu doğru değil, bunun doğru olmadığını benim kadar sen de biliyorsun. Eğer Annunziata öğle yemeği servisi yapmak üzere olmasaydı, sana bunu kanıtlardım, hem de ikimize de müthiş bir zevk verecek şekilde.
Ayağa kalktı ve Juliet niyetinin ne olduğunu anlayamadan onu tutup hızla ayağa kaldırdı, bir kolunu beline sardı ve onu vücudunun sıcaklığına çekti. Juliet soluk alamıyor, düşünemiyordu, yalnızca hafifçe inlediğini duydu. Santinonun ağzı dudakları üzerine kapanmıştı. Kollarını onun boynuna dolamak, onu daha çok kendine çekmek için duyduğu müthiş isteği ancak büyük bir çaba harcayarak inleyebiliyordu.
Sonunda Santino kendisini serbest bıraktığında elini iradesi dışında bir hareketle şişmiş dudaklarına götürdü, ağzında kan tadı duyuyordu. Santino ona baktı, gözlerinde garip pırıltılar vardı, Juliet onun tekrar kendisine dokun maması için dua ediyordu.
Santino uzaklaşıp camların birinin içindeki üzerinde şişeler ve bardaklar duran tepsiye doğru yürüdü Şişelerin birini alıp açtı, soğuk ve alaylı yüzü Juliete doğru döndü.
Bir aperitif cara, dedi. Yiyeceğimiz güzel yemek için biraz iştahımızı açar.
Bir an Juliet, şu anda nazik bir ev sahibi rolü oynayan bu adama baktı, sonra tüm vücudunu bir titreme sardı, salonu geçip merdivenlere, sonra da yukarıdaki odaya gidene kadar titre yen bacaklarının kendisini taşımasını dileyerek arkasını döndü. Oda kapısının demir kulpunu tuttuğunda sanki bir rüyadaymış gibi onun gülüşünün yankılandığını duydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Juliet son derece üzgün bir şekilde yatağın kenarına oturmuş, yere bakıyordu. Yanında Annunziatanın tepsi içinde getirdiği yemekten artakalanlar duruyordu. Kadına ayrıca bir iş çıkardığı için kendini suçlu hissediyordu, ama ya bunu yapacak ya da aç kalacaktı, çünkü olanlardan sonra bir masa başında Santino Vallone ile oturamazdı.
Kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve valizini aldı. Koridorda, kapalı kapılara bakarak bir an durakladı. Santinonun odasının bitişiğindeki o da boş bir yatak odasıydı, ama ona bu kadar yakın olmaktan kaçınmalıydı. Banyonun öbür tarafında daha küçük.bir oda seçti. Odada yalnızca bir yatak vardı, çarşafsız yatakta gerekirse giysileriyle uyuyabileceğini düşünüp bu odaya yerleşmeye karar verdi. Daha sonra eski moda kol demirinin çalışıp çalışmadığını kontrol etti, önce biraz zorlandı, ama sonra gıcırtılar çıkaran demiri yerine sürmeyi başarabildi, açarken de epey uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu. Denedi ve gerçekten de epeyce uğraştıktan sonra açmayı başarabildi. Koridorda elinde ki tepsisiyle ağzı hayretten bir karış açık Annunziatayı gördü, patronunun bu son misafirinin yaptıklarına akıl erdiremiyor olmalıydı.

Juliet işaretlerle yatağın yapılmasını istediğin de Annunziatanın şaşkınlığı ve inanmayan hali gerçekten komikti. Büyük bir hızla İtalyanca konuşmaya başladı, Juliet onun itiraz ettiğini anlamakta hiç güçlük çekmedi. Annunziata, Julietin Santinonun yatağında yatacağı kesinken ilave bir oda hazırlamanın boşuna vakit kaybı olacağını düşündüğünü fıldır fıldır dönen gözleri ve yaptığı el hareketleriyle açıkça anlatıyordu.
Annunziata başını iki yana sallayıp uzaklaştı. Julietin, onun yatağı yapacağına dair en küçük bir umudu kalmamıştı.
Bu odanın manzarası biraz daha değişikti. Gümüşi kumsalın bir bölümü ve kıyıya çekilmiş tekneler buradan görülebiliyordu, öğleyin yediği nefis balığın buradan tutulup tutulmadığını merak etti. Daha sonra sahile inip biraz gezinmeye karar verdi. Sandaletlerini fırlatıp attı ve yatağa uzandı, panjurları kapamıştı, güneş ışığı girmeyince oda daha serin oluyordu. Juliet göz kapaklarının kapanmaya başladığını hissetti. Hemen toparlandı, uyumayacaktı. Günün bu en sıcak saatinde biraz dinlenecek, sonra da bavulunda gördüğü bikinilerden birini giyip aşağıya, plaja inecekti. Santinoya kimliğini açıkladığında olabilecekleri kafasında canlandırmaya çalışıyordu.
Eğer onun karşısında durup kekeler, saçma sapan konuşursa çok kötü olur ve tamamiyle kaybederdi. En iyisi, söyleyeceklerini önceden hazırlamaktı. Ama aklına gelen her şey ya çok resmi, ya da çok saçma görünüyordu. Kafasında dönüp duran düşünceler onu rahatsız bir uykuya sürükledi, rüyasında Santinoya onu sevdiğini itiraf ediyordu. Uykusunun arasında yüksek sesle, Ama bu da çok saçma, dedi.
Gözlerini açtığında Annunziata elinde çarşaflarla ayakta duruyordu.
-Oh, Tanrım. Juliet bitkinlikle kalktı. Kol saatine bir göz atıp da uyuyalı iki saat olduğunu görünce şaşırdı.
Santinonun dün akşam verdiği uyku hapı etkisini sürdürüyor olmalıydı.
Yatağı yapması için Annunziataya yardım etti ve yaşlı kadının mimiklerinden sinyorun bu işe izin vermiş olmasına şaşırmış olduğunu anladı. Juliet de biraz şaşırmıştı, ama bunu Annunziataya belli etmemeye özen gösterdi. Herhalde Santino kedi fare oyunu oynamaktan vazgeçmişti ve Juliet bütün kalbiyle yirmi dört saat daha bunun böyle devam etmesini diliyordu. O zamana kadar herhalde Jan ve Mario evlenmiş olurlar ve kendisi de gerçeği itiraf ederdi. Her şeyi öğrendikten sonra Santino değil sevişmek, onun la tekrar konuşmayı bile istemeyecekti.
Juliet odanın köşesinde duran bir boy aynasında dikkatle kendini inceledi. Birkaç dakika içinde aşağıya, yemeğe inmesi gerekiyordu ve görünüşünün kusursuz olmasını istiyordu. Uzunca bir süre tereddüt ettikten sonra, kendisine ait olan, İngilterede satın aldığı ve Santinonun raslantı olarak valize koyduğu elbiseyi giymeye karar vermişti.
Bu elbiseyi butikte, gördüğünde dayanamamış, almış, ama ilk kez böylesine özel koşullar altın da giyeceği aklına bile gelmemişti tabii. Elbise, maviyle yeşil arası, şifona benzeyen ipeğimsi yumuşak bir kumaştan yapılmıştı. Kayık yakalı, uzun kolluydu, kolların içine astar konmadığından şeffaftı ve. geniş eteği yürüdükçe dalgalanıyordu. Uzun bir de eşarbı vardı ve Juliet bunu saçlarına bağlamıştı.
Saç biçiminin sadeliği ve bu elbise kendisini iyice zarif ve narin göstermişti. Oysa o öyle görünmek istemiyordu. Sakin ve duruma tamamiyle hakim olmalıydı.
Tabii ki bu elbise bu durum için uygun değildi, ama onu giymezse yine Janinanın kilerden birini giymek zorunda kalacaktı ki hiçbiri hoşuna gitmemişti. Hepsi de frapan, pahalı, göz

alıcı ve özellikle erkeklerin dikkatini çekmek için hazırlanmış elbiselerdi. Hepsi de Janinanın yaşadığı hayata çok uygun, diye düşündü Juliet üzüntüyle.
Ayrıca da birkaç saat daha Janine rolü oynayabileceğinden hiç de emin değildi. Bu oyun gitgide tatsızlaşıyordu.
Başını iki yana salladı, bu sırada saçma bağladığı eşarbın dalgalandığını gördü. Hafifçe içini çekti. Bu çok güzel bir elbiseydi. Çekici ve romantik... Bu elbisenin içinde hayal kurulmalı, aşık olunmalıydı.
Yavaşça koridora çıktı ve spiral merdivenler den aşağı inmeye başladı.
Santino elinde bir bardakla camın önünde durmuş, karanlığa bakıyordu. Juliet merdivenleri inerken hiç gürültü çıkarmadığından emindi ama ona rağmen son basamağa geldiğinde Santino döndü ve ona baktı.
Sanki tanımakta güçlük çekmiş gibi kaşlarını çatarak dikkatle süzdü, içecek bir şey ister miydin? dedi.
Bir meyve suyu lütfen, dedi Juliet. Santinonun kaşlarını daha da çattığını görünce telaşla ekledi. Şey... ben... çok susadım da. Bugün hava çok sıcaktı...
Santino hiçbir şey söylemeksizin uzun bir bardak içinde meyve suyunu uzattı. Juliet içinde bir düş kırıklığı duydu. Galiba çocuksu bir heyecanla, onun kendisine iltifat edeceğini, çok güzel olduğunu söyleyeceğini ve hatta daha yakın dan bakınca Jan olmadığını anlayacağını, böylelikle de hiçbir açıklamaya gerek kalmayacağını ummuştu. Aptal, dedi kendi kendine.
Salon köşelerde yanan lambalarla aydınlatılmıştı. Yemek masasının üzerindeki muhteşem bir şamdanda mumlar yanıyordu.
Juliet adeta kendi kendine konuşur gibi, Ne kadar güzel görünüyor, diye mırıldandı ve Santinonun soran bakışlarıyla karşılaşınca hafifçe kızardı. Mumları demek istemiştim.
Yoksa sen romantik bir insan mısın Janina? İşte bunu hiç düşünmemiştim. Galiba yakında da hapishanene aşık olduğunu söyleyeceksin.
Juliet, Hapishaneme değil, gardiyanıma, demeyi çok isterdi. Ama bunun yerine, Tarih her zaman ilgimi çekmiştir, dedi hafif bir sesle. Sanırım şato çok eski.
Evet. Ela gözler alayla pırıldadı. Onun konuşmayı kişisel konulardan kasıtlı olarak uzaklaştırdığının farkında gibiydi. Sanırım ilk kez Haçlı seferleri sırasında yapılmış. O zamandan beri defalarca yıkıldı ve yeniden yapıldı tabii.
Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun? Juliet soğuk meyve suyundan bir yudum daha alıp gözlerini onun bakışlarından kaçırmaya çalıştı, Uzun sayılır, dedi Santino. Benden önce burası pek çok el değiştirmiş. Oturulacak hale gelmesi için çok uğraşmak gerekiyordu. Onarımı çok fazla zaman ve para istediği için de pek çok kişi buna yanaşmamış sanırım.
Ama bu seni yıldırmadı tabii. Santino gülümsedi.
Bu doğru. Çocukluğumdan beri günün birinde böyle bir yerde yaşayacağımı hayal ederdim. Bir zamanlar burayı otel yapmak gibi bir tasarı vardı. Neyse ki şansım yaver gitti, zamanında yetişip bunu önleye bildim.
Turizme karşı mısın?
Hayır, bir otel burası gibi fakir bir bölge için iyi bir gelir kaynağı olurdu, ama şato bu amaç için yeterince büyük değildi. Burayı özel ikametgah olarak kullanmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ama bu arada bazı başka iş adamlarıyla birlikte bu sahilde bir lüks oteller zinciri inşa etme işine de giriştim.
Peki, bunu başkalarıyla paylaşmak, hayallerini bozmuyor mu?

Çocuklar hayal kurar, dedi Santino soğuk bir şekilde. Ve yalnızca aptallar hayalleri hayatın gerçekleriyle karıştırırlar. Bardağında kalan içkiyi bir dikişte içti ve bardağı tepsiye bıraktı. Juliet onun öfkelendiğini hissediyor, ama buna neden olmak için ne söylediğini ya da ne yaptığını bilemiyordu.
Oturduğu yerde büyük bir gerilim içinde beklemesine karşın, Santino onun oturduğu kanepeye gelmemişti. Hala o aşağı indiğinde durmakta olduğu camın önünde duruyordu. Juliet onun dalgın gözlerle nereye baktığını merak etti, çünkü dışarısı hiçbir şey görünmeyecek kadar karanlıktı.
Kapı sesini duyup Annunziatanın elinde çorba kasesiyle geldiğini görünce neredeyse sevin di. Annunziata servisi yaptıktan sonra ayrılmayıp onların yemeği tatmalarını bekledi, sıcak bir şekilde ve gururla gülümsüyordu. Bunda da çok haklı, diye düşündü Juliet, çünkü içinde et, sebzeler ve yeşillikler olan koyu ve sıcak çorba ger çekten çok nefisti.
Santino, Annunziataya bir göz attı ve bir şey söyledi. Çok alçak sesle söylediği için Juliet kelimeleri duyamadı, ama ses tonundan, kaba olmamasına rağmen kesin bir şekilde gitmesini söylediğini hissetti ve anında da Annunziata ortadan yok oldu.
Juliet titreşen mum ışığı altında tam karşısın da oturan adamın bakışlarından kaçmak için başını tabağına eğdi.
Hiçbir neden yokken lokantadaki minik böceği hatırlamıştı. Aradan gerçekten de yalnızca yirmi dört saat mi geçmişti? Sanki bir ömür geçmiş gibiydi. O böcek de ışığın cazibesine kapılmış ve felakete doğru gitgide daha çok yaklaşmıştı.
Kendisi ondan daha iyi durumda mıydı acaba? O da Santinodan gelen, tüm dayanma gücünü hatta kendine olan saygısını yok edebilecek güçte bir ışığın etkisine kapılmıştı.
Bir rüyadaymış gibi onun sesini duydu, nezaketle yemeğini bitirip bitirmediğini soruyordu. Juliet, kaşık tutan elinin, boş tabağın üzerinde havada asılı kaldığını, o durumda düşünceye dalmış olduğunu görünce yüzünü ateş bastı.
Santino uzandı ve yanında duran küçük, gümüş bir çanı çaldı ve anında Annunziata belirdi. Tabakları topladı ve sardalya servisini yaptı. Demek ki dışarıda durmuş, zilin çalmasını bekliyordu. Zil çalmadığı sürece patronu ve konuğu rahatsız edilmek istemiyorlar demekti. Kirpiklerinin arasından Annunziatayı incelerken Juliet, kadının, patronunun sık sık değişen hanım misafirleri konusunda ne düşündüğünü merak etti. Şaşırıyor muydu acaba? Sade siyah elbisesinin üzerinde, boynundan sallanan bir gümüş haç asılıydı. Öyleyse Katolik olmalıydı. Belki de Santinonun ona ödediği maaş her şeyi kabullenmesini sağlayacak kadar yüklüydü. Her şey bir yana, Juliet, Santinonun herkesin satın alınabileceğine inandığını kendi tecrübeleriyle biliyordu.
Santinonun, kafasındaki düşünce ve heyecan karmaşasını anlamaması için kendini bir şeyler yemeye zorladı, ama hiç iştahı yoktu. Santino hiç konuşmadığı için de son derece memnundu. Buna rağmen onun sessizliği de aynı derecede rahatsız ediciydi. Belki de kasıtlı olarak böyle yapıyor, diye düşündü. Aklını karıştırmak ve kendisini biraz daha incitmek için bir başka manevraydı bu da.
Bardağındaki soğuk ve sek şarabın damarlarına yaydığı sıcaklık çok güzeldi. Annunziata tekrar geldi, Julietin tabağında kalan yemeği görünce tombul yüzünü üzüntüyle buruşturup başını iki yana salladı, ama belki sinyorina ondan sonraki yemeği daha çok sevebilirdi. Juliet başını salladı ve gülümsedi, tabağına konan krema ve mantarlarla süslü, şarapla pişmiş tavuğun görüntüsü gerçekten de çok güzeldi, ama Juliet alaycı ela gözleri üzerinde hissediyor

ve duyduğu gerginlikten bir lokma bile yiyemeyeceğini biliyordu. Bunu herhalde Santino da fark etmiş olmalıydı.
Santino, Julietin kadehini tekrar doldurdu, sonra kendi kadehini kaldırıp,Alla salute, cara, (Sağlığına) diye mırıldandı.
Juliet de kadehini kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi.
Santino, Annunziatanın masaya bıraktığı tepeleme dolu kaseden tabağına salata alırken Juliet dikkatle onu inceledi. Aşağıya indiğinden beri ilk kez böyle uzun uzun bakmaya cesaret edebiliyordu.
Koyu renk. siyah ya da çok koyu lacivert, iyi dikilmiş kadife bir ceket ve içine de beyaz bir gömlek giymişti.
Santino aniden başını kaldırdı ve onun bakışını yakaladı. Tek kaşını alayla kaldırdı, Juliet onun bir şey söylemesine meydan vermeden aceleyle konuşmaya başladı.
Kar... yani ben parasız olduğum ve hayatımı kazanmak için çalışmak zorunda olduğum için mi kardeşinle evlenmemi istemiyorsun? Aceleden dikkatsiz davranmıştı, neredeyse kardeşim diyecekti. Onun bunu fark etmemiş olmasını diledi.
Ama bu soru Santinoyu öylesine şaşırtmıştı ki bu dil sürçmesine dikkat bile etmemişti.
Espri yapmaya mı çalışıyorsun? diye sordu sonunda küçümser bir ifadeyle.
Hayır. Juliet şiddetle başını salladı. Yalnızca, ben... ben... bu fikre niçin bu kadar karşı olduğunu anlayamıyorum da. Bana gerçek nedeni hiç... hiç söylemedin, yalnızca senin söylediklerinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum, biliyorsun.
Ve çıkarabildiğin şeyler de yeterince açık değil mi? Bardağına yeniden içki doldurdu. Kapalı davrandığım için üzgünüm cara, birbirimizi anladığımızı sanmıştım.
Artık hiçbir şeyi anladığımdan emin değilim, dedi Juliet bezgin bir tavırla.
Öyleyse şunu anla. Çatalını bıraktı ve dikkatle Juliete baktı, kara kaşlarının altında ela gözleri garip bir pırıltıyla pırıldıyordu. Ben onurlu bir yoksulluğu hiçbir zaman küçümsemem. Benim ailem hep zengin miydi sanıyorsun? Her zaman böyle bir çevrede, etrafımda uşaklarla mı yaşadım? Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Bütün bunları kendi kazandıklarımla yaptım. Yarın seni köye götüreceğim Janina ve babamın doğduğu evi göreceksin. Bir aile sahibi olup çocuk yetiştirmeyi bir yana bırak, bir insanın orada nasıl yaşayabildiğine şaşıracaksın.
Sen de orada mı doğdun? diye sordu Juliet çekinerek.
Santino başını salladı. Hayatı Reggionun kenar mahallelerinde tanımaya başladım, dedi yorgun bir şekilde. Oralarda yaşamını sürdürebilmek için hırslı olmak gerekiyor bella mia. Bende de bu vardı, hırs ve öğrenme isteği. Yüksek arkalıklı sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzündeki ani heyecan ölmüş, yerini yine o karanlık ve düşmanca ifadeye bırakmıştı. Mario sana bu konularda hiçbir şey anlatmadı mı?
Juliet başını salladı, ama, Marionun kendisi ne hiçbir şey anlatmamasını garipseyip daha fazla soru sormamasını diliyordu.
Santino soğuk bir şekilde gülümsedi. Şu andaki parlak durumunun seni, mütevazi çocukluğundan daha fazla etkileyeceğine inanmış olmalı cara. Sesi çok acıydı. Fazla mücadele etmiş falan da değil üstelik. O çok genç olduğundan her şeye ben ondan önce başlayıp hayatı onun için kolaylaştırdım. Belki de çok fazla kolaylaştırdım.
Parası için Marionun peşinde olduğum düşüncesini lütfen kafandan çıkarır mısın? dedi Juliet. İçinden de, Oh Jan, ne olur bu söylediklerim doğru olsun, diye düşündü büyük bir acıyla.

Santino omuz silkti. Sana inanıyorum. Niye olmasın? Hayatında Mariodan çok daha zengin adamlar olmuştur cara. Beni açık konuşmaya zorladığını kabul edersin herhalde. Evet, çok daha zenginlerle karşılaşmışsındır. Ama Mario, genç ve aptal Mario, sana evlenme teklif eden tek kişiydi, öyle değil mi Janina? Genç zengin bir koca ve onun sayesinde kazanabileceğin ani bir saygı, aradığın bu değil miydi? Seni fazla suçlamıyorum. O serbest yaşamınla oldukça kötü bir ün kazandın. Mario boğulmak üzere olan birisine atılan bir can simidi gibi yetişti, ama korkarım ben seni tekrar boğulmaya terk edeceğim, çünkü Mario ile ilgili planlarımda onun senin gibi puttana (1) ile yapacağı bir evliliğe yer yok.
Juliet bir çığlık attı —çok zayıf İtalyancası dahi kendisi için kullanılan bu kelimeyi tercüme etmeye yetmişti — kendini kontrol edemeyip elindeki şarap kadehini onun suratına fırlattı.
Dio! (2) Santino öfkeyle ayağa fırladı, peçetelerden birini kaptı, yüzünden aşağı doğru akan şarabı, gömleğindeki ve ceketindeki şarap lekelerini silmeye çalıştı.
Juliet yerinde taş gibi oturmuş, onun kendisi ne göstereceği tepkiyi bekliyordu. Kafasından aşağı şarap akan bir adamın görünüşü oldukça komik olsa gerekti, ama içinden hiç gülmek gelmiyordu.
Santino çanı aldı ve hırsla çalmaya başladı, çanın ince, gümüş sapını tutan parmaklarını sanki onun boynunu kavramış gibi sıkıyordu, dişlerinin arasından küfretti.
Juliet kucağında kenetlediği ellerine bakmaya başladı. Şimdi yaptığından utanıyordu, ama bu, ani, engelleyemediği bir tepki olmuştu. Janina ya orospu denmesini sessizce oturup dinleyemezdi. Kendini hasta gibi hissediyordu.
Santino masanın etrafından dolaşıp yanına geldi, bileklerinden tutup onu ayağa kaldırdı.
Kızıl saçlar, dedi. Kızıl saçlıların çok çabuk tutuşabileceklerini unutmamalıydım.
Üzgünüm, dedi Juliet, Santino bileklerini tutan ellerini öylesine sıkmıştı ki canı yanıyordu, hafifçe alt dudağını ısırdı. Ama o kelimeyi kullanmamalıydın.
Gerçeği duymak isteyen sendin, dedi Santino soğuk bir şekilde. Ve pişman olacaksın, sana söz veriyorum.
Onu divanların birine çekti, yanına oturdu ve Juliet itiraz edemeden kollarını dolayıp iyice kendine çekti ve ağzı dudaklarının üzerine kapandı.
Çok vahşice öpüyordu, bu öpüşte özlem ve istek değil, öfke vardı. Elinde masadan topladıklarıyla alelacele salondan kaçan Annunziata, sevgililer arasında olan küçük bir tartışmadan sonra sinyorun üstünlüğünü tekrar kurduğunu düşünmüştü herhalde.
Santinonun vücudunun ağırlığı Julieti karşı konulmaz bir şekilde yastıklara bastırıyordu, insiyaki bir hareketle ellerini kaldırmış ve onu itmeye çalışmıştı, ama bunun hiçbir yararı yoktu. Onun dudaklarından ve ellerinden fışkıran arzu karşısında Julietin karşı koyması bir bebeğinkinden farksızdı. Parmakları onun ıslak gömleğine değdi, ince kumaşın altında cildinin sıcaklığını duyabiliyordu, içinden gelen ahlaksızca bir dürtü, bu gömleğin düğmelerini çözmeye, ellerini içeri kaydırıp bu sıcak erkek göğsüne dokunmaya zorluyordu onu.
Santino başını kaldırdı ve ona baktı, kaşları hala çatıktı, ama duyduğu öfke çoktan uçup gitmişti.
Tekrar ona doğru eğildiğinde öpüşü ve dokunuşu büyüleyici derecede yumuşaktı. Bu kez dudakları yavaşça onunkileri okşuyor, sonra yanaklarına, şakaklarına, yarı kapalı gözlerine doğru kayıyordu.

Santino bir eliyle onun çıplak omuzunu okşarken dudakları, çenesinde ve boynunda dolaşıyordu.

Juliet içinden bir şeylerin yükseldiğini hissediyordu. Onun elleri ve dudakları öylesine dayanılmazdı ki, vücudunun buna cevap vermemesi olanaksız gibiydi. Onun hareketlerindeki yavaşlık ve kendini mükemmel kontrol edebilmesi bile başlı başına bir tahrikti. Juliet tüm vücuduyla onu istediğinin, kendini ona vermeye hazır olduğunun, göğüslerinin sutyenini parçalayacak gibi gerildiğinin, göğüs uçlarınınsa istekle titrediğinin farkındaydı. Utanç duysa bile bu böyleydi.

Santino tekrar ona baktı, dünyanın en güzel, en yumuşak öpücüğünü vaat eder gibi, gözleri dudaklarına takıldı. Bu sırada elleri Julietin saçlarını bağlayan eşarbı çözmüş, bakır rengi bir bulutu omuzlarına yaymıştı. Sonra eğildi, onu tekrar büyük bir istekle öpmeye başladı, Juliet bugüne dek hiç bilmediği bir şeyi, bir öpücüğün insanda ne gibi duygular uyandırabileceğini büyük bir zevkle tadıyordu.

Sonunda Santino başını kaldırdı ve Juliet elinde olmadan hafifçe inleyip devam etmesini istedi, Santino güldü ve genizden gelen boğuk bir sesle,

Sabırsızlanma cara mia, dedi. Seninle dans etmek istiyorum. Çok uzun süre önce, bu zevki tadacağıma kendi kendime söz vermiştim.

Dans mı? diye düşündü Juliet şaşkınlıkla. Ama müzik yoktu ki.

Sanki düşüncelerini okumuşçasına Santino onu salonun bir başka köşesine götürdü ve gizli bir düğmeye bastı. Aynı anda çok yumuşak ve romantik bir müzik salona yayıldı. Santino saçından çözdüğü eşarbı döşemeye attı ve onu kendine çekti, müziğin ritmine uyarak dans etmeye başladılar.

Juliet adeta kendinden geçmiş gibi, bu elbiseyi ilk gördüğünde hayal ettiği şeyin bu olduğunu düşündü. Bu elbiseyi ilk giydiğinde aşık olacağını hissetmişti sanki ve şimdi çok iyi biliyordu ki, tüm olup bitenlere, aralarında geçen tüm tatsız konuşmalara karşın, o, Santino Valloneye aşık olmuştu. Vücudunu iyice ona yaslayıp başını omuzuna dayadı ve Santino da onu saran kollarının çemberini daha da daralttı.

Juliet sonsuzluğa dek böyle kalabileceğini düşünüyordu, ama Santino yumuşak bir şekilde güldü, onu kendinden uzaklaştırdı, kolundan tutup döndürdü. Güzelim elbise mavi-yeşil bir bulut gibi uçuştu. Sonra onu tekrar kendine çekti ve öptü. Hiçbir şey önemli değil, diye düşündü Juliet gözlerini kapayıp, yalnızca ona yakın olmak istiyorum.

Santino dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıl dadı. Benim için dans et mia, seni seyretmek istiyorum.

Juliet gözlerini açtı ve salonun daha karanlık olduğunu gördü, dans ettikleri sırada Santino lambaları teker teker söndürmüş olmalıydı. Yalnızca yüksek, ayaklı bir lambayı açık bırakmıştı ve onun verdiği ışık seramik zeminin üzerine daire halinde düşüyor, bir spotla aydınlatılmış sahne görünümünü veriyordu. Santino burada dans etmesini istemişti herhalde, çünkü kendisi birkaç adım geriye, karanlığa çekilmiş, ona bakıyordu.

Juliet aniden utandı ve bunun aptallık olduğunu düşündü. Kendisi dansçı değildi, ama bu müziğe de hiç kimse dayanamazdı. Işıklı dairenin içinde hafifçe dönmeye başladı, önce omuzları ve elleri, sonra kalçaları ve sonra tüm vücuduyla müziğin ritmine uydu, müzik bir parçası olmuştu sanki. Kendisini uçacakmış gibi hafif hissediyordu, sanki bir kelebeğin kanatlarıymış gibi iki eliyle elbisenin eteklerini tutmuştu.

Ama ben bir kelebek değilim ki, diye düşündü rüyada gibi. Ben ışığın etrafında dönen bir pervaneyim yalnızca, onun parlaklığına, tehlikeli heyecanına kapılmış bir pervane.

Santino aniden arkasında belirdi ve gür saçlarını tutup kaldırdı, çıplak ensesini öpen dudakları alev alev yanıyordu.

Çok güzel mia cara, diye mırıldandı. Ama istediğim bu değildi. Benim için, Vittoria Leontananın partisinde dans ettiğin gibi dans etmeni istiyorum. Unutmuş olamazsın. Yoksa hatırlatayım mı?

Santinonun parmakları çıplak sırtında dolandı ve elbisenin uzun fermuarını açtı. Elbise omuzlarından kayıp ayaklarının dibine yığıldı.

Bir an için Juliet sanki şok geçirmişçesine sessiz ve hareketsiz kalakaldı. Sonra boğuk bir çığlık atıp eğildi, elbiseyi kaptı ve önüne tutup çıplaklığını örtmeye çalıştı. Santino kısılmış gözlerle ona baktı.

Niçin hala rol yapmaya çalışıyorsun? diye sordu. Vittorianın partisinde benim önümde, hatta yaklaşık otuz kişinin önünde örtünmeye çalışmamıştın. Ama ne yazık ki birlikte olduğun erkek o muhteşem gösteriyi en güzel yerin de engellemişti. Santino bir şeyler hatırlıyormuş gibi hafifçe gülümsedi, ama bu gülümseme gözlerine yansımadı, büyük bir dikkatle karşısında eski bir Roma tanrıçasının heykeli gibi duran kızı inceliyordu.

Sonunda Juliet, Ne, demek istediğini anlamı yorum, demeyi başarabildi.

Anlamıyor musun? Oysa hiç unutulmayacak bir sahneydi. Bende silinmez bir iz bıraktı cara, ama ne yazık ki ancak son dakikalarını görebildim. Daha sonra anlattıklarına göre, yalnız elbiseni değil, üzerindeki her şeyi çıkarmaya niyetli olduğunu anladıklarında Via Venetodaki herkes adeta şok geçirmiş. Neşesiz bir şekilde gülümsedi. Striptiz yeni bir şey değil tabii. Ama saygın bir salonda yapıldığında çok özel bir değeri oluyor. Durakladı. Zavallı Rizziani. diye devam etti. En büyük şoku geçiren de oydu. O zamanlar, büyüleyici güzelliğini herkesin gözünün önünde sergilemenden rahatsız olduğunu sanmıştım, ama şimdi düşünüyorum da adamcağız o pahalı giysilerine bir şey olmasından da korkmuştur herhalde, parasını o ödediğine göre.

Santino sustu. Juliet dizlerinin titrediğini hissediyordu. Yavaşça döşemeye çöktü, elindeki elbiseyi öylesine sıkmıştı koparmaklarının bütün eklem yerleri bembeyazdı. Başını önüne eğdi ve ağlamaya başladı.

Beyni, Santinonun anlattıklarıyla hayalinde canlanan görüntüleri şiddetle reddediyor olmasına karşın, onun yalan söylemediğini biliyordu. Her şeyi son derece sakin, son derece heyecansız bir şekilde anlatmıştı ve bunu yaparken de bir hayali yıktığını bilmiyordu. Janina... şımarık, güzel, kıskanılan Janina. Bunu duyarsa annesinin ne hale gelebileceğini düşündüğünde Julietin kanı damarlarında dondu. Annem öğrenmemeli, diye düşündü çılgınca. Bunun yanında hamile kalmak hiçbir şey değildi. Üzülse bile, annesi o durumu anlayışla karşılayabilirdi. Ama kızlarından birinin, Roma sosyetesinden bir avuç insanın önünde bir partide striptiz yapmış olmasını asla ama asla anlayamazdı. Ve Santinonun dediğine göre, Jan o zamanlar, her kimse şu Rizziani denen adamın metresiydi. Her şey öylesine alçaltıcıydı ki, en korkunç kabuslarında bile bundan daha kötüsünü göremezdi. Santino Vallonenin, Janın ailesine girmesi fikrine niçin bu denli şiddetle itiraz ettiği artık açık değil miydi? Tüm bunları öğrendikten sonra Jan konusundaki düşüncelerinden dolayı onu suçlaya bilir miydi?

Gözyaşları çok etkileyici, dedi Santino alaycı bir sesle. Ama pişman olmak için çok geç artık cara. Ben Rizziani kadar eski kafalı değilim. Güzel bir kız tek kişinin malı olmamalı ve sen

alev gibi saçların, kar gibi vücudunla gerçekten çok güzel bir kızsın. Hep seni tekrar görme fırsatını elde edeceğimi umdum. O yarım kalan gösterini bu gece tamamlayabilirsin. Bıktırıcı itirazlarıyla olayın büyüsünü bozacak, en heyecanlı anda ceketiyle seni örtmeye çalışacak Rizziani. gibi biri yok burada, onun için gözlerini kurula mia ve dansına devam et.
Yapamam. Juliet yumruğunu titreyen dudaklarına bastırdı. An... anlamıyorsun.
Sanırım anlıyorum. Santino uzandı ve nazik bir şekilde tutup onu ayağa kaldırdı. Seni striptiz yaparken seyrettiğimi ilk karşılaşmamız da da üstü kapalı bir şekilde belirtmiştim ama buna hala inanmıyorsun, öyle değil mi? Ve geçmişe gömdüğünü sandığın ahlaksızlıklarının yeniden ortaya dökülmesi tabii ki hoşuna gitmiyor. Peki ama niçin bu kadar nazlanıyorsun mia cara? Az Önce öpüşürken seni soysaydım hiç itiraz etmeyecektin.
Uzanıp Julietin hala göğsünde tutmakta olduğu elbiseye dokundu.Böylesine. güzel bir elbiseyi yırttırma bana sevgilim, dedi.
Juliet son gücünü harcayıp onun elini itti ve birkaç adım geri çekildi. Santinonun yüzü öfkeden karardı, ona doğru hızla bir adım attı, sonra gözyaşlarının iz bıraktığı bu çok solgun yüzdeki perişan ve umutsuz bakışı görüp durakladı. Neyin var? diye sordu. Janina mia, ben...
Bana bu isimle hitap etme, diye sözünü kesti Juliet. Alçak sesle konuşmuştu, ama sesi öylesine bir öfkeyle titriyordu ki, Santino şaşırarak kaşlarını çattı. Ve bana dokunma da, diye devam etti Juliet. Aslında söylemek zorunda olduğum şeyi söyledikten sonra yapacağım tek şey seni bir daha görmemek ve bir daha seninle konuşmamak için dua etmek olacak. Durakladı, derin bir nefes aldı. Ben... ben ta baştan beri yalan söylüyorum sinyor. Ben Janina Laurence değilim. Ben Julietim, onun ablasıyım ve İngiltereden geldim.

ALTINCI BÖLÜM

Juliet gergin bir şekilde kaçınılmaz öfke fırtınasını bekledi. Ta baştan beri, ona gerçeği söylediğinde böyle bir tepki göstereceğine inanmıştı, o nedenle de onun sert ve alaycı bir şekilde güldüğünü duyunca adeta şok geçirdi ve inan mayan bakışlarla yüzüne baktı.
Bu peri masalların gerçekten de çok sevimli cara, dedi Santino. Ama şimdi ne yeri, ne de Zamanı. Artık sabrımı taşırmaya başlıyorsun.
Ona doğru bir adım daha attı. Juliet korktuğunu hissetti, kaçmak istiyordu. Ama aynı zamanda orada kalıp, gerçeği söylediğine onu ikna etmek zorunda olduğunu da biliyordu.
Hayır, beni dinlemelisin, dedi çabucak. Elinden geldiğince ondan uzaklaştı. Seni kasıtlı olarak aldattım. Beni Jan sandığını anladım ve böyle düşünmeye devam etmene izin verdim, çünkü onun peşine düşmeni istemiyordum. Ama çantam Romada Janın evinde ve içinde pasaportum var. Bu, gerçeği söylediğime seni ikna edecektir.
Santinö durakladı, Juliet, söyledikleri üzerinde düşünüyor sandı, oysa o ceketini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine attı, arkasından kravatını çıkarıp fırlattı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, alaylı gözlerle Julietin aniden solan yüzünü ve düzensiz soluk alışlarını seyrediyordu.
Ve şimdi benim koşa koşa Romaya gidip bu durumu kontrol etmem mi gerekiyor? Gömleğini döşemeye fırlatıp başını iki yana salladı. Üzgünüm bella mia, şu anda yapmayı düşündüğüm çok daha güzel bir şey var. Şimdi ürkek bir çocuk gibi titremekten vazgeç de gel bana, dedi sabırsızlıkla. Bunu ikimiz de istiyoruz. Niye rol yapalım? Kollarını açtı, Juliet yerinden kımıldamayınca da kaşlarını çattı.
Yoksa ben gelip seni alacağım cara, buna meydan verme, olur mu? Çok alçak sesle konuşmuştu, ama açık bir tehdit ifadesi seziliyordu ses tonunda.

Bana inanmak zorundasın, dedi Juliet umutsuzca. Ben kız kardeşim değilim. Onun fotoğraflarını dergilerde mutlaka görmüşsündür. Ve... ve... sözünü ettiğin o parti. Orada kendisini de gördün.
Evet, gördüm, dedi Santino alaycı bir ses tonuyla, sesindeki açık ima Julietin yüzüne kan hücum etmesine neden oldu. Kendi sağduyunla da tahmin edebilirsin ki Janina, bir erkek, üzerinde minicik bir dantel külottan başka bir şey olmaksızın dans eden bir kızın yüzüne pek bakmaz. Dergilerdeki fotoğraflara gelince, makyaj uzmanları işlerini iyi yapıyorlar, seni herkese benzetebilirler. Hayır, beni ikna edemedin cara ve bu genç kız mahcubiyeti ve aptalca korkuların sabrımı taşırmaya başlıyor artık. Gözleri onun üzerinde dolaştı ve hafifçe güldü.
Benim ol cara, dedi yumuşak bir şekilde. Sana zorla sahip olmama fırsat verme.
Santino... lütfen... Julietin gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Lütfen.... ikimizin de pişman olacağı bir şey yapma.
Santino gülümsedi. Sabah uyandığımda kendimden nefret edeceğimi mi söylemek istiyorsun? Çok modası geçmiş bir düşünce... ve üstelik gerçek de değil. Kendimden nefret etmeyeceğim sevgilim ve sen de benden nefret etmeyeceksin.
Hiç duraksamadan Santino onun titreyen vücudunu kendine çekti, hala tutmakta olduğu elbiseyi titreyen ellerinden alıp yere attı. Uzunca bir süre yüzüne baktı, sonra nefesini tutup dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü karnının yumuşacık, pürüzsüz cildine bastırdı.
Bütün vücuduna öpücükler kondururken, Eğer istiyorsan, kendine Juliet diyebilirsin carissima. (1) diye fısıldadı. Böyle bir gecede bu isim sana yakışacak.
Juliet kendine engel olamayıp hafifçe inledi. Onun elleri ve vücudunda dolaşan ağzının uyandırdığı arzu ve heyecanlara karşı koyamıyordu. En hafif bir teması bile bütün vücudunu alev alev tutuşturmaya yetiyordu.
İçinde bir ses onun olmak istediğini haykırıyordu, ama Jan zannedilerek değil, Juliet olarak onun olmak istiyordu. Kalçalarını okşayan elleri vücudundaki son kumaş parçasını da çıkarırken dahi itiraz edemedi, duyduğu o çıldırtıcı arzu tüm karşı koyma gücünü yok etmişti.
Uzaklarda bir yerlerde bir gürültü duyduğunu sandı, belki gök gürültüsü, belki de kendi kalbinin gümbürdemesiydi. Ama hiç önemli değildi, kollarını onun boynuna doladı ve onun kendisini kucaklayıp yukarıya, yatak odasına götürme sini bekledi.
Ama gürültü hala devam ediyordu ve şimdi ona karışan bazı sesler de vardı. Santino onu bırakıp dişlerinin arasından küfretti.
Yerden elbisesini alıp fırlattı. Giyin cara, dedi, bu arada kendi gömleğini buldu ve giyinmeye başladı. Galiba konuklarımız var.
Juliet ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına bir süre şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Sonra panik ve utanç içinde elbisesini kaptı, giyindi ve titreyen elleriyle uzun fermuarı çekmeye çalıştı.
Santino çoktan giyinmiş ve kapıya gitmişti. Ağır, demir sürgüleri çekmeden önce hazır olup olmadığını görmek için sabırsızca ona baktı. Juliet eşarbını buldu, ama elleri öylesine titriyordu ki bağlayamayıp en yakınındaki divana çöktü.
Santino! Konuşan bir kadın sesiydi ve Juliet bu sesi duyduğunda ister istemez yerinden sıçradı.
Ama salona giren kadın Santinonun sevgilisi olacak yaşta değildi. Kısa boylu, tombul, siyah saçları yer yer grileşmiş biriydi Siyah renkte oldukça pahalı bir elbise giymişti parmaklarında

ve kulaklarında zümrütler ışıldıyordu. Santino nun, Anne? diyen şaşkın sesi her şeyi açıklamaya yetti.
Aralarında çok büyük bir süratle ve heyecanla İtalyanca konuşmaya başladılar, Juliet divanın köşesine büzülmüş, yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. Ama görünmeden merdivenlere kadar gidebilmesi olanaksızdı. Santinonun taş kesilmiş gibi dinlediği heyecanlı konuşmasına karşın ufak tefek kadının gözleri bütün salonu araştırıyordu ve Julieti gördüğünde büyük bir dikkatle ona bakmaya başladı. Yanındaki uzun boylu, gri saçlı adam da sanki birisini hatırlatmış gibi şaşırmış bir şekilde kaşlarını çatmış, ona bakıyordu.
Juliet alt dudağını ısırdı. Onlar gelmemiş olsalardı şu anda Santino ile sevişiyor olacaktı. Santinonun sabırsız bir sesle, Si, Mamma. ma un momento. Aspetti, per piacere. (Peki anne, ama biraz bekle lütfen.) dediğini duydu.
Arkasını döndü ve Julietin yanına geldi. Mario hastanede, dedi. Arabasıyla Napoli yakınlarında kaza geçirip yaralanmış.
Juliet nefesini tutup, Jan. diyebildi. Jan da onunla mıymış? Jan iyi mi?
Santino küçümser bir ifadeyle dudaklarını büktü. Bütün söyleyeceğin bu mu? Yine yalanlar, yine peri masalları.
Julietin cevap vermesine fırsat kalmadan sinyora yanlarına geldi ve ona bakıp, Chi elei? (Kim bu?) diye sordu.
İngilizce konuş anne, dedi Santino. Sinyorina Laurence yalnızca İngilizce anlıyor.
Laurence? Sinyora düşünceli bir şekilde is mi tekrarlamıştı, sonra birden irkildi, Santa Madrei.(Aman Tanrım!) bu onun adı. Hızla Santinoya döndü. Ötekiyle aynı adı taşıyan bir kızla ne işin var?
Anne, dedi Santino yatıştırırcasına. Bu, Mario ile ilişkisi olan kız, ama bu konuda, artık endişelenmene gerek yok, çünkü...
Bu o kız mı? Sinyora gözlerini kısıp uzun süre Juliete baktı. Hayır, dedi sonunda. Benziyor. Çok benziyor. Ama o kız değil.
Anne, sen ne söylüyorsun? Santinonun sesi çok boğuk çıkmıştı.
Bunun o kız olmadığını söylüyorum, dedi annesi. Ayrıca da, Mario gibi o da hastanede, buraya nasıl gelmiş olabilir?
Santino onun bu mantıklı açıklamasını duymamış gibi adeta kendi kendine konuşurcasına, Ama olamaz, diye söylendi. Sonra öfkeyle Julietin kolunu yakaladı. Kimsin sen? Ve bu kez gerçeği söylesen çok iyi olur.
Juliet başını geriye attı. Kim olduğumu sana söylemiştim, dedi. Benim adım Juliet, Janina Laurencein ablasıyım. Öğretmenim ve İngiltereden geldim,
Öğretmen? diye tekrarladı Santino gülerek. Onun kolunu bıraktı. Tanrım, ne berbat bir iş.
Sinyora bakımlı elini oğlunun koluna koydu. Ne diyor? O... o kızın kardeşi miymiş?
Si, Mamma. Onun kardeşi.
Hey Tanrım! Sinyora divanların birine oturdu ve elindeki dantel mendili ağzına bastırdı. Ne kadar talihsizim. Herkesin oğulları evlenip annelerine torunlar kazandırır. Benim oğullarım hiç kimsenin evlenmeyeceği kızların peşine düşüyorlar. Marionun böyle bir kıza kapılması yetmiyor muydu, hadi o genç ve aptal, peki ya sen? Sen de mi aklını yitirdin?
Sinyora İngilizce konuşmaktan vazgeçip süratle İtalyanca konuşmaya başladı, Juliet bunun için müteşekkirdi, çünkü kadının öfkeli bakışları bile yetiyordu. Santino onun sözünü hiç

kesmeden başını önüne eğmiş, sessizce dinliyordu. Juliet yanık tenine karşın renginin iyice solmuş olduğunu gördü.
İmdada yetişen diğer adam oldu, yavaşça sinyoranın yanına gidip omuzuna dokundu. İngilizcesi güzeldi, ama İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Sakin ol cara. Santino neler hissettiğini çok iyi anlıyor. Devam etmene hiç gerek yok. Juliete döndü ve nazik bir reverans yaptı. Eşimi bağışlayın sinyorina. Oğlu konusunda duyduğu endişe nedeniyle size kız kardeşinizin durumunun ağır olmadığını söylemeyi unuttu. Kız kardeşinizin bir iki kaburga kemiği kırılmış, o kadar.
Juliet derin derin içini çekti. Tanrıya şükürler olsun, diye mırıldandı. Çok teşekkür ederim sinyor, ben... ben... hemen anneme haber vermek zorundayım.
Ama bu gece değil, dedi Santino. Üvey babamın söylediğini duydun. Durumu ağır değilmiş. Juliete baktı, sanki tamamiyle bir yabancı gibiydi. Yalnızca birkaç dakika önce onu çılgınca sevip okşayan ve ona sahip olmak üzere olan erkek sanki yok olmuştu, belki de öyle birisi hiç bir zaman olmamışta. Evet, belki de hiç olmamıştı. O, az önce peri masallarından söz ediyordu ya, belki bu da o.peri masallarının bir parçasıydı. Juliet
çok bitkin ve hasta gibiydi. Odasına gitmek, bu düşmanca bakışlardan kurtulmak istiyordu, ayağa kalktı ama sendeledi, bacakları onu taşıyamayacaktı galiba, tutunacak bir yer aradı. Dikkat Santino! Konuşan üvey babasıydı. Sanırım sinyorina pek iyi durumda değil.
Santino hiçbir şey söylemeksizin ve Julietin itiraz etmesine fırsat vermeden yanına geldi, onu kollarına alıp merdivenlere doğru yürüdü, yüzü inanılmaz derecede solgundu ve yaptığı bu görevden hiç hoşlanmıyor gibiydi.
Ama başka ne bekleyebilirdim ki? diye düşündü Juliet. O gerçeği öğrendiğinde neler olabileceğini zaten biliyordu.
Santino hiç konuşmaksızın onu, elbiselerini taşıdığı odaya götürdü, yatağın üzerine koydu. Annunziatayı sana gönderirim, dedi sertçe.
Santino. Juliet tek dirseği üzerinde hafifçe doğruldu ve yalvarırcasına ona baktı. Nasıl olmuş, yani kaza demek istiyorum.
Bilmiyorum, cevaplandırılması gereken pek çok sorudan biride bu. Kesin bir şeyler öğrenir öğrenmez sana bildiririm. İyi geceler... Durakladı, dudakları neşesiz bir gülümsemeyle büküldü. İyi geceler Giulietta.
Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Juliet yastıklara yaslanıp gözlerini kapadı. Ağlamamak için mücadele ediyordu. Zavallı Jan, diye düşündü, balayına bir hastanede başlamak zorunda kaldı, ama ikisi de ciddi şekilde yaralanmaktan kurtuldukları için sevinmeliydi. Ayrıca, her şey açığa çıktığı, bundan böyle rol yapmak zorunda kalmayacağı için de sevinmeliydi. Sevinmeliyim, dedi kendi kendine. Sevinmeliyim... ama sevinemiyorum.
Yüzüstü döndü ve yüzünü yastıklara gömdü Keşke... keşke birkaç saat daha bekleselerdi, diye fısıldadı acıyla. Oh, tam o anda gelmek zorundalar mıydı? Bu geceyi yaşamama niçin izin vermediler?
Juliet ertesi sabah çok erken uyandı. Dün gece uyuyabileceğini hiç sanmıyordu, ama Santino çıktıktan az sonra Annunziata kocaman bir bardakla gelmiş ve ıhlamur getirdiğini söylemişti. Getirdiği şey sıcak ve ot kokuyordu, ama içini ısıtmış, canlılık vermiş ve Juliet son yudumuna kadar bitirmişti. Biraz rahatladığını hissediyordu, Annunziatanın şefkatli bir şekilde yastığını düzeltip üzerini örtmesi de başka bir rahatlık vermişti. Sonunda Juliet derin, deliksiz bir uykuya dalmıştı.

Yataktan kalktı, pencereye gidip panjurları açtı. Sabahın bu erken saatinde deniz sakin ve pırıl pırıldı. Hava taptaze, tertemizdi, yapayalnız bir kuş, bulutsuz gökyüzüne doğru uçtu.

Juliet hafifçe içini çekti ve saçlarını yüzünden geriye attı. Bugün hastaneye gidip Janı görmek zorundaydı. Ağır şekilde yaralanmış olmasa da kırık kaburga kemikleri herhalde epeyce sıkıntı verirdi, ayrıca da kaza onu sarsmış olmalıydı.

O anda Juliet kız kardeşiyle karşılaşmaya kendini hazır hissetmediğini fark etti. Son günlerde öğrendiklerinden sonra Jan artık bir yabancı gibiydi onun için, hatta, normal koşullar altında hiç karşılaşmamayı bile tercih ederdi.

İki yüzlü, dedi kendi kendine. Namuslu ve erdemli olmakla nasıl da gururlanırdın, oysa hemen baştan çıkıverdin. Şimdi, insanın arzularına karşı koyamadığını öyle iyi biliyordu ki. Eğer annesi ve üvey babası gelmeselerdi, bu sabah Santinonun kollarında uyanacaktı ve Tanrı bilir nasıl bir pişmanlık duyacaktı.

Dalgın ve düşünceli bir şekilde koridoru geçti ve banyonun kapısında neredeyse birisiyle çarpışıyordu.

Oh, scusi. Juliet şaşkınlıkla baktı, sinyora olduğunu sanmıştı, ama bu daha önce hiç görmediği bir kadındı ve üzerinde son derece pahalı bir gecelik vardı.

Kadın onun şaşkın özür dilemesine hiçbir cevap vermedi, sessizce ve yarı gülümser bir şekilde Juliete bakmaya devam etti. Ama bu dostça bir gülümseme, ya da aynı evde kalan konukların sabahın erken saatinde banyo kapısında karşılaştıkları zaman rastgele selamlaşmaları şeklinde bir gülümseme değildi. Kadın pek çok şey biliyor gibiydi ve bakışlarında kötülükten de öte bir şey okunuyordu. Juliet onun dikkatli bakışları altında yanaklarına ateş bastığını hissetti.

Sonunda kadın Juliete, özellikle saçlarına dikkatle son bir kez bakıp uzaklaştı. Yanından geçerken Juliet yoğun bir ipek hışırtısı ve çok pahalı bir parfüm kokusu duydu.

Aynı koku banyoya da her zamankinden da ha egzotik bir hava vermişti. Juliet fazla oyalanmadı, çabucak duşunu aldı ve giyindi. Kendini son derece rahatsız hissediyordu ve buna koridordaki karşılaşmanın neden olduğunu da biliyordu. Bu yabancının kim olduğunu ve eve ne zaman geldiğini merak ediyordu.

Bir blucin ve kolsuz bir lacivert gömlek giyip aşağı indi. Yemek masasına kahvaltı tabaklarını yerleştiren Annunziatanın dışında salon bom boştu. Annunziata onu gördüğünde bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle güldü ve ağır demir sürgüleri çekilmiş açık kapıyı işaret etti. Juliet hafif bir neşeyle, Herhalde iştahımın biraz açılması için kahvaltıdan önce beni yürüyüşe göndermek niyetinde, diye düşündü, ama yanıldığını çabuk anladı. Annunziata sahili gösteriyordu ve Juliet oraya bakınca denizin kenarın da hareketsiz duran birini gördü, kalbi ıstırap verecek şekilde atmaya başlamıştı, Santinoydu o. İçinden gelen ilk şey çılgınca kaçmak ve odasına kapanmaktı, ama bu, kaçınılmaz karşılaşmayı ertelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Er veya geç onunla konuşmak, Napoliye gitmek için yardımını istemek zorunda kalacaktı. Parası ve seyahat çekleri hala Romada Janın evinde olduğuna göre yapabileceği başka bir şey yoktu.

Yavaşça merdivenleri inmeye başladı, soğukkanlı davranabilmek için yumruklarını sıkmış, tırnaklarını acı yerecek kadar avuçlarına gömmüştü.

Olabildiğince sessiz yaklaşmış olmasına karşın Santino onu duydu ve dönüp kaşlarını çatarak gelenin kim olduğuna baktı. Julieti görünce yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı, Juliet

kırıldığını hissetti. Taşların üzerinde kaymamaya çalışarak güçlükle onun yanına kadar gidebildi.
Buon giorno, dedi Santino sakin bir şekil de. Rengi solmuş blucin pantolon, düğmeleri beline kadar açık koyu mavi bir gömlek giymişti. Bu sabah tıraş olmamıştı, ama ne sakallı yüzü, ne de kanlanmış gözleri ve çatık kaşları çekiciliğinden en küçük bir şey kaybettirmişti. Juliet ona baktığında midesinde bir sancı duydu. İnsanın içine işleyen bu ela gözlerin düşüncelerini okuyabileceğinden korkup alelacele konuşmaya başladı.
Sinyor, yar... yardımınıza ihtiyacım var...
Benim de senin yardımına ihtiyacım var, diye sözünü kesti Santino.
Benim yardımıma mı? Juliet hiçbir şey anlamaksızın onun yüzüne baktı.
Şaşırmış görünüyorsun... Neşesiz bir şekilde gülümsedi. Bu çılgınlığa kalkışırken sonunda neler olabileceği hiç aklına gelmedi mi?
Evet... hayır... oh, bilmiyorum. O anda hiç bir şey önemli görünmüyordu. Önemli olan tek şey, eğer istiyorsa, Janın kardeşinle evlenebilmesiydi.
Santino düşünceli gözlerle ona baktı. Bu küçük hanımın her istediğini yapması bu denli önemli mi?
Hayır. Juliet yutkundu. Ama oldukça şımarık olduğunu da kabul etmek zorundayım. O kadar güzel, o kadar sevimli ki, ona hayır demek çok zor.1 Bir an durakladı, Santinohun dudaklarının alayla büküldüğünü görmüştü. Güçlükle devam etti. Hayatı boyunca öyle çok sevildi ki belki de her şey gerektiğinden fazla verildi ona.
Ona olan bağlılığın sağduyu ile düşünmeni bile engelliyor cara. Şu söylediklerin ne anlama geliyor biliyor musun? Şımarık, bencil bir küçük orospunun kaprisini tatmin etmek için başkalarının hayatı altüst edilebilir diyorsun.
Ama o bir kapris değildi, diye itiraz etti Juliet. Mario onunla evlenmek zorundaydı, anlamıyor musun... Onun nasıl baktığını görünce daha fazla devam edemedi.
Tanrı aşkına, dedi Santino. Başka bir şey daha mı var? Bana söylemediğin, hatta, annemin bile bilmediği bir şey mi var? Gerçeği söyle.
Juliet perişan bir şekilde başını önüne eğdi. Jan, Mariodan hamile, dedi alçak sesle.
Santinonun yüzü öfkeyle karardı, nefesini tutup arkasını döndü. Uzun süren bir sessizlik oldu.
Demek bir de çocuk olacak, dedi sonunda Santino. Ne zaman?
Bilmiyorum. Sormadım. Juliet çabucak, İtalyaya, Janı görmeye gelişinin nedenlerini anlat ti.
Bana bebekten söz ettiğinde o kadar çabuk ve sessizce evlenmek isteyişini anlayışla karşıladım, diye devam etti. Onun için de ona yardım etmeye karar verdim. Annem her zaman Jandan öylesine gurur duymuştu ki, o, ailenin övünç kaynağıydı. Janın yasa dışı bir çocuk doğuracak olması annemi çok sarsardı.
Sanırım amaçlarımız aynı, diye mırıldandı Santino. Sen annenin üzülmemesi için bu evliliği gerçekleştirmeye çalışıyorsun, ben de aynı nedenle bu evliliğin karşısındayım. Tabii ki ne senin ne de annenin varlığından haberdar değildim. Kız kardeşin Marioya bir yetimler yurdunda büyüdüğünü, hiçbir yakını olmadığını söylemiş.
Oh, hayır. Böyle... böyle bir şey söylemiş olamaz.
Santino hafifçe gülümsedi. Sanırım istediğini elde edebilmek için her şeyi söyler. Bu bebeğin gerçekten mevcut olduğuna ve onun bir başka yalanı olmadığına eminsin, değil mi?
Hamile olduğuna eminim, dedi Juliet mutsuz bir şekilde. Hem kilo almış, hem de o sabah çok kötüydü.

Hmm. Santino durakladı, sonra da soğuk ve acımasız bir şekilde, Ve piçinin babalığını Marioya yüklemeye karar verdi, dedi.
Julietin gözleri yaşlarla doldu. Bu çok adice bir suçlama.
Ama gerçek bu olabilir, dedi Santino. Yine de, Jan çocuğun kimden olduğunu bilse bile bunu kesinlikle söylemeyecektir.
Böyle konuşmamalısın, diye fısıldadı Juliet. Onu tanımıyorsun.
Hayır tanımıyorum, ama tanıdığımı sanmıştım. Onun yerine seni tanıdım cara ve dün gece daha da yakından tanımak üzereydim.
Juliet boğazını bir şeyin sıktığını sandı. Aralarındaki sessizlik uzadı, uzadı ve gerginlik elle tutulabilecek hale geldi. Oh, Tanrım, diye düşündü Juliet, ne olur yerinden kımıldamasın, ne olur bana dokunmasın.
Lütfen dün... dün geceden söz etmeyelim, diyebildi sonunda.
Tabii ki söz etmeyeceğiz. Dün geceyi unutalım, sanki hiç yaşamamışız gibi.
Juliet yerdeki çakıl taşlarına bakarak yavaşça, Her şey bir yana, hiç... hiçbir anlamı yoktu. Sen... sen beni Jan sanıyordun, bunu da ben istemiştim ve hepsi benim suçum... dedi ve sustu. Ne olursa olsun başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemezdi.
Çok doğru, dedi Santino son derece yumuşak bir sesle. Çok iyi bir oyuncusun mia cara, hatta kendine zarar verebilecek kadar iyi, böyle söylediğim için bağışla. İleride yine kız kardeşinin rolünü oynamaya kalkarsan kavalyeni iyi seç. Bir daha sefere bu kadar kolaylıkla kurtulamayabilirsin.
Julietin içinde bir ses, Ama kolaylıkla kurtulmadım ki. hiç de kolay olmadı, diye haykırıyordu. Bir an bunları yüksek sesle söylemiş olmaktan korktu.
Jan bundan böyle benim yardımım olmaksızın yaşamını sürdürebilir, dedi. Sesi, içindeki fırtınayla kıyaslanamayacak kadar sakindi. Artık onunla ilgilenecek bir kocası var ve...
Pek öyle değil. Korkarım ki tehlikeli planların bir işe yaramadı Giulietta. Mario ve kız kardeşin evlenmemişler ve annemin verdiği bilgiye göre evlenecek de değiller.
Ama evlenmiş olmaları gerekiyordu, dedi Juliet çılgın gibi. Bütün bunlar boşa gitmiş olamaz. En yakın kayanın üzerine oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. Kendi yaşamını altüst etmişti, huzurunu kaçırmış ve kendine olan saygısını bir anlamda yitirmişti ve bütün bunların bir hiç için olması imkansızdı, imkansızdı.
Sonunda derin derin içini çekti ve başını kaldırıp onunla göz göze geldi.Sonuçta sen kazandın.
Bu, gurur duyacağım bir zafer değil, dedi Santino sertçe. Ayrıca da henüz sonuca ulaşmış değil.
Juliet güçlükle ayağa kalktı. İstediğim yardım şuydu, dedi yorgun bir şekilde. Beni Napoliye Janı görmeye götürebilir misin? Çok sarsılmıştır ve birisine ihtiyacı vardır.
İyi bakılıyor, dedi Santino. Buna rağmen endişeni anlayabiliyorum. Annem de Marioyu derhal ziyaret etmezse kötü bir şeyler olacağından korkuyor. Ama ortada bir sorun var?
Juliet şaşkın bir şekilde ona baktı. Santino gülümsedi.
Sana, yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiştim ya,.diye hatırlattı. Hastaneden haber geldiğinde, annemler birkaç günlüğüne Brindiside bir villada üvey babamın kız kardeşiyle birliktelermiş. Buraya gelmeye karar verdiklerinde, o da, bazı özel nedenlerle, birlikte gelmekte çok ısrar etmiş. Durakladı. Geldiklerinde yalnız olduklarını sanıyordum ve annem Vittorianın arabada beklediğini söylediğinde, itiraf etmeliyim ki korktum. Sanırım bu sabah

Napoliye de bizimle gelmeye kararlı ve onu önlemenin hiçbir yolu yok. Bu ancak kuşkularını daha da artır maya yarar.
İyi ama niçin onu önlemek istiyorsun?
Santino rahatsız bir şekilde ellerini ceplerine soktu. Çünkü o yalnızca annemin görümcesi değil, aynı zamanda Marionun nişanlısı Francescanın vaftiz annesi.
Marionun nişanlısı mı? Juliet inanmıyormuşçasına nefesini koy verdi
Santino gülümsedi. Onun nişanlı olduğunu bilmiyor muydun? Kız kardeşin evlilik planlarını anlatırken bu küçük ayrıntıyı söylemeyi unuttu mu yoksa?
Planlanan bir evlilikten söz etmişti. Ama ortada kesin bir şey olmadığını, ilerisi için bazı planlar kurulduğunu sanmıştım.
Santino kaşlarını kaldırdı. Tören tarihi bile saptanmıştı, dedi kelimelerin üzerine basa basa. Francesca tabii ki kız kardeşin konusunda hiçbir şey bilmiyor. Çok genç, çok sevimli, çok masum ve benim o aptal kardeşimi hak ettiğinden de fazla seviyor. Tabii ki biz de onun bu içten bağlılığının kardeşim tarafından nasıl da hiçe sayıldığını bilmesini istemiyoruz.
Tabii ki bilmemeli, dedi Juliet. Ama bunun vaftiz annesiyle ilgisi ne? Eminim ki o da...
Öyle mi sanıyorsun? Santino başını salladı. Vittorianın kocası öldüğünde umduğundan çok daha az gelir bıraktı. Yine de para sıkıntısı çektiği kesinlikle söylenemez, öte yandan Francescanın ailesi son derece zengin ve Francesca da baş mirasçılardan biri. Vittorianın da Mariodan bir yaş küçük bir oğlu var. Eğer Mario ile Francesca arasındaki nişanı bozabilirse o zaman belki... Anlamlı bir şekilde sustu.
Ama bu korkunç, çok aşağılık bir şey, dedi Juliet inanamıyormuşçasına. Parasal hesaplarla birinin mutluluğunu kasıtlı olarak yıkmak... Bakışları onun çelik pırıltıları saçan bakışlarıyla karşılaştı, sustu ve saç diplerine kadar kızardı.
Evet, aşağılık bir oyun, dedi Santino. Ama Vittoriaya kalırsa çok pratik. Marionun bir şeyler yaptığından zaten kuşkulanmakta. Kliniğe gidip de kız kardeşinin Marionun bitişiğindeki odada yattığını ve aynı kazada yaralandığını öğrenirse, geri kalanı anlaması fazla uzun sürmez.
Peki, ona nasıl engel olacaksın? Juliet çaresizlikle ellerini iki yana açmıştı.
Onun gözünün önüne bir perde çekecek ve her şeyi görmesini engelleyeceğim. Senin yardımınla tabii. Kız kardeşini çok iyi tanıyor ama seni tanımıyor, gerçi gördüğü zaman aradaki benzerliği hemen fark edecektir.
Sanırım bu sabah banyo kapısında karşılaştık, dedi Juliet.
Santino omuz silkti. Fark etmez. Yapmak zorunda olduğun şey kahvaltı için şatoya döndüğümüzde senin burada ve Janın Napolideki klinikte bulunuş nedeninizi açıklamak için anlatacağım hikayeyi itirazsız kabul etmektir.
Ne söyleyeceksin?
İkimizin nişanlandığımızı.
Ne? Sen çıldırmışsın.
Hayır. Dinle cara ve sakin ol lütfen. Vittoria şu ana kadar gazeteleri görmüştür ve benim burada Janina ile değil de seninle olduğumu görünce ortada bir karışıklık olduğunu anlamıştır. Skandala bayılır ve burnu hemen koku alır. En yakın arkadaşlarıyla ilgili haberleri gazetecilere satar, yalnızca İtalyada değil, yurt dışında da. Şu gazete hikayesini açıklayabilirim, çok aceleci bir gazeteci hata yapmış olabilir, iki kız kardeş, ikisi de kızıl saçlı, ikisi de İngiliz ve ikisi de çok güzel, birbirine karıştırılabilir. İkimizin evleneceğini, aile içinde

bir toplantı düzenlediği mi, Marioyu çağırıp gelirken kız kardeşini de birlikte getirmesini istediğimi söyleyebilirim. Ve, Francesca dahil, ailenin diğer üyelerini çağırmaya fırsat bulamadanda Mario o talihsiz kazayı geçirmiş olur.
Bunu yapmayacağız. Juliet yumruk yaptığı ellerini beline dayamıştı, eklem yerleri bembeyazdı.
Benim yardımıma karşılık seninki. Böyle anlaşmıştık, diye hatırlattı Santino.
Ama böyle pazarlık edemezsin.
Niçin olmasın? Daha önce de söylediğim gibi sen çok iyi bir oyuncusun mia. Bütün yapacağın birkaç gün için beni seven nişanlı rolünü oynamak ve kız kardeşini bu hikayeye katılmaya ikna etmek.
Ben... Janı ikna etmek mi? Juliet başını salladı. Şaka ediyor olmalısın.
Oh, hiçbir zaman daha ciddi olmamıştım cara, dedi Santino yumuşak bir sesle. Şu anda bu tatsız işle ilgili tek skandal, benim gazetecilere söylemiş olduğum hikaye, ki nişanlanmamız da bunu yalanlayacak. Ama bütün gerçekler ortaya dökülürse ne olur? Vittoria hikayeyi yaymak için elinden geleni yapacaktır. Hatta yalnızca İtalyan gazetelerinde değil, Londra ve New Yorkun belli başlı gazetelerinde de manşet olmasını sağlayacaktır. Üzülmesini hiç istemediğin annenin her şeyi öğrenmesi de an meselesi olacaktır. Bunları öğrenmenin onu mutsuz etmeyeceğini de iddia edemezsin herhalde.
Uzun bir sessizlik oldu, Juliet düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. O sabah gördüğü kadının gözlerindeki haseti ve kötülük dolu bakışları hatırladı ve bu kötülüğün resimlerle birlikte gazete sütunlarına yansımasını tahayyül etti. Alçaltıcı ve korkutucu bir şeydi bu ve Mrs. Laurence asla atlatamayacağı bir sarsıntı geçirirdi.
Son bir nokta daha var, dedi Santino. Belki bilmiyorsundur ama, Vittoria, kız kardeşinin, partisinde büyük bir başarıyla striptiz yaptığı Kontes Leontanadır. Eğer bildiklerini basma açıklamaya karar verirse, böylesine tatlı bir ayrıntıyı atlamayacağına eminim.
Ama bu işin bir başka çıkış yolu olmalı, dedi Juliet umutsuzlukla. Ben... ben... senin nişanlın rolünü oynayamam, bunu... bunu anlamalısın.
Ne yazık ki anlayamıyorum, dedi Santino gururlu bir şekilde. Bana oynadığın oyunu düşünürsek ben sana hiçbir şey borçlu değilim, buna karşın teklif ettiğim nişanlılık daha çok senin iyiliğin için. Her şeyden önce benim nişanlım olarak korunacak, emniyet altında olacaksın, Vittoria sana dil uzatmaya cesaret edemeyecek, çünkü kendi erkek kardeşinin de bir üyesi olduğu bu aileye girmiş olacaksın. Bu şartlar altında da ortalığı karıştırmakta tereddüt edecek.
Juliet güneşin parıldadığı ufka baktı, bakışları bulanıyor, ağlamak üzere olduğunu hissediyordu.
Sesini kontrol etmeyi başarınca, Ya annen? diye sordu. Dün gece anladığım kadarıyla, ne ben, ne de kız kardeşim hakkında pekiyi şeyler düşünmüyor. Bu nişanlılığı nasıl kabul edecek, yoksa ona her şeyi anlatacak mısın?
Bu nişanlılığın sahte olduğu bir sır olarak Kalacak. Yalnızca ikimiz arasında. Sen bunu kız Kardeşine bile söylememekle yükümlüsün. An neme gelince, bu konuda endişelenmene hiç gerek yok, bu beni ilgilendiriyor.
Peki bu... bu... saçmalık ne kadar devam edecek?
Mario ve Francesca evleninceye kadar, ya da ben gerekli görünceye kadar, dedi Santino yumuşak bir sesle. Hangisi daha çabuk olursa. Öyle üzgün görünme Giulietta. Nişanlılığımız

yalnızca başkalarının yanında geçerli olacak. Onun dışında seninle ilgilenmeyeceğim. Julieti çenesinden tutup başını havaya kaldırdı ve dik katle yüzüne baktı. Bakire misin?
Juliet bu soruya pek çok şekilde tepki gösterebilirdi, bu onu hiç de ilgilendirmezdi. Ama onun dikkatli bakışları düşünmesini bile engelliyordu. Evet, diye mırıldandığını duydu. Bu bir şeyi değiştirir mi?
Sanırım değiştirir. Çenesini tutan elini bıraktı. Sana karşı pek nazikçe davranmadığımı kabul ediyorum Giulietta, ama en azından seni iğfal etmiş olmanın üzüntüsüyle yaşamayacağım. İtalyada bir kızın evlilikten önceki safiye ti hala çok değerlidir. Kocana karşı haksızlık etmediğim, ona ait olan bir şeyi almadığım için çok mutluyum cara.
Bir an bekledi, ama Juliet cevap vermeyince uzandı ve onun elini tuttu.Hadi gel, dedi. Gidelim ve mutlu haberimizi onlara duyuralım.
Juliet onun elini tutmuş şatoya doğru giderlerken en ıstırap verici gözyaşlarının akıtılama yanlar olduğunu düşündü.
YEDİNCİ BÖLÜM
Çok akıllısın hayatım. Jan arkasındaki yastıklara yaslandı ve ablasına baktı, gözlerinde garip pırıltılar vardı. Bu kadar hızlı çalıştığını bilmiyordum. Santino Vallone de pastanın en güzel parçası.
Juliet kız kardeşinin bu alaylı sözleri karşısın da kendisini müthiş suçlu hissetti.
Şimdi bu konuyu tartışmayalım, dedi çabucak. Sen... sen nasılsın Jan?
Olabileceğin en iyisi. Böyle diyorlar, değil mi? Jan yastıklardan birini yükseltti, ama bu ani hareketinin verdiği acı, yüzünde hemen yansıdı. Çocuk hala yerinde ve sağlam, sanırım bu şartlar altında onu düşürmüş olmamı çok isterdim.
Oh, Jan. Juliet yatağın yanındaki sandalye ye çöktü. Bu söylediğin korkunç bir şey.
Yakışıklı nişanlına ilk yeğeninin bir piç olacağını söyledin mi? diye sordu Jan kötülük dolu bir sesle ve güldü. Düğüne beni davet edip etmeyeceğini merak ediyorum. Belki de bu nişanlılık yalnızca seninle flört etmek için bir bahanedir. Ablasını tepeden tırnağa süzdü. Sevgili Julie. dedi, ama sesinde en küçük bir sevgi ifadesi yoktu. Her zaman akıllı, sağduyulu ve hassas... Muhteşem Santino aklını başından mı aldı, yoksa namuslu bakirelerin revaçta olduğuna onu ikna mı ettin? Kıkırdadı. Zavallı Santino. Bir erkekle yatmamış bir kız onun için çok yeni bir tecrübe olsa gerek. Ama yenilikler de bir gün gelir bıktırır tatlım. Kocanın evlendiğiniz gece sıkıntıdan ölmesi ne korkunç olacak.
Tabii ki korkunç, dedi Juliet. Ama düşün sene, ne kadar zengin bir dul olacağım.
Jan kaşlarını kaldırdı. Çok etkileyici, dedi alayla. Kedi yavrusu sonunda pençelerini çıkarıyor. Eğer Santinoyla bir iki gün kalmak bu sonucu yarattıysa, sende ümit var demektir.
Juliet kucağında kenetlediği ellerine baktı. Jan, dedi sakin bir şekilde. Yolunda gitmeyen bir şey mi oldu... sen ve Mario arasında demek istiyorum.
Jan omuz silkti. İstersen şöyle söyleyelim, aile bağları benden ağır bastı. Ve bu konuyu da burada kapatalım, olur mu?
Mario nişanlı olduğuna göre, yapılacak başka bir şey var mıydı?
Jan yüzünü buruşturdu. Demek Santino ile nişanlılığınız aile ilişkilerini öğrenecek kadar süratle ilerledi. Evet, tabii ki Francesca konusunu biliyordum.
Ve bu seni durdurmadı mı? Juliet büyük bir şaşkınlıkla kız kardeşine bakıyordu. Onun bir başkasına ait olduğunu biliyordun ve buna rağmen ...

Eğer orada oturup bana ahlak dersi vermeye devam edeceksen gidebilirsin, dedi Jan. Bir kumar oynadım ve kaybettim, hepsi o kadar. Yine de, sıkıcı küçük Francescanın niye manastıra kapanmadığını merak ediyorum. Bu herkesin problemini çözerdi.
Bundan o kadar emin misin? diye sordu Juliet acı bir sesle. Son günlerde anladığıma göre ideal bir gelin olabilecek davranışlarda bulunmamışsın.
Olabilir, dedi Jan soğuk bir sesle. Ama hiçbir zaman saf bir bakire rolü oynamadım. Bu senin işin tatlım, şimdi de meydan senin, buyur, dilediğini yap.
Caddeden gelen yoğun trafik sesi, yaşadıkları olayların gerçek olduğunu kanıtlıyordu. Bu bir rüya değildi, parmağında taşıdığı ağır zümrüt taşlı kusursuz nişan yüzüğü de öyle, böyle bir yüzüğe sahip olabileceğini hiçbir zaman düşünemezdi. Hayır, tabii ki ona sahip değildi. Geçici olarak kullanıyordu onu. Janın rolünü oynamak güç gelmişti, oysa Santinonun nişanlısı rolünü oynamak bundan bin kat daha güçtü, seven bir kadın gibi hareket etmesi, ama bunun yanı sıra da gerçekten sevdiğini belli etmemesi gerekiyordu. Onu seviyordu ve bu ıstırap verici gerçeği yalnızca kendi kendine itiraf edebiliyordu. O bu nu bilmemeliydi, asla bilmemeliydi. Kliniğe gelirlerken arabada yüzlerce kez bunu tekrar etmişti içinden, sinyora arka koltukta sessiz ve düşünceli bir şekilde oturuyordu.
Yol boyunca kimse fazla konuşmamıştı, belki de söylenecek her şey önceden söylendiği için. Santino ile çok kısa bir süre yalnız kalmışlar, bu arada Santino ona yüzüğü vermiş ve bu ani nişanlanmayı ailesine nasıl açıklayacağını anlatmıştı.
Juliet kendini hazırlamış olmasına rağmen yi ne de sinyoranın soğuk bir tavırla söyledikleri bir şok etkisi yapmıştı.
Oğlum bana, size karşı çok büyük bir hata işlediğini, kendi gururu ve sizinkini kurtarmak için sizinle evlenmeye karar verdiğini söyledi sinyorina. Buz gibi bir bakışla bakmış ve omuz silkmişti. Eh, öyle olsun.
Üvey babası sıkılgan bir sesle bir şeyler mırıldanmıştı. Bu durumda nasıl davranacağını bilemediği belliydi.
Şehrin eteklerinde büyük, modern bir bina olan kliniğe geldiklerinde güler yüzlü bir rahibe kendilerini karşılamış, onun inandırıcı sözleriyle sinyora rahatlamış; gergin yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.
Santino, Juliete dönmüş, Ben annemi Mario ya götüreyim. demişti. Sanırım sen bir süre kız kardeşinle yalnız görüşmek istersin.
Juliet kabul ettiğini belirten bir şeyler mırıldanmıştı, oysa şimdi Janı görmeye Santino ile birlikte gelmediğine pişman oluyordu. En azından üçüncü bir kişinin yanında, özellikle Santino gibi korku verici birinin yanında az önceki acı dolu konuşmaları yapamazlardı.
Neyin var? Janın sesi düşüncelerinin yarı da kalmasına neden oldu. Tatlı aşk rüyaları şimdiden acıya mı dönüyor yoksa? Fırtına gibi gelen yıldırım aşklar böyledir. Bir süre havalar da uçarsın, sonra da güm diye yere inersin.
Sorunum bu değil. Juliet rahatsız bir şekil de ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bundan sonra ne yapmak niyetinde olduğunu bil... bilmek zorundayım.
Benim Romadan kilometrelerce uzakta Mario ile birlikte aynı arabada bulunuşumu açıklamak için Santino ile birlikte uydurduğunuz hikayeyi kabul edip etmeyeceğimi mi soruyorsun? Jan neşesiz bir şekilde güldü. Kabul etmem içini makul bir neden söyleyebilir misin bana? Her şeyden önce Vallone sülalesine hiçbir şey borçlu değilim, hiçbir şey.

Vittoria Leontananın burada olduğunu söylesem, bu, bir şeyi değiştirir mi acaba? Onun gerçekleri öğrenmesi halinde bu olayı annemden gizli tutma umudu kalmayacağını biliyorsun.

Vittoria mı? dedi Jan sert bir sesle. Ne halt etmeye geldi buraya? Tekrar görmek isteyebileceğim en son insan o. Hain, iftiracı orospu.

Şimdi bunu tartışmayalım, dedi Juliet bezgin bir tavırla. Şimdi anlatması uzun sürer, ama Vallone ailesinin akrabasıymış ve şu anda Santinonun üvey babasıyla birlikte kliniğe geliyor. Hatta şimdiye kadar varmışlardır bile.

Juliet, Santinonun kontes hakkında söylediklerini, dedikoduya çok meraklı olduğunu ve tüm dünya basınında tanıdıkları olduğunu kısaca anlattı.

Bu hikayeyi satmakta tereddüt etmeyecektir, diye bitirdi sözünü. Ve bir sabah gazeteyi eline alıp da tüm bunları öğrenmenin annemde nasıl bir etki yapacağını düşünebiliyor musun?

Janın bile bozulduğunu görmek Julieti sevindirdi.

Tabii düşünebiliyorum, dedi Jan. Pekala sevgili ablacığım. Sanırım, uydurduğunuz bu saçma hikayeye katılacağım, ama bir şartla.

Julietin kalbi sıkışıyordu. Şartını kabul edebileceğimden pek emin değilim... diye söze başladı.

öyleyse vazgeç, dedi Jan. Vittorianın ağzını kapamanın bir yolunu bulmak zorundayım. Ben de onunla ilgili bir iki şey biliyorum ve bunların açıklanmasından hiç hoşlanmayacağını da

Oh, hayır, diye sözünü kesti Juliet. Tanrı aşkına, onun seviyesine inme, kendini bu kadar küçültme. Bana şartını söyle, yerine getirmenin bir yolunu bulmaya çalışırım.

Jan yastıklara yaslandı. Kurnazca gülümsü yordu.

Birdenbire aklıma geldi. Gidebileceğim bir yer lazım. Bildiğin nedenlerle bir süre Romadan uzakta olmak istiyorum, İngiltereye de dönemem, yani sığınacak bir yere ihtiyacım var.

Sana... sana bir ev sağlamamı mı istiyorsun? diye sordu Juliet umutsuzca. Ama Jan, bu imkansız. Her şeyden önce çalışma iznim bile yok, param yok, ya da çok az. Ve eylülde okullar açılmadan önce İngiltereye dönmek zorundayım, onun için...

Jan kısılmış gözlerle ona baktı. Sen neden söz ediyorsun Tanrı aşkına? dedi sabırsızlıkla. Bazen, Julie, senin yarım akıllı olduğunu sanıyorum. Ayıbımı gizlemek için ikimizin külüstür bir evde yaşamamızı teklif etmiyorum, eğer böyle düşündüysen. Eğer unuttuysan hatırlatayım, çok zengin bir adamla nişanlısın ve onun bir yığın yumurcağa öğretmenlik etmen için İngiltereye dönmene izin vereceğini hiç sanmıyorum, burada yerleşip onun çocuklarını yetiştirmek dururken. Şatoda kalıyordun ve sanırım bu ziyaret bitince yine oraya döneceksin, ben de gelirim. Bu delikten kurtulmak için daha fazla bekleyemem. Rahibelerin beni görünce tüyleri diken diken oluyor. Yemin ederim ki hamile olduğumu biliyorlar.

Juliet mekanik bir şekilde cevap verdi. Her halde biliyorlardır, her şeyden önce hemşire onlar. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Janın böyle bir istekte bulunabileceği asla aklına gelmemişti. Hatta, Vallonelerden herhangi birini bir daha asla görmek istemeyeceğinden emindi. Santino, nişanlılıklarının sahte olduğunu kardeşine söylememesi gerektiğini belirtmişti. Peki, Jan da kendileriyle gelirse, bir veya iki hafta için dahi olsa, onun karşısında bu rolü nasıl oynayacaktı?

Her ne kadar Santino oynadıkları oyunun Mario ve Francescanın evliliklerine dek sürmesini istemişse de, Juliet bir yolunu bulup İngiltereye dönmeye onu ikna etmeyi umuyordu. Hangi koşullar altında olursa olsun şatoya dönmeyi hiç düşünmemişti. Santino onunla özel olarak ilgilenmeyeceğini söylemişti, ama şatonun samimi havası içinde bu kararını tutamayabilirdi.

Ve... ve eğer kendisiyle sevişirse duygularını ve ona olan şiddetli ihtiyacını ondan asla saklayamazdı, ama eğer sözünü tutar da kendisine dokunmaz, uzak durursa bu daha da kötüydü.
Evet, sorun nedir? Sanki bir hayalet görmüş gibisin, dedi Jan. Gülümsedi. Hadi güzelim, öyle üzgün görünme. Eğer evlilik öncesi bir balayı düşündüyseniz, uzak dururum, sizi hiç rahatsız etmem, söz veriyorum. Ayrıca da... Bilgiç bilgiç kıkırdadı, Yanında olup sana bazı tavsiyelerde bulunmam çok işine yarayacak.
Juliet kendini hasta gibi hissediyordu. Hayır, dedi. Bu... bu imkansız...
Kapı tarafından gelen soğuk bir ses sözünü kesti. Bağışla, ama imkansız olan nedir?
Santino içeri girmişti. Gözleri camın Önünde duran Julietle yatakta yatan ve kendisine gülümseyen kız arasında gidip geldi. Bir an durakladı, ikisini de incelerken gözleri iyice kısıldı.
Şaşırtıcı bir benzerlik, diye mırıldandı sanki kendi kendine konuşur gibi. Birbirinize çok benzediğinizi daha önce hiç kimse söylemedi mi?
Hayır, dedi Jan. Juliet onun, Santinonun söylediklerinden hoşlanmadığını çok iyi biliyordu. Her zaman kendisinin daha güzel kabul edilmesine alışkındı. Santinoya ayartıcı bir gülümsemeyle bakıp, Beni çok kötü durumda görüyorsunuz sinyor. Makyaj çantam kazada kayboldu, dedi.
Olabileceklere kıyasla çok küçük bir kayıp, dedi Santino sakin bir şekilde. Yatağın kenarına oturdu ve uzunca bir süre ona baktı. Sonunda tanıştık Janina. Makyaj malzemelerinin kaybolmasına üzülmemelisin. Senin gibi bir güzelliğin yapay süslere ihtiyacı yok.
Juliet onun sesindeki madeni tonu fark edip kaskatı kesildi, Janın da bunu anlamasından korktu, ama kız kardeşi söylenenleri iltifat kabul edip Santinoya baktı ve güldü.
Daha önce tanışmadığımız için ben de çok üzgünüm, dedi kışkırtıcı bir sesle. Ne kadar yazık, sonunda tanıştık, ama bu arada ablamla nişanlanmışsın.
Santinonun, Ben de biraz daha değişik koşullar altında tanışmamızı tercih ederdim, dediğini duydu, ama bu kez ses tonunda iğneleyici bir ifade yoktu, sadece eğleniyor gibiydi. Alıştığı konuşma tarzı bu işte, diye düşündü Juliet. Jan da alıştığı kadın tipi. Çabuk, kolay ve bittiği zaman her iki tarafa da zarar vermeyecek eğlenceli bir macera. Yapıları çok benziyor, tam birbirlerini buldular, dedi içinden.
İmkansız olan nedir Giulietta, ben içeri girdiğimde bir şey anlatıyordun.
Juliet arkasını dönmeden, Jan bizimle şatoya gelmek istiyormuş, dedi. Klinikte sıkılmış ve iyi bir dinlenme ve güneş ışığının kendisine iyi geleceğini düşünüyor.
Harika bir fikir, dedi Santino. Yoksa bir sorun olduğunu mu düşündün?
Juliet hala arkası dönük, ikisine de bakmadan, Şatoya döneceğimizden emin değildim de, dedi sert bir sesle. Tabii ki oraya döneceğiz. Ve kız kardeşinin de bizimle gelmesi çok iyi olur. Birkaç hafta süreyle, sana,
Annunziatadan çok daha iyi bir arkadaş olur.
Bir şaperon ha? Juliet, Janın kıkırdadığını duydu. Neyse, yine de benim için bir yenilik olacak.
Julietin başı dönüyordu, pencereden uzaklaştı, hemşirelerden birini bulup Janın çantasını almak gibi bir şeyler mırıldanıp odadan çıktı. Koridorda Santino peşinden yetişti.
Sımsıkı kolundan yakalayıp, Sana ne oluyor? diye sordu. Nereye kaçıyorsun?

Juliet onun yüzüne baktı. Janın eşyalarına ihtiyacı vardır, dedi kendini savunurcasına, bir yandan da kolunu kurtarmaya çalışıyordu.
Santino sabırsız bir hareket yaptı. Tabii ki klinikten bu gece ayrılmasına izin vermeyecekler. O da, Mario da hala müşahede altındalar.Eşyalarını yarın da bulsan gecikmiş sayılmazsın. Dikkatle onun yüzüne baktı. Seni rahatsız eden nedir?
Şatoya geri dönemem, dedi Juliet umutsuzca. Santino, yapamam. Ben... ben... İngiltereye eve dönmek zorundayım. Benim sorumluluklarım var...
Burada da sorumlulukların var, diye sözünü kesti Santino soğuk bir şekilde. Bu maceraya kendi isteğinle girdin, ama burada benim istediğim sürece kalacaksın ve bu işin sonunu birlikte getireceğiz.
Janın bizimle birlikte şatoya gelmesi de senin isteğin mi? diye sordu Juliet.
Bu fikir daha önce aklıma gelmemişti. Ama pekala da iyi olur. Üstelik de Francesca ve annesinin Marioyu ziyaret etmek üzere yola çıktıklarını öğrendim. Onlar gelmeden önce kız kardeşini buradan uzaklaştırmayı tercih ederim, böylelikle de Vittoria küçük zehirli oklarından birini atma fırsatını bulamaz.
Tek neden bu mu?
Hayır. Bir süre onun yüzüne baktı. Samimi olarak itiraf etmek zorundayım ki değil. Sen ne bir çocuksun, ne de bir aptal Giulietta, onun için de niçin onu davet ettiğimi bilmelisin.
Evet, dedi Juliet neredeyse duyulmayan bir sesle. Sanırım biliyorum.
Santino derin bir soluk aldı, onu çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi, Juliet onun kendisini öpeceğini anlamıştı, müthiş bir panik duygusuyla onun elinden kurtulup bir iki adım geriledi.
Söz vermiştin, diye bağırdı gergin bir sesle. Yalnızca umumi yerlerde nişanlı görünecektik, yalnızken bana dokunmayacaktın.
Santino alayla kaşlarını kaldırdı. Burası da umumi bir yer, yalnız da sayılmayız, rahibelerden biri her an gelebilir. Ama merak etme cara. Namusun şu anda emniyette. Annem seni Marionun odasına getirmemi ve onunla tanışmanı istedi.
Çok komiksin doğrusu, dedi Juliet acı bir sesle. Pekala sinyor, ben gidip gelecekteki eşiniz olarak kendimi takdim ederim. Sizin birlikte gelmenize hiç gerek yok. Dediğiniz gibi ne çocuğum, ne de aptal, bir hastane koridorunda bir birine bitişik iki odayı bulabilirim.
Bazen Giulietta, dedi Santino müthiş bir ne şeyle, Seni dövmeyi şiddetle istiyorum, bu isteğimi gerçekleştirmeden önce buradan gitsen çok iyi olacak.
Juliet oda kapısında tereddüt etti. İçeriden sinyoranın büyük bir süratle konuştuğunu duyuyordu, kocası da her zaman yaptığı gibi arada bir lafa karışıp onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Juliet konunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bir an Santinoya yalnız gitmek istediğini söylediği için pişmanlık duydu. Kapıyı vurup, onu istemeyen, ama varlığına zorunluluk karşısında tahammül edebilen insanların bulunduğu bir odaya girmek pek kolay değildi.
Eğer Santino orada durmuş hala kendisini seyrediyorsa, gururunu yenecek ve ondan kendi siyle birlikte gelmesini isteyecekti. Ona doğru döndü ve durakladı, kelimeler dudaklarında asılı kaldı. Santinonun onu seyrettiği falan yoktu. Hatta onun bulunduğu tarafa bakmamıştı bile. Sakin ve kararlı bir şekilde Janinanın odasına doğru yürüyordu, Juliet inanamayarak ona baktı. Santino, Janın kapısını açtı ve içeri girdi.
Kapı kapandı ve Juliet uzun ve boş koridorda yapayalnız kaldı.

O akşam, oteldeki lüks dairesine bakarken Juliet, Santino kadar çok paraya sahip olmanın nasıl da etkili olabildiğini düşündü, turizmin en yoğun olduğu sezonda, kentteki en iyi otellerden birinde ailesi için birkaç daire bulmakta hiç güçlük çekmemişti.
İçi her türden içkiyle dolu buzdolabından, yatağın yanındaki içinde uzun saplı kırmızı güller duran büyük vazoya kadar odada hiçbir şey unutulmamıştı. Güllerin mis gibi kokusunu içi ne çekerken, Otel idaresinin nezaketi, diye düşündü, ama yanılmıştı. Güllerin birinin sapına iliştirilmiş küçük, beyaz bir kartta tek bir kelime yazıyordu. Santino.
Juliet aniden doğruldu, imzaya bir göz attı. Gülleri de, vazoyu da kaldırıp çöpe atmayı şiddetle istedi. Ama anlamsız bir davranış olur, dedi kendi kendine, sevgili rolünü oynayan bir kıza aşkın sembolü olan çiçekleri göndermek kadar anlamsız. Yapabileceği en vakur davranış onları yok saymaktı ve eğer yatağının başucun-da durmazlarsa bu daha kolay olurdu.
Vazoyu aldı ve yatak odasına açılan küçük oturma odasına götürdü. Kanepenin yanında küçük bir sehpa vardı, çiçekleri onun üzerine, küçük kart görünmeyecek şekilde koydu.
Kapının tıkırdatıldığını duyduğunda öylesine sıçradı ki vazoya çarptı ve birkaç damla su sehpanın mermeri üzerine döküldü.
Oh, Allah kahretsin. Suyu mendiliyle silme ye çalıştı, sonra hatırlayıp, Avanti. diye seslendi, sonra da Keşke bunu yapmasaydım, diye düşündü, çünkü gelen büyük bir olasılıkla Santinoydu.
Ama kapıyı açtığında içeri giren o değil, sinyora oldu. Gri dantelden çok güzel bir elbise giymişti, boynunda ve bileklerinde elmaslar ışıldıyordu. Juliet şaşırmış gibi ona baktı. Marionun odasına yaptığı kısa ziyaret sırasında, sinyoranın ona karşı tavrı uzak ve soğuktu, o nedenle de Juliet kesinlikle onu beklemiyordu.
Otur Giulietta. Sinyora kanepeyi işaret ediyordu. Konuşacağız.
Juliet oturuncaya kadar bekledi, sonra kendisi de yanına oturdu, keskin bakışlarını genç kadının solgun, gerilmiş yüzüne dikmişti. Bir iki dakika sonra Juliet onun dikkatli bakışlarından sıkılıp, Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var sinyora? diye sordu.
Sinyora başını salladı. Pek çok şey. Santinom la evlenecek olan kızla konuşmak istemem garip mi sence?
Sen benim gelinim olacaksın. Bu durumda da karşılıklı konuşmamızdan daha doğal bir şey olamaz. Ayrıca da bugün seni inceledim, büyük bir dikkatle.
Fark ettim, dedi Juliet.
Sence bu da mı garip?
Hayır... değil tabii... yani pek sayılmaz. Juliet kucağında kenetlediği ellerine baktı, Santinonun zümrüdü, yeşil bir alev gibi pırıldıyordu. Sanırım, bu şartlar altında beni dikkatle incelemeniz doğaldır. Dudaklarını ıslattı. Hoş... hoşlanmadığınızı biliyorum, ama...
Hoşlanması gereken ben değilim, Santino. Çok güzelsin. Ama gerçeği söylemek gerekirse o, öteki kız, yani kardeşin kadar değil, ama şimdi ondan söz etmeyeceğiz. Yakında İngiltereye dönüyor mu?
Pek değil. Juliet boğazını bir şeyin sıktığını hissediyordu. O... o da bizimle bir süre için şatoya geliyor, şaperon olarak.
Şaperon olarak mı? Sinyora güldü. Santino bunu şimdi akıl etti, ama artık çok geç.
Hayır, geç değil, dedi Juliet telaşla. İnanın bana sinyora, İngilterede hiç kimse bir genç kızla bazı fedakarlıklarda bulunduğu için evlenmiyor artık. Yani onun için değil... yani Santino... demek istiyorum ki aramızda hiçbir şey geçmedi bizim.

Sinyora omuz silkti. Önemli değil. Burası da İngiltere değil, İtalya. Biz kızlarımızı koruruz. Baban, senin şerefine leke süren erkekten intikam almak istemeyecek kadar az mı seviyor seni?
Babam yıllarca önce öldü, dedi Juliet sakin bir şekilde. Kabul etmek zorundayım ki, annem gerçekten çok üzülürdü, ama bilmesi için hiçbir neden yok.
Sinyora ona baktı. Annen bilmiyor mu? dedi. Evlenme konusunda ondan izin istemedin mi?
Evet, tabii. Julietin iyice kafası karışmıştı Yalnızca gerçekten evleneceğimiz pek kesin değil de
Sinyora kararlı bir tavırla başını salladı. Kesin. Santinom onurlu bir erkektir, sözünü tutar. Yüzü gölgelendi. Korkarım ki Mariom için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ama, küçük Francesca onun için en uygunu. Tekrar başını salladı ve Julietin hiç beklemediği bir hareket yapıp onun elini tuttu. Şimdi aşağıya yemeğe ineceğiz. Bizimle gelir misin?
Juliet alt dudağını ısırdı. Teşekkür ederim, ama hayır sinyora. Başım ağrıyor, belki odaya biraz çorba getirtsem daha iyi olacak.
Çorba mı? Yaşlı kadın yüzünü astı. Seni güçlendirecek şeyler yemelisin, Santinom için pek çok çocuk doğuracaksın. Julieti dikkatle inceledi. Rengin de çok soluk, iyi yemeli ve kırmızı şarap içmelisin. Bir an durakladı, Julietin davranışında bir değişiklik olmadığını görünce ayağa kalktı ve hafifçe içini çekti. İleride yine konuşuruz.
Yine Julieti şaşırtacak bir şey yaptı, elini uzatıp yanağını okşadı, sonra da kapıya doğru yürüdü.
O gittikten sonra Juliet bir süre hareketsiz kaldı, gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Hiç beklemediğim bu nazik jest yüzünden ağlamak ihtiyacını duyuyorum, dedi kendini inandırmak istercesine, yoksa yapayalnız olduğum için değil.
Ayağa kalktı ve yatak odasına geçti, başucundaki komodin, Santinonun çiçekleri olmayınca nasıl da bomboş kalmıştı. Muhtemelen Annunziatanın kendisi için hazırladığı küçük bir deri çanta bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Açtı, içinden bir gecelik ve tuvalet malzemelerini çıkardı. Bir duş almaya ve saçlarını yıkamaya karar verdi. Sonra da oda servisini arar ve çorba isterdi.
Sinyoraya sözünü ettiği baş ağrısı yalnızca bir bahane değildi. Gerçekten de kafa derisinde müthiş bir gerginlik duyuyordu, sıcak su çok iyi geldi.
Beyaz, dantel geceliği ıslak vücuduna giydi, üzerine incecik sabahlığını aldı ve kuşağını bağladı. Saçma bir havlu sarıp telefona gitti ve alıcıyı kaldırdı, karşı taraftan gelen ses son derece nazikti, Juliet istediklerini söyledi ve tepsisinin derhal gönderileceği söylendi.
Oda kapısının vurulduğunu duyduğunda siparişinin ne kadar çabuk geldiğine şaşırmaktan kendini alamadı. Bir yandan saçlarını kurulayarak gitti ve kapıyı açtı.
Ama kapıdaki güler yüzlü bir garson değildi. Santinoydu. Julietin omuzlarına dökülen ıslak saçlarına bakıp hafifçe kaşlarını kaldırdı ve içeri girdi.
Sanırım bu sahneyi bir kez daha yaşadık, dedi alayla. Yalnız bir tek şey eksik. Küçük sehpanın yanına gidip güllerden birini sapından kopardı ve sabahlığın açık yakasından, iki göğsünün arasına taktı. Hatırladın mı? diye sordu.
Çok haklısın. Hatırladım, dedi Juliet öfkeyle. Gülü halının üzerine fırlatıp attı. Anlamsız jestler yapmasan da olur. Eğer hafıza oyunu oynuyorsan, sen de bana dokunmamaya söz verdiğini hatırlamalısın. Annen bana, senin onurlu bir erkek olduğunu, sözünde durduğunu söyledi. Gerçi buraya zorla girmeni onurlu bir insana pek yakıştıramıyorum ama...

Bitti mi? diye Santino sözünü kesti. Sesi öfkeden buz gibi olmuş ve yanık teninin altında rengi iyice solmuştu. İlk önce bir konuda anlaşalım. Buraya zorla girmedim. Kapıyı vurdum ve sen de bana kapıyı açtın, tamam mı?
Oda servisinden geldiler sanmıştım. Bir hata yaptım; hemen gidersen sevineceğim.
Santino gözlerini kıstı. İşim bittiğinde gideceğim Giulietta. Buraya sana şunları vermeye geldim. İçinde ilaçlar olan küçük bir şişe uzattı. Annem gönderdi. Uydurma baş ağrısı için.
Uydurma değil. Başım gerçekten de ağrıyor.
Eğer bana kalırsa, yalnızca başın değil, pek çok yerin ağrıyor, dedi çok yumuşak bir sesle. Aşağıda, lokantadaki aile yemeğimize katılman için annemin yaptığı daveti reddetmeye nasıl cesaret edebilirsin? Biliyorsun, nişanlım rolünü oynadığın sürece nazik davranmak zorundasın.
Kendimi şimdi olduğundan daha fazla ikiyüzlü hissetmek istemiyorum, dedi Juliet bitkin bir tavırla. Uzanıp ilaç şişesini aldı.
Peki, bir akşam yemeği toplantısı o kadar büyük bir fedakarlık mı olacaktı?
Juliet omuz silkti. Bir gün içinde benden beklenebilecek bütün fedakarlıkları yaptım, dedi. Şatoya dönmeyi kabul ettim, eğer hatırlarsan, bunu hiç düşünmüyordum.
Hayır, dedi Santino dişlerinin arasından. Ve sanırım bunu da hiç düşünmüyorsundur.
Uzandı ve onu sert bir şekilde kendine çekti. Julietin elindeki şişe halının üzerine düştü.
Santino, diye fısıldamayı başarabildi. Ama Santinonun istekli dudakları bütün direnme gücünü yok etti. Santino dudaklarını dudaklarından ayırmadan onu kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.
Hayır, Juliet çılgınca bir çabayla dudaklarını kurtarmıştı. Onda hissettiği kararlılıktan korkmuş, yumruklarıyla onun göğsüne vuruyordu. Hayır Santino, bırak beni.
Bu bir zevk olacak, dedi Santino alaylı bir sesle ve onu yatağa bıraktı, kendisi de yanına yattı, Juliet ondan uzaklaşmaya çabaladıkça tek koluyla onu hareketsiz hale getirebiliyordu.
Bir tek fedakarlık daha cara, diye fısıldadı kulağına. Küstahça sabahlığı sıyırdı ve geceliğin askılarından birini sıyırıp yumuşacık kıvrımlı omuzunu ve pembe uçlu göğsünü ortaya çıkardı.
Belissima. (1) diye fısıldadı Santino. Aç dudakları öylesine yumuşak, öylesine heyecanlandırıcıydı ki, Juliet, onun tecrübeli okşayışlarıyla duyguları ayaklanan ilk kadının kendisi olmadığını neredeyse unutmak üzereydi. Nere deyse... ama birdenbire nereden geldiğini anlayamadığı bir güçle onu kendinden uzaklaştırdı ve yataktan kayıp döşemeye indi. İçinden gelen bir ses ondan uzaklaşmasını, kaçmasını söylüyordu, banyoya gidip kapıyı içerden kilitleyebilirdi, ama titreyen bacaklarının onu oraya kadar taşıyamayacağını biliyordu. Bütün yapabildiği, orada, onun ayakları dibinde diz çöküp, Hayır Santino, lütfen, hayır, diye yalvarmaktı, daha önce bastırdığı gözyaşları bembeyaz yüzünden aşağı süzülmeye başlamıştı. Onun dişlerinin arasında bir şey söylediğini duydu, sanki küfrediyor gibiydi. Aynı ayda dış kapı şiddetle vuruldu.
Bir duraklama oldu, sonra Santino süratle yataktan atladı ve odadan çıktı. Juliet bir iki konuşma sesi ve sonra da tekerlekli bir tepsinin çekilişini duydu. Sonra da garsonun gittiğini ve Santinonun geri dönen ayak seslerini duydu. Kaçmaya ya da gizlenmeye gücü yoktu. Başını yatağın kenarına dayadı ve bitkin bir şekilde olacakları beklemeye başladı.
Santino kapıda durakladı, bakışları dalgındı, sanki bir yabancı gibiydi.

Sonsuzluk kadar uzayan bir duraksamadan sonra, Sanırım özür dilemem gerekiyor, dedi. Kendimi mazur gösterebilmek için söyleyebileceğim tek şey şu Giulietta, beni çok öfkelendirmiştin. Ama korkmana gerek yok, bir daha tekrarlanmayacak. Hadi şimdi gel ve çorbanı iç, soğumasın.
Yanına geldi, onu ayağa kaldırdı, oturma odasına götürüp tekerlekli tepsinin önünde durduğu kanepeye oturttu, beyaz bir keten peçeteyi açıp önüne koydu, nefis bir Çin porseleni kase içinde duran çorbayı tabağına servis yaptı. Şimdi gitmem gerekiyor, dedi. Yatmaya gelirken seni yoklamasını söyleyeyim mi anneme?
Juliet hiçbir şey söylemeksizin başını iki yana salladı. Normal bir şekilde konuşabileceğine inanmıyordu.
Peki, dedi Santino. Buona sera, Giuliet ta.
Bir an bekledi, Juliet cevap vermeyince kapı ya doğru yürüdü ve arkasına bakmaksızın çıkıp gitti.
Juliet, bir süre önündeki çorba tabağına bakarak hareketsiz bir şekilde oturdu. Çorba soğuduktan çok sonra ayağa kalktı ve yatak odasına geçti. Sabahlığını çıkarıp yatağa uzandı, çok üşüyor, kendini çok yorgun hissediyor ve uyuyamayacağını biliyordu.
Orada uzanıp yakındaki bir çan kulesinden saatleri sayarken oturma odasından Santinonun güllerinin nefis kokusu geliyordu.
FİNALLL
SEKİZİNCİ BÖLÜM
Hayatım, diye yazıyordu annesi, Tatilini bu kadar uzatabildiğin için çok memnunum. İtalyanın pek çok yerini görmüş olacaksın. Seni gitmeye ikna ettiğim için şimdi memnun değil misin? Ve Janın seninle beraber olmak için izin alabilmesi ne kadar güzel olmuş. Arkadaşlarının ikinizi birden davet etmesi de büyük nezaket.
Janla ilgili haberler de gerçekten heyecanlandırdı, diye devam ediyordu mektup. Di Lorenzoda çok başarılı ve hayatından memnundu ama artık bir değişiklik yapması gerektiğini anlıyorum. Bir film çevirme ihtimali olması ne kadar harika.
Juliet geri kalanını okumadan mektubu tekrar zarfına koydu, yatak odasının açık pencere sinden dışarıyı seyretmeye başladı. Demek ki Janın son yalanı bu, diye düşündü acı acı. Keşke doğru olsaydı, ya da doğruya yakın. Oysa doğru olan Janın şu anda işsiz olduğuydu. Di Lorenzodan resmen ayrılmıştı, pek çok moda evine mektup yazıp çalışmak istediğini bildirmiş, işe başlayabileceği tarih olarak da doğumdan iki ay sonrasını vermişti. Ama hiçbiri en küçük bir ilgi göstermemiş, nazikçe yazılmış her red cevabından sonra Janın morali biraz daha bozulmuştu.
Juliet kabul etmek zorundaydı ki, sonraları kendini toparlamıştı ve hayatından memnun görünüyordu, ama gelecekle ilgili hiçbir iş teklifi, hele hele bir film şirketinden teklif kesinlikle yoktu. Juliet içini çekti, Jan şaşaalı hayatı seviyordu ve birisinin himayesinde sakin bir yaşam geçirmeye hiç niyeti yoktu.
Aşağı yukarı bir aydır şatodalardı ve Juliet yakında İngiltereye dönmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu süre hiç de hayatının en mutlu dönemi olmamıştı. Hatta bundan daha mutsuz olduğu bir başka zamanı hatırlamıyordu. Dış görünüşte her şey iyi gitmişti.
Şatoya döndükten sonra Vittoria Leontana iki kez ziyaretlerine geldi. Gülümsüyor ve Jana sevgi gösteriyordu, hatta Juliete bile İngilizce bir iki nezaket cümlesi söyledi, ama neler olup bittiğini görmeye geldiği kesindi. Jan onun faz-.a soru sormasını ustaca önlediği için Juliet

müteşekkirdi. Kontesin, Santino ve Janm birlikte olduklarını yazan gazeteleri okuduğu kesindi ve onun yalnızca bir gazeteci halası olduğuna, iki kız kardeşin birbirine karıştırıldığına pek inanamamıştı. Ama sonunda merakını tatmin edememiş olarak gitmek zorunda kaldı, pahalı ara bası uzaklaştığında, Juliet adeta bir rahatlama duyduğunu hissetti. Zaman zaman, dört hafta önce kliniğin merdivenlerinde bekleyen gazetecilerden kontesin sorumlu olup olmadığını merak etmişti. Flaşlar yüzünde patlayınca şaşırmış ve arkasını dön meye çalışmıştı, oysa Jan, Santinonun koluna asılmış vaziyette cesur ve kendinden emin bir şekilde gülümsemişti kameralara.

Juliet böyle bir olayın Santinoyıı öfkelendireceğini sanmıştı, halbuki Santino büyük bir sa kinlik ve sabırla, sorulan soruları cevaplandırmıştı.

Roccaforteye giderlerken Jan, yolculuğu rahat geçirmesi için verilen ilaçların etkisiyle uyuyakalmış. Juliet de Santinoya gazetecilerin neler sorduklarını sormak cesaretini göstermişti.

Santino omuz silkmiş, Soruların çoğu la bella Janina hakkındaydı, demişti. Ne kadar yaralanmış? Mankenlik mesleğine ne zaman dönebilecekmiş? Ve buna benzer bir yığın soru... Tabii ki senin hakkında da sordular.

Anlıyorum. Juliet kucağında kenetlediği ellerine baktı. Onlara ni... nişanlandığımızı söy... söyledin mi?

Tabii, dedi Santino sabırsızlıkla. Herkese söylediğimiz hikayeyi aynen onlara da söyledim. Başka ne bekliyordun ki?

Juliet içini çekmiş, Sanırım bunu, demişti alçak sesle. Keşke... keşke o kadar çok insan öğrenmeseydi. Bu herşeyi güçleştirecek, yani... ileride... Cümleyi nasıl bitireceğini bilemeyip susmuştu.

Bu komedinin bitmesine karar verdiğimiz zaman demek istiyorsun galiba, demişti Santino sert bir sesle. O konuda endişelenme cara. Terk edenin sen olduğunu herkese duyuracağım, eğer korktuğun buysa.

Hayır, değil, diye fısıldamıştı Juliet. Endişelendiğim bir tek konu var, haberin İngiliz gazetelerine de geçmesi ve annemin görmesi.

Hmm. Santino bir süre sessiz kalmıştı. Belki de annene kendin yazıp nişanlandığımızı bildirsen daha iyi olur.

Hayır. O durumda her şeyi anlatmam gerekir. Ona nişanlandığımı ve evleneceğimi söyleyemem, çok etkilenir ve heyecanlanır. Onu böyle aldatmak haksızlık olur. Ayrıca da seninle tanışmak isteyecektir. Yok, olmaz, ona yazmak birçok karışıklık doğurur.

öyleyse İngiliz gazetelerinin senin aşk öykünü ilginç bulmamalarını dileyelim, demişti Santino ve arkasına yaslanıp artık konuşmamıştı.

Şimdi, geçici de olsa; bir anlaşma içindeydiler, aralarında görünmeyen bir engel vardı. Santinonun davranışı soğuk ve nazikti. Juliet böylesinin daha iyi, daha kolay olduğunu söylüyordu kendi kendine, ama yine de buna kendini inandıramıyordu. Onun kendisinden uzak durması bu beraberliğin sonunu ne kolaylaştırabilecek, ne de dayanılır hale getirebilecekti. Juliet kapıldığı duygu fırtınası içinde günden güne kahroluyordu.

Pencereden plaja baktı. Uzaktan sahildeki şemsiyenin altında Janın siluetini seçebiliyordu. Daha dikkatli bakarsa Santinoyu da göreceğin den hiç kuşkusu yoktu, ama sevdiği adamla kızkardeşi arasında daha önce hissettiği yakınlaşmayı bir de gözleriyle görmeye hiç de istekli değildi.

Başlangıçta ilişkinin tek yanlı olduğunu, Janın Santinoyu baştan çıkarmaya çalıştığını düşünmüştü. Hiçbir şey, —özellikle onun ablasına ait olduğu gerçeği— hatta ilk teşebbüslerine aldığı soğuk, alaylı karşılıklar Janı yıldıracak gibi görünmüyordu. Ve sonunda inatçılığının karşılığını da görmüştü. Jan her zaman çok güzeldi, ama şimdi hamileliğin etkisiyle olsa gerek, yüzüne yepyeni bir yumuşaklık ve pırıltı gelmişti. Göğüsleri irileşmiş, ama henüz vücudu pek değişmemişti ve her gün güneş banyosu yaptığından cildi tatlı bir bal rengine dönmüştü, bu da ona çok yakışıyordu, öyle çok yakışıyordu ki, Santino gibi bir erkeğin bunu fark etmemesi olanaksızdı.
Başlangıçta güneş banyolarına Juliet de katılıyordu, ama gitgide onların çok dışında kaldığını hissetmeye başlamıştı. Önce bunun kasıtlı olduğunu düşünmemişti. Her şey bir yana, Jan ve Santinonun pek çok ortak tanıdıkları vardı, aynı dünyanın insanıydılar, ortak konuları olması da çok doğaldı. Ama Juliet bu denli dışarı da bırakılmayı da beklememişti, önceleri Janın sık sık İtalyanca konuşmasından da pek rahatsız olmuyordu, Jan havai bir tavırla ona dönüp, Bir espriydi canım, ama İngilizceye çevrildiğinde hiç de komik gelmiyor insana, diye bir açıklamada bulunuyordu. Juliet bunu da kabullenebilmişti. Kabul edemediği, ilişkilerinin gitgide yakınlaşmasıydı. Jan yemek saatlerinde Santino nun yanına oturuyor, alçak sesle bir şeyler anlatıyordu. İngilizce konuşsa bile, Juliet konuların o kadar dışındaydı ki, duydukları Çince gibi geliyordu. Bütün bunlar çok ustaca yapılıyordu tabii, Jan arada bir onun varlığını hatırlamış gibi pişmanlıkla dönüyor ve Hayatım, sen de katıl sana bize, bu muhteşem nişanlını tekelim altına almama izin verme, türünden bir şeyler söylüyordur
Ne olursa olsun, diye düşünüyordu Juliet, Jan bunu kasıtlı olarak, büyük bir soğukkanlılıkla ve çok inceden inceye hesaplayarak yapıyor. Aralarındaki nişanlılığın gerçek olmayışı Janın davranışlarını hiçbir şekilde mazur gösteremezdi. Janın bildiği, Juliet ve Santinonun birbirlerine aşık olduklarıydı ve bunu bozabilmek için elinden geleni yapıyordu, Zaman zaman Juliet amacının ne olabileceğini çok merak etmişti. Santinonun kendisiyle evlenebileceğini umuyor olamazdı, ama aralarında bir fiziksel çekim olduğu kesindi.
Ama Juliet kız kardeşinin kışkırtıcı davetleri ne Santinonun göstereceği tepki konusunda oldukça yanılmıştı. Santinonun bu davranışları küçümseyerek ve hakaret dolu bir tavırla görmezden geleceğini sanmıştı, oysa görünüşe göre hiç de öyle değildi. Belki eğleniyor olabilirdi, ama hiç de cesaret kırıcı değildi ve Juliet ister istemez, eğer ben olmasaydım çoktan birbirlerinin kollarına atılmışlardı, diye düşünmeye başlamıştı.
Şatodan hemen ayrılmayı çok istiyordu, ama bunu engelleyen bazı sorunlar da vardı. Hala Santinonun ilk gece, Romadaki daireden getirdiği giysilerle idare ediyordu. Çantası, pasaportu, parası, giysilerinin geri kalanı Romadaki dairedeydi. Ve maalesef Santinonun getirdiği giysilerden büyük çoğunluğu Jana aitti. Birkaç kez bu konuyu Santinoya açmaya çalışmış, ama o sabırsız bir hareketle kendisini dinlememişti bile.
Roccaforte bir balıkçı köyü, demişti soğuk bir şekilde. Modaya uygun giyinmen gerekmiyor.
Juliet hala elinde tuttuğu, annesinden gelen mektup zarfına baktı ve tanıdık el yazısı birden bire gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Ben oraya aitim, dedi kendi kendine. Böyle bir yaşamla, bu insanlarla başa çıkamam.
Hayır, yapılacak başka bir şey yoktu. Santino ile konuşmalı, dönüşü için bir gün saptamalıydı. Her şey bir yana, sonbahar dönemi çok yakında başlayacaktı ve Juliet yine sınıfında olmak istiyordu.

Santino ile konuşmak için uygun bir zaman yakalamak da ayrı bir sorundu. Hiçbir zaman Santinonun ertesi gün şatoda olup olmayacağını bilemiyordu. Olsa bile Jan her zaman onun yanında oluyor ve Julietin yalnız kalıp konuşabilme umudu gitgide azalıyordu.
Yolu geçip onlara doğru yürürken kendini son derece mutsuz hissediyordu. Geldiğini gördüklerini biliyordu ve istenmediğini bilmek müthiş bir rahatsızlık veriyordu. Onlara yaklaştığında Santino tek dirseği üzerinde doğruldu ve yüzü sabırsız bir ifade aldı. Jan yalnızca Santinoya sakladığı o cilveli sesiyle konuşuyor ve arada bir gülüyordu. Juliet yaklaştığında konuşmasını kesti ve ona gülümsedi.
Merhaba tatlım. Bize katılmaya mı karar verdin? Ne kadar güzel. Ben de görevlerini bilen bir evlat gibi annemin mektubuna cevap yazdığını sanmıştım.
Juliet kendini gülümsemeye zorladı. Düşünemediğin küçük bir nokta var, dedi soğuk bir sesle. Belki de mektup yerine kendim gidebilirim.
Santinoya bakmıyordu, gözlerini Jana dikmişti, gitme sözünü duyunca Janın gözlerinde pırıltılar fark etti. Santinonun bir şeyler söyleyeceğini ummuştu, ama o sessiz kalmayı tercih etti, ya da onun için hiç önemli değildi. Hafifçe içini çekti. Santinonun davranışı işini güçleştiriyordu. Kendini zorlayıp ona döndü. Gömleğini çıkarmıştı, daracık blucin adaleli bacaklarına yapışmış gibiydi. Koyu renk güneş gözlükleri bakışlarını gizliyordu, ama Juliet, araya girmesinden, Santinonun rahatsız olduğunu çok iyi biliyordu.
Juliet içinde bir öfkenin yükselmekte olduğunu hissetti. Böyle davranmaya nasıl cesaret edebiliyordu? Bu sahte nişanlılığı kabul etmeye kendini o zorlamıştı. Ona bakıp gülümsemeye çalıştı.
Seninle biraz yalnız konuşabilir miyiz... sevgilim? Son kelimeyi söylemekte büyük güçlük çekmiş ve dudakları kupkuru olmuştu Son günlerde hiç görüşemiyoruz da.
Bir an Santino tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. Kusura bakmazsın, değil mi Janina?
Tabii. Jan arkasına yaslandı, gülümsüyordu. -Arkadaşlığından çok hoşlanıyorum ama bencil olmamalıyım. Senin Juliete ait olduğunu unutmamam gerekiyor.
Santino, Juliete baktı. Benim de, dedi yavaş sesle. Kumsalda dolaşmak seni memnun eder mi mia? Yoksa şatoya dönmeyi mi tercih ediyorsun?
Plajda dolaşmak yeter, dedi Juliet, üzüntüsünü sesinden belli etmemeye çalışıyordu. Faz... fazla vaktini almayacağım.
Onun yanında yürümeye başladı, Janın kendilerini seyrettiğini biliyordu.
Onun duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında Santino, Sonunda beni aradın, dedi soğuk bir sesle. Sanırım bundan onur duymam gerekiyor. Benimle beraber olmak için duyduğun bu ani isteğin nedenini öğrenebilir miyim?
Bir hanımın beraberliğinden hiç de yoksun olmadığına göre, şikayet etmeye pek hakkın yok.
Yoo, hayır, şikayet edemem ve etmiyorum, inan bana. Aldatılmış nişanlı rolünde misin şu anda, kız kardeşine çok fazla zaman ayırdığım için şikayet etmeye mi geldin?
Juliet başını önüne eğdi, saçları yüzünü örtüyor ve yüz ifadesini ondan saklıyordu. Onun sözlerinin verdiği gerçek ıstırabın yüzünde yansımasından korkmuştu.
Bu oyunu bu kadar ileriye götürmemiz gerektiğini sanmıyorum, dedi. Sen serbest bir insansın ve ben... ben de burada kalmamın artık hiç kimseye bir yararı olmadığını düşünüyorum.
Anlaşmamıza göre, Mario ve Francesca evlenene kadar benim nişanlım olarak kalacaktın, dedi Santino sertçe.

öyle miydi? diye omuz silkti Juliet. Gerçekten hatırlamıyorum. Ama eğer bu işi devam ettirmekte ısrar ediyorsan uzaktan bir nişanlılıkla yetinmek zorunda kalacaksın. Ben işime dönmek zorundayım. Eğer hatırlıyorsan öğretmen olduğumu söylemiştim ve İngilterede de yeni ders yılı sekiz on güne kadar başlıyor.
Ama düğün. Marionun düğününe katılmak için geleceksin, değil mi?
Sanmıyorum, diye başını salladı Juliet.
Ama annem senin orada bulunmanı isteyecektir.
Nedenini anlayamıyorum, dedi Juliet bitkin bir tavırla. Tam aksine, bence, İngiltereye döndüğümü öğrendiğinde sevinecektir. Ayrıca da ben gittikten sonra herkese nişanın sona erdiğini söylemen daha kolay olur. Mesela onlara, benim İtalyada yaşayamayacağıma karar verdiğimi söyleyebilirsin. teşekkürler, dedi Santino buz gibi bir sesle. Meraklıları tatmin edecek bir hikaye hazırlamayı kendim başarabilirim sanırım. Elini uzattı ve onun kolunu tuttu, öylesine sıkmıştı ki Juliet acıyla bağırmaktan kendini alamadı. Her şey henüz sona ermiş değil. Şu anda güneşli bir kumsalda el ele dolaşan mutlu aşıklarız. Lütfen söyle, aniden geri dönmek istemenin tek nedeni öğrencilerin mi?
Tamamiyle değil, dedi Juliet yavaşça. Çok fazla şey söylemekten korkuyordu, ama suskun kalması da bazı şeyleri açıklayabilirdi. Başka nedenler de var.
Ve ben bu nedenleri biliyor muyum? Aniden onu tuttu ve kendine çevirdi, kollarını beline doladı. Uzaktan bakan birisine bu sahne iki aşığın rasgele kucaklaşması gibi görünebilirdi. Ama Juliet vücudunu saran bu kolların bir mengene gibi olduğunu hissediyor ve kendisine bakan bu yüzde en küçük bir yumuşaklık olmadığını bili yordu. Santinonun bakışları içine işliyor, sanki ruhunu okuyordu. Juliet bir an ondan hiçbir düşüncesini, hiçbir heyecanını saklayamadığını sandı ve bundan utandı.
Biliyor olabilirsin, dedi. Ne söylememi istiyor ki? diye düşündü acı acı. Onu sevdiğimi itiraf etmemi, ayaklarına kapanmamı ve yalvarmamı mı?
Kız kardeşin haklıymış, dedi Santino yumuşak bir sesle. Julietin kafası karışmıştı, yoksa Jan sırrını keşfetmiş ve sık sık gülüştükleri o samimi konuşmalarının birinde ona söylemiş miydi? Zavallı küçük Julie. Janın neler söylemiş olabileceğini tahmin ediyordu. Sana korkunç derecede aşık oldu.
Çok mükemmel ve itaatkar bir eş olacak. Ve o zaman Santinonun şüpheleri kesinleşmiş olmalıydı. Şu anda dikkatle kendisini inceliyordu. Juliet, Evet demek istiyordu ona, evet, ama bu bir şeyi değiştirmez. Bırak gideyim. Ama bu kelimeler bir türlü çıkmadı dudaklarından. Dalgaların yumuşak seslerini, uzaktan uzağa gülüşen çocuk seslerini duyuyordu, sanki bunlarla büyülenmiş gibiydi. Santinonun, Bana söylemediğini mi sanmıştın? diyen sesini duydu.
Onun bildiğinin bile farkında değildim, dedi ve durakladı, bu tam bir itiraftı. Elleriyle garip, anlamsız bir hareket yaptı. Üzgünüm, ama gerçekten önemli değil. Yalnızca bırak gideyim...
Santino ondan uzaklaştı. Juliet bir an sözlerini yanlış yorumladığını sandı, ama o sert bir sesle konuştu.
Gitmene çoktan izin vermiştim. Farkına varmadın mı?
öyleyse daha fazla zaman kaybetmeyelim, dedi Juliet soğuk bir şekilde. Yalnız bir sorun var. Pasaportum, param ve giysilerim hala Jan in dairesinde. Onları almak istiyorum.
Santino sabırsız bir hareket yaptı. Hiç gerek yok. Ben alırım. Yarın Romaya gitmem gerekiyor, gelirken de sana eşyalarını getiririm. Tekrar Juliete baktı, Juliet o koyu renk güneş

gözlüklerinin ardında onun gözlerini göremediği için memnundu. Eğer... eğer istediğinin bu olduğuna eminsen...
Çok eminim, dedi Juliet ve gülümsemeyi de başarabildi.
Onun sanki bir şey söyleyecekmiş gibi soluk aldığını, sonra durakladığını hissetti. Biran Santino hareketsiz kaldı, sonra hafifçe omuz silkti. Öyleyse konuşulacak başka bir şey yok. Döndü ve Janın yattığı yere doğru yürümeye başladı. Juliet, Janın yüzüstü döndüğünü ve bikinisinin üzerini çözdüğünü görebiliyordu. Santino yanına uzandı ve parmağıyla sırtının ortasından aşağı doğru bir çizgi çizdi. Juliet Janın hafifçe gülerek itiraz ettiğini duydu. Kıskanıyordu,, çok kıskanıyordu ve bu duygu onu yıpratıyor, adeta kemiriyordu. Hemen buradan gitmeliyim, diye düşündü. Daha fazla dayanamam.
Ama galiba daha fazlasına da katlanmak zorundaydı. Ertesi sabah kahvaltı için aşağıya indiğinde salonda Annunziatadan başka hiç kimse yoktu. Bir türlü inanmak istemiyordu ama Annunziata, sinyorun Romaya gittiğini, kız kardeşinin de onunla birlikte gittiğini söylemeye çalışıyordu.
Juliet kahvesini içti. Sanki herkesin içinde dayak yemiş gibi hissediyordu kendini. Şu durumda, Annunziatanın dile getirilmeyen, ama çok açık sevgisinin bile bir yararı yoktu. Gününü sahilde dolaşıp, Annunziatanın özenle hazırlayıp önüne koyduğu yemekleri yemeye çalışmakla geçirdi. Sonunda yol için biraz hazırlık yapmaya karar verdi. Janın giysilerini kendisininkilerden ayırdı, onun odasına götürüp dolabına astı. Acaba Jan daha ne kadar bu oda da kalır, diye düşündü. Herhalde kendisi gider gitmez Santinonun odasına taşınırdı. Romaya gidiş gelişin ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama akşam yemeğini de yalnız yemek adeta bir şok olmuştu. Yemekten sonra biraz müzik dinlemeye çalıştı, ama Santinonun çok geniş plak koleksiyonunda hiç bir şey ilgisini çekmiyordu, sonunda rasgele bir plak çekip koydu pikaba. Ama az sonra müziği dinleyemediğini, bütün dikkatini bir araba sesi duyabilmek için topladığını fark etti.
Saatine bakıp da gece yarısını geçtiğini görünce adeta gözlerine inanamadı, birdenbire o gece hiç dönmeyebilecekleri aklına geldi. Yerinden kalktı ve salonda gezinmeye başladı, her pencerenin önünde bir iki dakika duruyor, kadifemsi karanlığı seyrediyor, bu karanlığın güçlü far ışıklarıyla aydınlanmasını bekliyordu. Santinonun Romaya yapmış olduğu diğer seyahatlerini düşünüyor, ne kadar zamanda geri dönmüş olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Divanın bir köşesine oturdu ve sakin olmaya çalıştı, ama buna olanak yoktu, kulağı devamlı bir araba sesindeydi.
Yorgunluk ve mutsuzluğunun onu ne zaman uykuya sürüklediğini bilmiyordu, kendine geldiğinde gün ışımıştı ve Annunziata endişeli bir yüzle onu omuzlarından tutmuş sarsıyordu. Araba sesi var sinyorina. dedi.
Juliet fırlayıp oturdu, bütün adaleleri ağrıyordu. İlk düşüncesi kaçmak oldu. Santino ve Jan in içeri girip kendisini orada, perişan bir şekil de onları bekliyor olarak bulmaları korkunç olurdu. Ayrıca da geçirdiği rahatsız geceden dolayı, üstü başı buruşuk, saçları darmadağınıktı, kendisini o durumda hiç kimsenin görmesini istemezdi. Annunziata büyük kapının kol demirlerini çektiği sırada Juliet merdivenleri yarılamıştı, ani bir istekle döndü ve aşağıya baktı.
Ama açılan kapıdan içeriye giren, Santinonun uzun silueti değildi. Gelen sinyora idi ve üstelik yalnız da değildi. Arkasında kocası ve Julietin daha önce hiç görmediği, genç, siyah saçlı bir kız vardı. Kaçmak üzere arkasını döndü, ama çok geç kalmıştı.

Orada mısın mia figlia, (Kızım) yanıma gel, diye seslendi sinyora. Juliet isteksizce itaat etti. Sinyora onu tepeden tırnağa süzdü. Bu halin ne? diye sordu. Gözlerin kıpkırmızı, üstün başın buruşmuş. Bunun anlamı nedir?

Juliet kekeledi. Dün... dün gece divanda uyuya kalmışım.

Bu evde yatak yok mu? Peki, oğlum nerede? Divanda uyuyup kalmana niye izin veriyor?

Juliet cevap veremedi, Annunziata bir iki adım Öne çıktı ve bir şeyler anlattı. Juliet sinyoranin onu dinledikçe kaşlarının daha da çatıklığını gördü, sonunda sinyora hafif bir el işaretiyle Annunziatayı susturdu.

Demek Romada, dedi Juliete dönüp. Peki sen niçin onun yanında değilsin?

Juliet bitkin bir şekilde omuzlarını kaldırdı, bu konuşmanın özellikle bu yabancı genç kızın yanında olmasından sıkılıyor ve utanıyor, ama aynı zamanda onun oval yüzündeki şaşkın ifade den pek bir şey anlayamadığını da tahmin ediyordu.

Çünkü bana birlikte gitmeyi teklif etmedi, dedi Juliet, sonra Sinyor Perettoya dönüp gülümsemeye çalışarak kahvaltı edip etmediklerini sordu.

Sinyora sonunda yapması gereken bir şeyi hatırladı. Francesca, buraya gel, diye emretti. Seni, Santino ile evlenecek olan Giulietta ile tanıştırmak istiyorum.

Hayır. Juliet başını iki yana salladı. Bu şartlar altında bu komediye daha fazla devam edemeyeceğini hissediyordu. Biz... biz... birbirimizi mutlu edemeyeceğimize karar verdik sinyora ve ben... ben... İngiltereye dönüyorum.

Bunu anlamıyorum. Daha sonra açıklarsın, ama önce git ve şu buruşuk elbiseyi çıkar.

Hiçbir şey Julieti daha fazla sevindiremezdi. Merdivenlerden çıkarken Francescanın şaşkın bakışlarını arkasında hissediyor ve kızın niye bu denli şaşırdığını da anlayabiliyordu. Herhalde buraya gelecekteki eltisiyle tanıştırılmak üzere getirilmişti, oysa şimdi boşu boşuna gelmiş olduğunu öğreniyordu. Bir bakıma Juliet üzgündü, Francescanın tatlı bir yüzü ve yumuşacık, masum bakışları vardı ve eğer başka koşullar altında tanışmış olsalardı, iyi arkadaş olabilirlerdi.

Çabucak banyo yaptı, üzerini değişti, krem rengi bir etek ve uzun kollu gece mavisi bir gömlek giyip aşağı indi. Francesca kahve servisi yapıyordu. Sinyora, Juliete kendilerine katılmasını işaret etti. Juliet onun soru sormaya başlayacağından korkmuştu, ama sinyora neşeyle düğün hazırlıklarından söz ediyordu. Davetli listesi, töreni yürütecek olan papaz gibi ayrıntıları tartışıyorlardı. Juliet, Francescaya bir göz attı, pek belli etmek istememesine rağmen kızın sevinç ve heyecandan gözleri parlıyordu. Juliet bir insanın duyduğu sevginin yüzüne böylesine yansıyabildiğine tanık olmamıştı daha önce, neredeyse Marionun bu kızla evliliğini engelleyecekti, bunu başaramadığı için şükretti içinden. Francescanın o olayı hiçbir zaman öğrenmemesini diledi ve Jan kilometrelerce uzakta Romada olduğu için sevindi.

Kahvaltı bittiğinde, sinyora kocasına Francescaya şatoyu gezdirmesini söyledi. Juliet onun sorularından daha fazla kaçamayacağını biliyordu.

Her yeri göster, dedi sinyora onlar çıkmak üzerelerken. Giulietta ile konuşmam gerekiyor. Onların çıkmasını bekledi ve sonra Juliete döndü.

Şimdi anlat bakalım, dedi yavaşça. Şu ana kadar Santino ile evleneceğinizi düşündüm hep. Oysa şimdi kalkmış, evlenmeyeceğinizi söylüyorsun. Niçin? Artık onu sevmiyor musun?

Juliet güçlükle soluk aldı, çok iyi sakladığını sandığı sırrını galiba herkes anlamıştı, sinyoranın bu dikkatli bakışları karşısında artık inkara kalkışmanın bir yararı yoktu. Nasıl olsa inanmayacaktı.

O değil, dedi. Başını önüne eğdi. Ama görüyorsunuz, Santino benimle evlenmeyi istemiyor.
Bana anlattığı o hikayeden mi söz ediyorsun? Yani yalnızca gururunu kırdığı için sana evlenme teklif etmesi. Sinyora yüzünü buruşturdu. Ben buna inanmıyorum. Santino bugünün adamıdır, sonradan kendi kendime de düşündüm, o böyle şeylere aldırmaz. Ayrıca da, sen o öteki kızın ablasısın. Ailem sana ne borçlu? Hiçbir şey.
Julietin üzüntüyle kızardığını görüp yavaşça eline dokundu. Böyle konuşmamalıydım, oğlum bana senin ondan çok farklı olduğunu söyledi ve buna ben de inanıyorum. Peki, niçin onunla evlenmeyeceksin?
Anlamıyorsunuz. Juliet en iyi çözümün her şeyi samimiyetle açıklamak olduğunu düşündü. Biz... biz hiçbir zaman gerçekten nişanlanmadık. Bu yalnızca hazırladığımız bir hikayeydi. Yorgun bir şekilde Santinonun bu sahte nişanlılıkta niçin ısrar ettiğini anlattı.
Sinyora onu ağzı açık dinledi. Peki, niçin Santino bana bunu söylemedi? diye sordu.
Bilmiyorum. Juliet başını salladı. Bu... bu nişanın gerçek olmadığını hiç kimseye söylemememi istemişti. Ve ben de şu ana kadar söylemedim. Ama yarın gidiyorum ve sanırım artık bir şey fark etmez.
Sinyora kaşlarını çatmış oturuyordu. Ve Santino, Romada ötekiyle, kız kardeşinle mi beraber? Ve ben de akıllı bir oğlum olduğunu sanıyorum ha?
Santinoyu suçlamayın, dedi Juliet güçlükle. Olayların böyle gelişmesini o istemedi.
Onun ne istediğini kim bilebilir ki? dedi sin yora zehir gibi bir sesle. Kendisinin bile bildiğinden kuşku duyarım. Bir an Juliete baktı ve yüz ifadesi yumuşadı. Ama sen oğlumu seviyorsun, dedi yumuşak bir sesle. Çözümü de çok basit. Burada kal ve evlen onunla. Ötekine, yani kardeşine de çekip gitmesini söyle.
Juliet ağlamak ihtiyacı duyuyordu, ama isteksizce gülümsedi.
Ben... ben bunu yapamam sinyora. Hem Santino beni istemiyor. Beni Jan sandığı zaman istemişti, ama gerçeği öğrendiğinde her şey değişti. Ben... ben buradan gitmeliyim. Bu her şeyi kolaylaştıracak.
Peki, bu senin için de kolay olacak mı? Sinyora, Juliete uzun uzun baktı ve başını iki yana salladı. Bunu yapma piccina. (Yavrum) dedi yumuşak bir sesle. Kal ve mücadele et.
Juliet içini çekti. Mücadele edeceğim hiçbir şey yok Sinyora. Gitmem daha iyi olacak, inanın bana.
Bütün gün Santinonun dönmesini beklediler ve sonunda sinyora, Messina yakınlarındaki Francescanın teyzesi ve ailesiyle birlikte kaldıkları villaya dönmek konusunda kocasının ısrarlarını kabul etti. Ama giderken geri döneceğini de söyledi ve bunu öyle bir tonda söylemişti ki Juliet neredeyse Santino adına korktu.
Juliet akşam yemeğini yemiş, salonda tek başına otururken arabanın sesini duydu. İlk anda kaçmak istedi, ama yumruklarını sıktı ve oturdu.
İlk önce Jan girdi içeri. Gülüyordu ve bu gülüşte bir zafer ifadesi vardı. Ablasını gördü. Hayatım, dedi. Ne tatlısın. Bir azize gibi tek başına oturmuş bekliyorsun. Salonu geçti divanın öbür ucuna oturdu, arkasına yaslanıp kollarını başının altında kavuşturdu. Çok güzel bir seyahatti, diye mırıldandı. Dudaklarının köşesinde alaycı bir gülümseme vardı.
Juliet güçlükle konuşabildi. Senin de gideceğini bilmiyordum.
Janın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Santino çok ısrar etti tatlım. Samimi olarak gerekirse ve biliyorum ki böyle konuşmama gücenmeyeceksin, sanırım sizin şu nişanlılığınız ona oldukça sıkıcı geliyor. Herhalde nişanlandığınız anda bu fikir çok çekici görünmüştü, o

anın heyecanına kapılmış olsa gerek, ama aynı heyecanın onu evliliğe götüreceğini hiç sanmıyorum. Durdu, Juliet hiçbir şey söylemedi, bir iki saniye sonra Jan devam etti. Tek bir şey daha hayatım. Ben olsam kendimi o kadar küçük düşürmezdim, plajdaki o sahne, gelmek istemediğini bile bile onu zorla çekip götürüşün hiç de o kadar onurlu bir davranış değildi. Kaybetmeyi de öğren tatlım.
Juliet ayağa kalktı. Herhangi bir şey öğrenmek zorunda olduğumu sanmıyorum. Teşekkür ederim, dedi nazik bir şekilde. Ne olursa olsun, yarın sabah buradan ayrılıyorum. Ama gitmeden önce benim söylemek zorunda olduğum bir şey var Jan. Hiç değilse annemin hatırı için bunu asla söylemeyeceğimi sanıyordum oysa. Hiç kuşkusuz, sen bugüne dek tanıdığım en büyük orospusun Jan ve seni bir daha hiç görmemeyi diliyorum, kız kardeşim olman ise hiçbir şeyi değiştirmiyor. Döndü ve ona gülümsedi. Janın güzel yüzünü büyük bir şaşkınlık kaplamıştı. Ve lütfen Santinoya söyle, beni bu gece rahatsız etmesin, diye devam etti Juliet. Eğer paramı ve pasaportumu, buraya, salona bırakırsa giderken alırım.
Saçmalama, dedi Jan soğuk bir sesle. O seni götürmedikçe bu dağ başından nasıl gideceğini sanıyorsun?
Bir yolunu bulurum, dedi Juliet. Senden ya da ondan en küçük bir yardım istemektense, eğer gerekirse, çıplak ayakla Romaya kadar yürürüm.
Arkasında bir ses duydu ve döndü. Santino kapıda duruyordu, yüz ifadesinden son sözlerini duyduğu belliydi.
Juliet döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Arkasından onun Giulietta. diyen sesini duydu. Hiç aldırmadı. Santino yetiştiğinde merdivenin ilk basamağına adım atmak üzereydi.
Öfkeyle kolunu Santinodan kurtardı. Bırak gideyim.
Sana söyleyeceklerim var. Tıraş olmamıştı, uykusuz olduğu yüzünden belliydi ve Juliet bunun nedenini çok iyi biliyordu.
Söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum, dedi alçak sesle. Az önce bana birisi güzel bir tavsiyede bulundu, ben de onu sana aktarayım Santino. Kaybetmeyi öğren. Santinoyu orada bırakıp merdivenlerden yukarı çıktı. Dünyada hiçbir kuvvet geri dönüp bakmaya zorlayamazdı onu.
Juliet, hayatım. Annesi omzundan tutmuş sarsıyordu. Saat sekizi geçti. Saatin çaldığını duymadın mı? Bak, sana bir fincan çay getirdim.
Oh, Tanrım. Juliet yorgun bir şekilde kalkıp yatağın içinde oturdu. Eliyle saçlarını geriye itti. Teşekkürler anneciğim, sen bir meleksin. Ama galiba çay içmeye falan pek vaktim kalmamış.
Pekala vaktin var, dedi Mrs. Laurence kesin bir tavırla. Kahvaltı etmek alışkanlığını bıraktın. Zaten bu hiç hoşuma gitmiyor, ama hiç değilse evden çıkmadan midene sıcak bir şey insin, kızım, itiraz istemiyorum.
Juliet annesine sevgiyle baktı.
Dinlemek itaat etmektir Sayın Kraliçem, di ye mırıldandı.
Böylesi daha iyi. Mrs. Laurence yatağın kenarına oturdu ve endişe dolu gözlerle kızına bakmaya başladı. Son haftalarda seni tekrar gülümserken görüp göremeyeceğimi merak etmeye başlamıştım.
Oh, anne. Juliet sıcak çaydan bir yudum aldı. O kadar mı kötüydü?
Benim bakış açımdan o kadar kötüydü. Hayatım, seni üzen o konuda konuşmamızın bir yardımı olur mu? Anladığım kadarıyla yurt dışındayken bir şeyler olmuş.

Juliet fincanı tabağa bıraktı. Gerçekten, konuşacak hiçbir şey yok, dedi neşeli görünmeye çalışarak. Ve şimdi hazırlanmalıyım, zaten yeterince geciktim.
Annesi onu nazik bir şekilde yastıklara doğru itti. Madem geciktin, bir on dakika daha bir şeyi değiştirmez, dedi. Bütün bildiğim, son zamanlarda bir yabancıyla yaşadığım. Bir an eski Julietî bulur gibi oldum ve onu geri istiyorum.
Juliet içini çekti. Eski Juliet artık yok anne, dedi.
Peki, ona ne oldu? diye ısrar etti Mrs. Laurence. Kızım, iyi geçmesi gereken bir tatilden kendisinin bir gölgesi gibi döndü. Döndüğünden beri güldüğünü hiç duymadım. Kim bilir zavallı Barry neler düşünüyordur.
Juliet başını önüne eğdi. Korkarım ki bu konu beni pek ilgilendirmiyor, dedi sakin bir ş kilde.
Anlıyorum. Annesi keskin bir bakışla yüzü ne baktı. Öyleyse konu, bir erkek. Kim olduğunu bana söylemeyecek misin?
Juliet başını salladı. Bunun... bunun bir anlamı yok. Onu tekrar görmeyeceğim.
Peki görmeyi istemiyor musun?
Sorun, benim neyi istediğim değil, dedi Juliet yorgun bir tavırla. İkimiz farklı şeyleri istiyoruz, bütün mesele burada. Juliet gülümsemeye çalıştı. Ve kısa süre sonra, onun istediği şeylerin içinde olmadığımı anladım.
Oh, hayatım. Mrs. Laurence elini Julietin eli üzerine koydu, gözlerinde yaşlar vardı. Niye seni oraya gönderdim acaba?
Gönderdiğin için memnunum. Hiçbir şey elde edemediysem bile iyi bir tecrübe oldu. Aslında ben aptallık ettim. Doğru dürüst tanımadan aşık oldum ona. Bir insana birkaç saat içinde aşık olunmaz, değil mi?
Ben de babanla tanıştıktan yirmi dört saat sonra aşık olmuştum. Ama onun beni sevmesi çok daha uzun zaman aldı, dedi Mrs. Laurence teselli etmek istercesine.
Juliet yutkundu. Ama babamla evlenmeni engelleyecek hiçbir şey yoktu, değil mi?
Hayır. Annesi hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Her zaman olabilecek küçük kırgınlıklar ve yanlış anlamalar... Durakladı, endişeyle Juliete baktı. Oh, hayatım, yoksa... yoksa evli mi?
Hayır, dedi Juliet. Evlenebilecek bir tip değil.
Hiçbir erkek değildir. Hiç ümit olmadığından emin misin? Bir gecelik aşkın gözlerindeki pırıltıları bile yok edebilecek kadar güçlü olduğuna inanamıyorum. Çok zayıfladın, gözlerinin altın da siyah halkalar oluştu. Eğer cildin birazcık yanmış olmasaydı, her gören hasta zannederdi. Birkaç haftaya kadar yarıyıl bitiyor. Bir an tereddüt etti, sonra devam etti. Niye gidip onu görmüyorsun? Git ve bu konuyu çözümle.
Hayır. Hayır, asla gidemem. Keşke sana anlatabilseydim anne, dedi büyük bir acıyla. Ama anlatamam, onun için lütfen başka bir şey söyleme.
Jan, değil mi? dedi Mrs. Laurence sert bir sesle. Eve döndüğünden beri kız kardeşinden de hemen hemen hiç söz etmiyorsun. Olayın böyle sonuçlanması Janın hatası, değil mi?
Juliet şaşkınlıkla, Ben... ben ne demek istediğini anlamıyorum, diye mırıldandı.
Demek ki haklıyım. Mrs. Laurence başını salladı. Oh, canım benim, çok üzgünüm.
Juliet neşesiz bir şekilde güldü. Üzülecek bir şey yok. Onun Janı tercih etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Santino ile Romadan döndüğü gece, şatonun salonunda onun zaferle gülümseyen yüzü gözünün önüne geldi ve yavaşça alt dudağını ısırdı. Jan çok... çok güzel.
Ve çok bencil, çok haris, dedi Mrs. Laurence. Juliet büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Niye şaşırdın? Onu hep mükemmel bulduğumu sanmıyordun ya? Onun hatalarını çok iyi

biliyorum, kendiminkileri de öyle. Ama hiç değilse, seni, kendi ablasını düşüneceğini, üzmeyeceğini sanırdım.

Juliet rahatsız bir şekilde kımıldandı. Artık bu konudan söz etmeyelim, dedi güçlükle. Kalkmam lazım anne, okula gitmek için hazırlanmalıyım.

Duşunu alıp giyinirken ister istemez düşünceleri Santinonun evinde geçirdiği o son geceye döndü. Zaman zaman, eğer geri dönüp ona baksaydı ne olacağını merak etmişti. Bir fantezi olduğunu biliyordu, ama hayalinde Santinoyu ona kollarını açmış olarak canlandırmıştı, öyle bir şey olsaydı ne yapardı acaba? Bunun cevabını çok iyi biliyordu. Aralarında olup biten her şeye rağmen hiç düşünmeden, koşarak ona giderdi.

Odasına girmiş ve kapıyı içeriden kilitlemiş, bütün gece de hiç açmamıştı. Odaya - girdikten bir saat sonra kapısı hafifçe vurulmuş, ama o aç mayınca karşı taraf ısrar etmemişti. Herhalde Annunziata olsa gerekti.

Gecenin büyük bölümünü Romaya nasıl gideceğini düşünmekle geçirmişti. Kabadayılık etmişti, ama ortada bir gerçek ve sağduyu vardı. Sabahleyin sanki bir iyilik meleği gibi sinyora çıkıp gelmişti ve Juliet ne olup bittiğini anlayamadan kendisini Sinyor Perettonun lüks arabasında bulmuş, az sonra da şatoyu geride bırakmışlardı.

Santinoyu hiç görmemişti, sinyoranın ona neler söylediğini, ya da onunla konuşup konuşmadığını bilmiyordu. Çantası, parası, pasaportu ve dönüş bileti yanındaydı. Şimdi en önemli sorun ilk uçakta bir yer bulabilmekti. Bunun çok zor olacağını biliyordu, ama herhalde Sinyor Perettonun nüfuzlu dostları olmalıydı ki, bir mucize olmuş ve ilk uçakta kendisi için bir yer bulunmuştu. Ne kadar nazikler, diye düşündü, ama belki de onu bir an evvel başlarından atmaya çalışıyorlardı. Öyle bile olsa, bütün o olanlardan sonra onları suçlayabilir miydi?

Annesiyle karşılaşmak çok güç gelmişti. Söylenmemesi gereken o kadar çok şey vardı ki... Bu sabaha kadar da gerçekleri gizlemekle çok başarılı olduğunu sanmıştı.

İhtiyacı olan şey çalışmaktı, birkaç gün içinde okulun açılışı için hazırlıklarını yapmış, gerekli malzemeleri satın almış ve düşünmeye fazla vakti olmamıştı. Ama yapması gerekenler bittiğinde ve daha sonra da sınıfta çocukları serbest çalışmaya bıraktığında düşünceleri hemen şatoya ve onun efendisine dönüyor, Jan ve Santinonun şatoda yalnız olduklarını düşünmek korkunç bir ıstırap veriyordu ona.

Bu, daha önce hiç tanımadığı bir acıydı, can çekişmek gibi bir şeydi. Şatoda tek başına oturup, onların Romada beraber olduklarını bildiği gece de buna benzer bir acı duymuştu, ama şimdi çektiklerinin yanında o gece duyduğu acı bir hiçti. Ondan ayrılır ve uzakta olursa, onu kalbinden ve aklından söküp atabileceğine gerçekten inanmış mıydı acaba? Böyle bir umuda kapılmak için delirmiş olmalıydı. Belleğinde onunla geçirdiği her anı defalarca yeniden yaşamış, onun söylediği her sözü yeniden duymuş tu. Ama en dayanılmazı, en kahredeni onun kendisini öptüğü, sevdiği anları hatırlamaktı.

Kendisini ona vermiş olsaydı bile sonucun değişmeyeceğini düşünüyordu. Yine burada İngilterede anılarıyla başbaşa olacaktı... belki de pişmanlıklarıyla.

Nefes nefese okula geldi, toplanma zili henüz çalmıştı ve geç kalmış olmanın verdiği huzursuzluğu bütün gün devam etti. Sanki kötü bir şeyler olacakmış gibi geliyordu, anlamsız bir bekleyiş içindeydi. Çocuklara karşı bile her zamanki sabrını gösteremiyor, sık sık cetveli kürsüye vuruyor, küçük yüzlerdeki şaşkınlığı, gözlerindeki korkuyu görünce de üzülüyordu. Sonunda öğleden sonra için planladığı proje çalışmasını iptal etti, onlara serbest resim

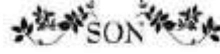
çalışması yapmalarını söyledi. Programsız, karmakarışık bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Akşam üzeri eve dönmek üzere okulun kapısından çıktığın da biraz daha rahatlamış gibiydi. Güzel bir gündü ve hava oldukça sakindi. Juliet çayını çabucak içip birkaç saat bahçede vakit geçirmeye karar verdi. Annesinin gülleri bir resim kadar güzeldi, ama yine de yaklaşan ilkbahar için bazı hazırlıkların yapılması gerekiyordu.
Eve doğru yürürken öylesine düşünceliydi ki ilk anda evin kapısında park etmiş olan arabayı göremedi. Gördüğünde ise hayalinin kendisini yanılttığını sandı. Çünkü bu, Santinonun arabasıydı.
Kapıda bir süre durdu ve bir ağacın dalları altına park edilmiş olan arabaya baktı, kendini hasta gibi hissediyordu. Kaçmak ve onun kendi sini asla bulamayacağı bir yere gizlenmek isteğini duydu, ama kendini sakinleşmeye zorladı, kaçmanın ne anlamı olacaktı? Nasıl olsa sonun da karşılaşmayacak mıydı onunla?
Santino yalnız değildi. Sokak kapısını açıp, Janın salondan gelen gülüşünü duymadan önce bile bunu biliyordu. Sanki kapının sesini bekli yormuş gibi anında Mrs. Laurence holde göründü. Yüzündeki endişeli ifadenin yerini bir rahat lama almış gibiydi.
Hayatım, Jan burada. Neşeyle gülümsedi. Ve... ve evlenmiş. Bir kalyanla evlenmiş. Kocası da burada. içeri girip onlara merhaba demeyecek misin?
Tanrım, bana güç ver. Ne olur ağlamayayım, çığlık atmayayım, ya da bayılmayayım, diye içinden dua etti Juliet. Ve konuştuğunda sesinin ne kadar sakin çıktığını görünce şaşırdı, Sonra gelirim anne. Şimdi yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim, sonra da biraz bahçede çalışmak istiyorum.
Ama çay yapmıştım, çoktan hazır. Mrs. Laurence öne doğru bir adım attı. Şimdi gelir sen gerçekten daha iyi olacak, lütfen inan bana...
Arkasında Jan göründü. Hamile olduğu şimdi daha çok belli oluyordu, ama yine de ustaca di kilmiş bir elbiseyle bunu oldukça gizleyebilmişti. Elbisesi herhalde en ünlü moda evlerinden birinde dikilmişti. Jan sanki hiçbir şey yokmuş gibi Juliete gülümsedi.
Julie, tatlım. El salladı ve Juliet parmağında ışıldayan iri elması fark etti. O anda dahi, Santinonun kendisine verdiği ve ayrılırken yatak odasında bırakmış olduğu yüzüğü kız kardeşine vermemiş olmasından sevinç ve rahatlama duydu.
Merhaba Jan, dedi soğukkanlı bir şekilde. Öldürücü bir yaranın içinde kanadığını hissediyordu, ama dış görünüşünde bir şey belli etmediği sürece önemli değildi. Galiba seni kutlamam gerekiyor, duyduğuma göre her şey yoluna girmiş.
Janın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Tabii ki girdi. Hem de zamanından çok önce. Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Za vallı anneciğim, ama şimdi her şeyi affetti, ar tık evlenmiş olduğuma göre, değil mi?
Mrs. Laurence sessizce dönüp salona geçti ve kızlarını yalnız bıraktı. Uzun bir sessizlik oldu, sonra Jan, içeri gelmiyor musun? dedi. Çay içmek için seni bekliyorduk ve kocam sana merhaba demek istiyor.
Juliet kelimeleri dikkatle seçerek, Bu, benim için de bir zevk olurdu ama, dedi. Bunu daha ileriye ertelemek zorundayım. Lütfen ona, ikinize de mutluluklar dilediğimi söyle.
Arkasını döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Santinonun Giulietta. diyen sert sesi tüm soğukkanlılığının yok olmasına neden oldu, yüzünden bütün kanı çekildi, bacakları titremeye başladı.

Oh, hayır-, diye yalvardı içinden. Oh, lütfen hayır. Yerinden kımıldayabilmek için kendini zorladı. Burası annesinin eviydi ve odası da üst kattaydı, oraya kadar bir gidebilse kurtulacaktı.
Santino sertçe omuzundan tutup onu kendi sine çevirdi, öfkeden titreyen bir sesle, Benden tekrar kaçamayacaksın Giulietta, dedi.
Ellerini üzerimden çek, diye fısıldadı Juliet. Beni düşünmüyorsan karını düşün.
Kendini kurtardı ve merdivenleri çıkmaya başladı, kalbi öylesine hızlı atıyordu ki soluk alamayacağını hissediyordu. Santino arkasından yetişti, onu kollarına alıp merdivenleri çıkmaya başladı.
Beni yere bırak. Nasıl cesaret ede...
Cesaret ediyorum. Bir kez senin merdivenlerden çıkıp gitmene izin vermiştim, aynı hatayı tekrarlamayacağım. Hangisi senin odan? Ona baktı, bu ela gözlerin bakışı Julietin iyice zayıflamasına neden oldu. Söylesene, Allah kahretsin.
En sondaki kapı, diye fısıldadı Juliet ve ağlamaya başladı. Santino dişlerinin arasından küfretti, kucağında Julietle koridoru geçti ve odaya girip kapıyı kapadığında Julieti hiç de nazik olmayan bir şekilde yere bıraktı.
Ne yapıyorsun? diye bağırdı Juliet, bir yandan da bir çocuk gibi yumruk yaptığı elleriyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Bunu yapmaya hiç hakkın yok. Karın aşağıda. O ne düşünecek? Peki ya annem?
Santino ellerini beline koydu. Julieti baştan aşağı süzdü.
Annenin ne düşündüğü belki önemli olabilir, dedi Ama karım falan yok benim.
Sen ne söylüyorsun?
Evli olmadığımı söylüyorum. Tanrım, Giulietta, kaç kez tekrarlamam gerekiyor?
Ama Jan evlenmiş. Annem... annem bir İtalyanca evlendiğini söyledi. Ve kendisi de kocasının içeride olduğunu, bana merhaba demek istediğini söyledi.
Ve sen de kocasının ben olduğumu sandın, öyle mi? Santino neşesiz bir şekilde gülümsedi. Hayır Giulietta, kız kardeşin bir koca buldu ama o ben değilim. Pietro Rizziani, sanırım sana bir zamanlar ondan söz etmiştim. Juliet ona baktı, dudakları sessizce aralandı, Santino alaylı bir şekilde başını salladı.
Si cara, o Rizziani.
Ama ben... ben onun evli olduğunu sanıyordum.
Evet, o zamanlar evliydi, ama sonra trajik bir şekilde eşini kaybetti. Santinonun dudakları alayla kıvrıldı. Kız kardeşinin hamileliği nedeniyle, eşi öldükten sonra geçmesi gereken süreyi bile beklemeden hemen evlenmeye razı oldu. Hem hamileliği, hem de götüreceği yüklü drahoma nedeniyle.
Juliet, Ama Janın hiç parası yoktu ki... diye söze başladı, sonra her şeyi Santinonun yapmış olduğunu anlayıp sustu.
Santino başını salladı. Fazla bir şey yapmış sayılmam cara, dedi. Ne de olsa Jan ailemin bir üyesi sayılır.
Yani kardeşinle evlenmek üzere olduğu için mi? dedi Juliet şaşkınlıkla. Normal şekilde soluk almakta büyük güçlük çekiyor gibiydi.
Hayır. Ben seninle evleneceğim için, amo re.
Hayır. Juliet aniden uzaklaşıp pencereye gitti.

Oh, ama evet, dedi Santino yumuşak bir sesle. Bu kadar yolu red cevabı almak için gelmedim mia. Onu tutup kendine çevirdi, uzun bir süre yüzüne baktı, sonra eğildi ve büyük bir istek ve özlemle öpmeye başladı. Julietin başı dönüyor, onun öpücüğüne bütün gücüyle karşılık veriyordu. Santino kulağına kendi dilinde bir şeyler fısıldıyor, elleri vücudunu okşuyordu. Sonunda başını kaldırdı, gözlerinde zafer pırıltıları vardı.Şimdi de beni istemediğini söyleyebilir misin? dedi boğuk bir sesle.
Senin beni istemediğini sanmıştım. Juliet hafifçe kızardı.
Seni istemediğim tek bir an bile oldu mu acaba mia? Hafifçe gülümsedi. İlk karşılaştığımız gün, senden fazla hoşlanmamaya çalışırken bile seni istiyordum. Bunu bilmiyor muydun? Küçümsediğini, hor gördüğüm tüm özelliklere sahiptin, ama buna karşın seni ta içimde hissediyordum. Seni o gece niçin yemeğe götürdüğümü hiç düşünmedin mi? Gelirken kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.
Peki niyetin neydi? Juliet ona yaslandı.
Seni Mariodan vazgeçirmeye niyetliydim, iyilikle ya da kötülükle. O kız olduğundan emin olmak için sana gül gönderdim ve iyi niyetle yola gelmezsen seni şatoya kaçırmak için planları mı yaptım. Düşünmediğim tek şey gözlerinde gördüğüm o masum ifadeydi. O kız konusunda inandığım her şeyi, bütün ön yargılarımı alt üst etmiştin. Anlattığı o acıklı öyküye karşın Janina Laurencein bir kız kardeşi olabileceğini ta o zaman akıl etmeliydim.
Demek gülleri sen göndermiştin ve ben de imzaladım. Soyadı aynı, ismin ilk harfi aynı. Hafifçe içini çekti. Jan olmadığıma seni niçin ikna edemediğimi şimdi anlıyorum.
Ama buna rağmen bilmeliydim. Sana ilk dokunduğumda, seni ilk kez öptüğümde bana söylemeliydin. Seni mahvetmeye karar vermiştim, oysa bir de baktım ki seni korumak istiyorum. Sana mı, yoksa kendime mi kızmak gerektiğini bilemiyordum.
Ama hala anlayamıyorum. Gerçeği öğrendiğin zaman ve nişanlın rolünü oynamayı bana kabul ettirdikten sonra öylesine zalimce ve ilgi siz davrandın ki.
Belki zalimceydi carissima, dedi Santino yumuşak bir sesle. Ama asla ilgisizce değildi. O sahte nişanlılık seni yakınımda tutabilmek için bulabildiğim tek çare oldu. Seni çok korkuttuğumu ve hatta kendimden uzaklaştırdığımı çok iyi biliyordum. Birbirimizi daha yakından tanıamız ve yeniden yakınlaşabilmemiz için biraz zamana ihtiyaç vardı. Seni hemen evliliğe sürüklemenin haksızlık olacağını düşündüm, bir süre sonra sana bu nişanlılığın sahte değil, gerçek olduğunu söyleyecektim. Ama kız kardeşin ustaca ortalığı karıştırdı.
Senin ona aşık olduğunu sanıyordum, diye itiraf etti Juliet. En azından onu istediğini sanıyordum. Ve onu Romaya bunun için götürdüğünü düşündüm.
Santino şaşkınlıkla ona baktı, adeta inanamıyor gibiydi. Onu Romaya Rizzianiyle karşılaştırmaya götürdüm. Bir süre önceki iş seyahatlerimin birinde onun dul kaldığını öğrenmiştim. İlk buluşmaları umduğum kadar başarılı olmadı ve bu nedenle de Janı şatoya geri getirmek zorunda kaldım.
Ama o bana dedi ki... bana öyle bir izlenim verdi ki...
Nasıl bir izlenim verdiğini biliyorum cara. Beni de yanılttı, senin İngiltereye, dönmeyi o kadar çok istemenin nedeninin Barry adında biri olduğuna inandırdı beni.
Oh, hayır, bunu yapmış olamaz. Juliet şaş kınlıkla ona baktı. Yani demek istiyorum ki ortada hiçbir şey yoktu, kesinlikle. Ayrıca o Barry konusunu bilmiyordu ki.
Santino gülümsedi. Galiba annen mektuplarından birinde ondan söz etmiş.
Ama niçin böyle bir şey söylemiş olsun?

Santino omuz silkti. Belki de hala benim Rizzianiden daha iyi bir koca adayı olduğuma inanıyordu, ama bu fikri kısa sürede kafasından çıkardım.
Peki, Sinyor Rizziani bebek konusunda ne diyor, itirazı yok mu?
Niye olsun? Ona bebeğin kendisinden olabileceğini anlayacağı şekilde anlattım.
Juliet ona baktı. Ama bunu kim bilebilir ki?
Santinonün yüzüne bir gülümseme yayıldı. O bilir cara ve kız kardeşin bilir. Ayrıca da en azından söylediğim mümkün olabilir, bu da onlar için yeterli. Julieti kendisine çekti. Benimle ne zaman evleneceksin Giulietta, beni daha fazla bekletme. Bu son haftalar tam bir cehennem azabı oldu.
Benim için de. Juliet elini uzatıp onun çenesini okşadı.
Yani ümitlenebilirim, dedi Santino. Tek tesellim, senin de benim kadar acı çekiyor olabileceğindi.
Juliet suratını asıp ona baktı. Öyleyse niye daha önce gelmedin?
Pek çok nedeni var. İşim çoktu ve son zamanlarda da fena halde ihmal etmiştim. Ayrıca da bir süre, kız kardeşine inandım, şu Barryyi tercih ettiğini ve ona dönmek için fazla bekleyemediğini düşündüm. Yüzünü buruşturdu. Halbuki onun yerine annemin sözünü dinlemeliydim. Annem, o gün beni terk ederken senin mutsuz olduğunu söylemişti, bunun nedenini de söyledi. O zaman la bella Janinanın yalan söylemiş olabileceğini akıl ettim, sen ve Barry ile ilgili gerçeği zorla söylettim ona. Başını iki yana salladı. En emin yolun Rizziani ile evlenmek olduğuna, sanırım o zaman karar verdi.
Ya annen? diye sordu Juliet güçlükle. Senin bana evlenme teklif etmek için buraya geldiğini biliyor mu?
Tabii ki biliyor, dedi Santino sabırsızlıkla. Seni gelini olarak karşılamak için bekliyor. Mario ve Francesca bu ay sonunda evlenecekler. Annem, ne olursa olsun, senin de düğünde bulunmanı istiyor.
Çok sevinirdim, dedi Juliet gözleri parlayarak. Tabii eğer okuldan izin alabilirsem. Ayrıca da eğer yılbaşında ayrılmak istiyorsam bunu hemen bildirmeliyim.
Neyi bildireceksin, ne yılbaşısı? Santino aniden öfkelenmişti. Ben seni şimdi istiyorum cara. Müdürün izin verdiği zaman değil. Bana bırak. Ben her şeyi ayarlarım.
Keşke bunu yapabilseydim. dedi Juliet üzüntüyle. Ama işimi gerektiği şekilde bırakmak zorundayım. Çocukları ve diğer öğretmenleri de düşünmem gerekiyor. Herkesi ortada bırakamam.
Anlıyorum, dedi Santino sıkıntılı bir şekilde. Biraz sabretmeyi öğrenmem gerektiğini anlıyorum mia cara, bu da benim için pek kolay bir ders olmayacak. Ama ne yapalım. Ela gözlerini onun üzerinde dolaştırdı. Ben de bu zamanı, sana vereceğim bazı derslere hazırlanmakla geçiririm güzelim, diye mırıldandı. Sen bana seni sevmeyi öğrettin. Ben de sana sevilmeyi öğreteceğim. Benim seni istediğim kadar sen de beni isteyeceksin, sana bunu öğreteceğim.
Bunu çoktan öğrendim, diye fısıldadı Juliet, yüzünü kaldırıp onun öpmesini bekledi titreyerek.
Peki ya senden bunu kanıtlamanı istersem? dedi Santino boğuk, hırıltılı bir sesle. Hayır, hayır, bağışla cara. Sabırlı olacağımı söylemiştim. Belki de şimdi şu yatak odasından çıkıp aşağı inmek ve annenin çayını içmek daha kolay olacak. Ama önce... Cebine uzandı, Şunu ait olduğu yere takalım.

Cebinden çıkardığı zümrüt yüzüğü Julietin parmağına taktı, sonra da elini dudaklarına götürdü.
Bu kez rol yapmaya gerek yok cara, dedi. Artık rol yapmaya hiç gerek yok. Kolunu onun omuzuna doladı. Bu gerçek. Ve yaşadığımız sürece de öyle olacak.

KALP YARASI

Juliet kız kardeşi Jan'dan haber almak için İtalya'ya gitmişti. Zengin ve güçlü Santino Vallone, kardeşi Mario'yla Jan'ın evlenmesine engel olmak istiyordu.

Juliet cesaret ve kararlılıkla durumu düzeltmeye girişti. Ama hikâyenin yalnızca bir yanını biliyordu. Santino kendisini kaçırıp deniz kıyısındaki şatosuna götürdüğünde, seçtiği yolun çok tehlikeli olduğunu anlamıştı. Çünkü bu yolun sonunda yalnızca kalp yarası vardı...

150 TL.